

9^{ος}
44
1932
ΜΠΟΥΚΕΤΟ

LE
THERMOGENE

Το ΘΕΡΜΟΖΕΝ
καλώς εφαρμόζομενον επί
του δέρματος θεραπεύει
ΒΗΧΑ - ΒΡΟΧΙΤΙΔΑ - ΓΡΙΠΠΗΝ
ΝΕΥΡΑΓΓΙΑΣ - ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥΣ

Το Θερμόζεν, παγκόσμιος γνω-
στόν από το 1896, είναι φάρμα-
κον άπλοον, καθάρων και άπο-
λύτως άβλαβές. Δύνανται τις
νά το μεταχειρίζεται χωρίς ν'
άπουσιάζη από την εργασίαν
του. Άντικαθιστά έπωφελώς
της ΒΕΝΤΟΥΖΕΣ χωρίς ν' α-
φήνη σημάδια εις το σώμα.
ΤΟ ΚΥΤΙΟΝ: 12 ΔΡΑΧΜΑΙ
Τό γνήσιον κυτίον φέρει τήν
ώς άνω εικόνα του πιερόττου
πού βγάζει φλόγας από
τό στόμα του.

ΓΚΡΕΚΑ

ΟΒΟΜΑΛΤΙΝΗ

Τροφή άνωτάτης θρεπτι-
κής αξίας. Περιέχει τας
κυριωτέρας θρεπτικές ο-
σίας του γάλακτος, του
αγού και της βύνης.
Άναδημιουργεί τάχα-
ταβαλλομένας δυνάμεις.

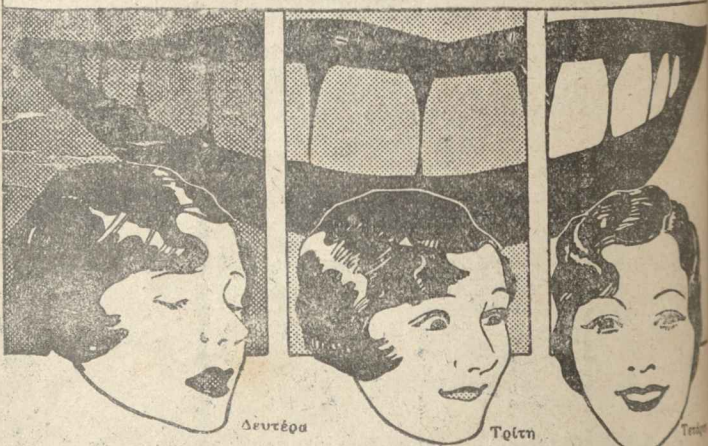
Πωλείται εις τὰ Φαρμακεία
και κατὰ Έξουσιοποιεία

Dr. A. Wander S. A. Berns
GEN. ANT. Γ. Σ. ΧΡΥΣΟΣΤΑΘΗΣ

ΣΠΥΡΟΣ Δ. ΒΑΜΒΑΣ

Ειδικός Ίατρος
Ο μόνος εν Έλλάδι εφαρμόζων
την άνώδινον όλιγοήμερον άποτο-
ξίνωσιν των Ήσεων
ΜΟΡΦΙΝΗΣ ΚΑΙ ΗΡΟΪΝΗΣ
Ίατροειών: όδός Κάνιγγος 6.
10-12 π.μ. και 5-7 μ.μ.

ΚΗΛΙΔΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΙ ΕΞΑΛΕΙΦΟΝΤΑΙ ΔΙΑ ΤΗΣ ΨΗΚΤΡΑΣ

Δόντια πλέον λευκά.

Δεν ύπάρχει τώρα πλέον δικαιολογία
διά νά έχη τις άσώμην δόντια κίτρι-
νά, έκχρωματισμένα, χαλασμένα.
Πράγματι ή επιστήμη ανέκαλινε τό
μέσον νά περιορίση κατά 95% την
αιτίαν όλων των παθήσεων των δόν-
των και των ούλων, τὰ έκατομμύρια
των μικροβίων άτινα λυμάνονται τό
στόμα εις έκάστην εισπνοήν. Είναι ή
μέθοδος Κολυνός επί της ψήκτρας.
Εις τρεις ήμέρας άκριβώς τὰ δόντια
ας θά γίνουν λευκότερα κατά τρεις
άποχρώσεις. Η Κολυνός είναι μο-
ναδική.

**Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΗ
ΚΟΛΥΝΟΣ**
ΔΙΕΡΧΕ ΠΑΡΑΚΑΤΗΚΗΝ
ΜΟΡΙΣ ΦΑΡΜΑΤΩΝ, ΕΝΡΙΠΙΔΟΥ 4-ΑΘΗΝΑΙ

Κιτρινισμένα δόντια

δίνως ριζικώς και ώμορφαίνουν με την τακτική χρήση της άσπρου
δρυσιατικής οδοντοκρέμας Κλυνόδοντ. Σας δίδομεν την εύκαι-
νά δοκιμάσετε από σήμερα. Άποσταλείτέ μας την παρόντη γραμ-
λίαν έντός άνοικτού φακέλλου επικολλώντας 20 λεπτόν γραμ-
σημον. Θά λάβετε δ ω ρ ε ά ν ένα δοκιμαστικόν σωληνάριον, το
ποιον άρκεί δι' έπανειλημμένας χρήσεις. Γεν. Άντιστ. Α. Π.
πουτζάκος, όδός Πραξιτέλους 42. Τό σωληνάριον δρ. 11, διπλόον δρ.

Παραμορφώνον
τό άραιότερον
σώμα, διαρρέ-
ουν τας
δυνάμεις

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ

ΤΑ ΕΚΑΤΟΛΟΓΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ένας Θεός μās έπλασεν, έμє και σέ, τρυ-
γίνα νά φιλιούμαστε τὰ δυό στά χείλη και
(τόν στόμα.
Άγία Τριάδα, κάμε την κόρη νά θελήση
πριχού μου δώσει τό φίλινά νά μή με βασανίση.
Τεσερεκάντουνος σταυρός στη μέση των στη-
νών σου, (θών σου,
νάναν νά τόν έφίλαγα τόν άσπρο τό λαμό
(σου.
Πέντε μαχαίρια δαμασκία καινουροτροχι-
(σμένα
μέο' στην καρδιά μου νά μηχτούν, δέ σ' α-
(παρνούμαι σένα.
Έφτά πλανήτες τ' ούρανού την άγαπώ πλα-
(νότε
νάρχεται τὰ μεσάνυχτα μαζί μου νά κοιμάται.
Όχιτά χαλιά έχει ό κάθουρας και πάει μπρός
(και πίσω,
και τώρα που σ' άγάπησα πώς θά σέ ληρο-
(νήσω;
Δεκάτεις τὰ λόγια σου, λέγε τα δέκα-δέκα,
μπα και τὰ σώσω έκαστό και πάρω σέ γυναικα.
Έκοσι κορμούαχτυλα χεριών και ποδαριών
(μου,
δλα μου συντρομάζουνε όταν περιάς έμπρός
(μου.
Τριαντακλωνοκτύπισσο κι' έρείς περιπόκα-
(δι,
νάναν ν' άποκοιμούμαστε τὰ δυό σ' ένα κλι-
(νάρι.
Σαράντα βρύσες με νερό κι' άλλα έκαστό πη-
(γάδι,
δέ μου τή σθένουν τή φωτιά ποχίω στά φυλ-
(λοκάβια.

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΚΑΠΟΙΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ...

Κάποιον φθινόπωρο, στα περασμένα χρόνια, έτρεχε νά βρεθώ σέ
μια καπάνια πολύ φοβερή. Ήμιον άπένταρος και χωρίς κατοικία
ν' έλα φτάσα σέ μια πόλη, όπου δεν έγνώριζα κανέναν.
Της πρώτης μέρας πούλησα κάμποσα άπ' τὰ ρούχα που φορούσα
ν' έμπα έμπα για ένα μέρος που τόλεγα οδοιπέ. Στο μέρος έ-
κείνο, έπλησαν πολλοί έκφορτωτές και την εποχή που έρχόνταν τὰ
καράβια, ή άερογραμιά βοηθούσε από τό φόρτο της ζωής. Άλλά
τότε ήταν τέλη Οκτωβρίου και βασιλευσε παντού σιωπή κι' έρημιά.
Παρατώντας έπάνω στον μονοκεμμένο άμμο, κίτταξα προσεχτι-
κά παραγής με την έλπίδα ν' ανακαλύψω τίποτε φαγώσιμο, και τρι-
νίζα μόνος άνάμεσα στους μακρινούς πάγκους, όπου οι μικροπωλη-
ται έλάσαν την ήμερα τὰ έμπορεύματά τους.

Ή νύχτα πάζανε, ή βροχή έσπερτε άλύπητα κι' ό βορσάς φυ-
σούσε δυνατά. Φυσούσε γύρω άπ' τους πάγκους και τις παρόγκες,
τά παρόντα που δεν ήσαν σφαιλοκίεμα χτυπούσαν και τις δύναντα, τὰ
καμάτα έσπασσαν στην άερογραμιά άφροσμένα, θύωναν τὰ λευκά
της λογιά κι' έφευγε τόνα πίσω από τ' άλλο, μέσα στην άνεμο-
βία, πηδώντας ίσηροφανα όλοένα προς τὰ έμπρός.
Όλα γύρω φανότανον έρημα και κατεστραμμένα κι' ό ούρανος
έλαγε μ' άστεροετα δάκρυα.
Έλα την έντίποι πώς βρισκόμουν τριγυρισμένος από μια κα-
ταπονητή έρημο, πώς όλος ό κόσμος ήταν στα στενά του, πώς έ-
μνα ήρώ μόνος ζωντανός και πώς με περιέμενε και μένα ό κρύος
θάνατος....

Και ήμουν, σημειώστε, δεκοχτό χρόνον. Τί ώ-
ρεία, αλήθεια, ήμια!
Παραποία πάντα πάνω στον ύγρο και παγω-
μένο άμμο κι' έννοιωθα τὰ δόντια μου νά τρίζουν άπ' τή
κρύα και την πείνα. Καθώς έμαχνα του κάκου νά
βρω κατί για νά φάω, έφτασα πίσω από έναν πάγ-
ο και ξεχώρισα γονατισμένο στη γη ένα πρόσωπο
τηναινο γυναικεία ρούχα, που τό νερό τό έβρεχε ά
λίπη, χτυπώντας το όλόσωο στους ώμους....

Σταμάτησα κοντά στην άγνωστη αυτή και πόρσε
έα νά ιδώ με τί καταγινόνταν. Άνακάληθα λοιπόν
πώς έπαβε με τὰ χέρια της μέσα στον άμμο και
προσπαθούσε ν' άνοίξη ένα κιβώτιο που βρισκόταν
απέναντί στον πάγο.

—Τι κάνεις αύτο; τή ρώτησα, γονατίζοντας δι-
πλα της.

Έξαφνα έβγαλε μια πιγμένη κρανή και πήδησε όλόκληρη.
Τώρα που είχε σηωθεί και με κίτταζε με τὰ σταχτά, διάνοιχα
και γεμάτα φόβο μάτια της, είδα πώς ήταν μια κοπέλλα της ήλικίας
μου, μ' ένα πρόσωπο πολύ χλωμασμένο, που είχε όμως έπάνω του
τρια μεγάλα μαύρα σημάδια από χτυπήματα.
Μ' έλο που ή πληγές της βροχόντονοναν σέ κανονική άπόσταση
μεταξύ τους, μια κάτω από κάθε μάτι και ή τρίτη, ή μεγαλύτερη,
στην κορυφή της μύτης, ήταν όλόκληρα παραμορφωμένη.

Με κίτταζε καλά-καλά και σιγά-σιγά βοστέρα ό φόβος σβύ-
σθηκε άπ' τὰ μάτια της. Πήναξε με τὰ χέρια της τον άμμο από πάνω
της, έσπασε την κορδέλλα των μαλλιών της και μου έιπε με σιωπέ-
θεια :

—Δεν άμυρβώλλω, πώς κι' εσύ θά θέλεις νά φας. Έλα λοιπόν
έδω και σάπνε μαζί μου. Έγώ κοιμώστηκα. Έδώ μέσα (και μου έ-
δειξε τό κιβώτιο) θά ύπάρχη, χωρίς άλλο, ψωμί κι' ίσως και κανένα
λουκάνικο.

Άρχισα νά σκάω χωρίς άνοησία κι' αύτή, αφού στάθηκε λί-
γο και με κίτταζε προσεχτικώτερα, ήρθε δίπλα μου και βάλθηκε νά
με βοηθή στη δουλειά μου....

Εργαζόμαστε σιωπηνοί, χωρίς ν' ανταλλάζουμε ούτε λέξη. Έ-
πειδή θέλω νά μην άπομακρυνθώ από την αλήθεια, πρέπει νά όνο-
λογήσω πώς ήμουν τόσο βαθιά άποροφωμένος άπ' την έπαχρησή
μας νά τρυπήσουμε τό κιβώτιο, που έλα λημονήσει και τον πονηκό
κώδικα και την ήβη και την ιδιοκτησία....

Ή νύχτα έσπερτε βαρεία και τό όδρο και διατε-
ραστικό σκατάδι πυνανόνταν όλοένα περισσότερο τρι-
γύρω μας.

Έξαφνα, ή νέα αλήτσα γύρισε και μου έιπε :
—Καλά άνοίγουμε την τρύπα στον άμμο, μα τί
θά γίνη άν σκαπτήσουμε έξαφνα καμιά σάνδια;
Πώς θά τή σκάσουμε; Γι' αύτό θύταν καλύτερα νά
σκάσουμε τό λουκέτο.... Δεν φαίνεται και τόσο γερό....

Σπάνια έρχονται ή έμνεσάσεις στις γυναικες, α-
λλά έρχονται και σ' αυτές, καθώς βλέπετε. Έγώ έκ-
τιμώ πάντα τις έμνεσάσεις και προσπαθώ και σ'
αυτή την περίπτωση νά χρησιμοποιήσω την καλή ιδέα
της συντροφισσάς μου.

Άφού βότσα τό λουκέτο, τό πράγμα μ' έδη τη
δύναμιν μου και τόδωκα μαζί με την άλυσίδα που
τό βαστούσε. Ένα πορτάκι άνοίξε.

ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ ΒΟΥΛΗΣ 5Α

Έν τω όποίω εύρίσκονται έκτεθειμένα εις τιμές έκτός
συναγωνισμού και άνακευνονται διαρκώς τὰ κάτωδι είδη :

ΣΑΜΠΑΝΙΕΡΕΣ (μπόλλες) — **ΠΙΑΤΕΛΛΑ** — **ΔΙ-
ΣΚΟΙ** — **ΕΙΔΗ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ** — **ΔΙΑΦΟΡΑ ΒΑΖΑ** —
ΠΟΤΗΡΙΑ — **ΚΑΡΑΦΕΣ** — **ΚΑΝΑΤΕΣ** — **ΛΑΜΠΕΣ Η-
ΛΕΚΤΡΙΚΑΙ ΦΟΡΤΑΙ** — **ΣΤΑΚΤΟΗΚΕΣ** — **ΦΡΟΥ-
ΤΙΕΡΕΣ** — **ΑΝΘΟΔΟΧΕΙΑ**, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Όθεν παρακαλείσθε, όπως, πριν έκλέξετε τὰ δώρα σας,
τιμήσετε διά της έπισκέψέας σας τό νέον τοῦτο **ΚΑΤΑΣΤΗ-
ΜΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ**, όδός Βουλής 5α, μετά πλή-
ρους έμπιστεσύνης, ότι θα εξυπηρετήσθε εν αύτῷ πάντοτε
προθύμως και εύσυνειδήτως.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Η Διπλωματούχος Μοδίστα γυναικείων φορεμάτων ΔΙΣ ΧΡΥΣΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

μετέφερε τό εργαστήριόν της επί της όδού Βουλής
37α και επανέλαβε τας εργασίας της.
Θά εύρητε έλα τὰ Παρισινά Μοντέλλα και Τουάλ.
Έργασία με γούστο, εύσυνειδησία και με τιμές
λογικές.

Μία έπίσκεψις θα Σας πείση.

Τότε η συντροφισιά μου έσκυψε με ζωηρότητα και γλώττοσε σαν φρέι στο κιβώτιο.
— Μπαρά, φίλε μου! φώναξε ξαφνα από κει μέσα.
— Ένα μικρό εγκώμιο, γυναίκα; μου είπε προτιμώτερο από όλους το δούραμο ανδρός, έστο κι' αν αυτός είναι ο ευγλωττότατος των νέων και των αρχαίων οητόρων μαζί.

— Άλλά τότε δεν είχα τη σημερινή μου ευγένεια, και χωρίς να δώσω προσοχή στις φιλοφρονήσεις της, τη ρώτησα γρήγορα και παραινέματα:
— Έ, έχει τίποτε;

— Έκείνη τότε άρχισε με μία μονότονη φωνή να μου άναριθμεί τα εύρημά της:
— Ένα καλάνι με μπουκάλια... Δυό—τρία σακακούλια άδεια—νά... Μιά όμπρέλλα... Ένας κουβάς...

— Όλ' αυτά όμως δεν ήταν φαγώσιμα. Σιγά—σιγά έβλεπα τις έλπίδες μου να σβύνουν. Άλλ' ξαφνα η συντροφισιά μου φώναξε με φωνή ζωντανισμένη:
— Ά, νά, νά!...

— Τι είναι;
— Ψωμί!... Ένα στρογγυλό καρτέλι... Μόνο που είναι βρεγμένο... Πάρο...

Στην άρχή κλήρε στα πόδα μου το ψωμί κι' έπειτα βγήκε έξω κι' η συντροφισιά μου. Έγώ στο μεταξύ αυτό είχα κόψει κάμποσο άπ' το ψωμί και το μασσούσα πεινασμένα.

— Έ, δός μου και μένα, μου είπε εκείνη. Πρέπει να φύγουμε από δω γρήγορα. Πού λές πως θα μπορούσαμε να κρυφτούμε;

Κύτταξε περιγύρω της στο σκοτάδι.
— Έκανε κρύο κι' άκουγόταν το βουητό της πεινιάς.

— Βλέπεις εκεί πέρα μία βάρκα άναποδογυρισμένη; Πάμε; μου είπε.

— Πάμε! άποκρίθηκα.
Τραβήξαμε προς τα κει και, καθώς περπατούσαμε, κούβαμε μεγάλα κομμάτια ψωμιού και μπουκάλια στο στόμα μας.

Η βροχή έπεφτε δυνατότερα, ή θάλασσα ούρλαζε. Έφτανε συγχρόνως ως τ' αυτιά μου ένα μακρύ κι' εірωνικό σφύριγμα, που δεν ήξερα από πού έρχόταν. Μολαταύτα έτρωγα λαίμαργα κι' η συνόδος μου δεν γίγαναι πίσω, παρ' όλη τη μανία και τίν άγριότητα των φυσικών στοιχείων.

— Πώς σε λένε; τη ρώτησα, χωρίς να καλοξέρω για ποιά λόγο.

— Νατάσα! μου άπάντησε.

Έώρα τότε για μία στιγμή, την κύττασα κι' ή καρδιά μου σφίχτηκε άπ' τη θλίψη. Το πρόσωπό της μου φάνηκε μέσα στο σκοτάδι σαν το άσχημο πρόσωπο της Μοίρας, αίνιγματικό και περπατητικό.

Τρυπώσαμε κάτω άπ' τη βάρκα. Η βροχή έπεφτε άκατάπαυστα από πάνω κι' ο γλυκός αυτός ήχος μου έφερε σκέψεις λυπητερές στο κεφάλι.

Στη βάρκα που μπήκαμε, έκανε ύγρασία, ήμωστε στενόχωρα, παγωμένες στάλες έπεφταν άπ' τις τρύπες της καρίνας κι' ο άέρας έμπενε μέσα παγωμένος.

Η Νατάσα είχε άκουμπήσει την πλάτη της στη μία πλευρά της βάρκας, μαζεμένη σαν ένα μικρό δέμα. Δεν κοινοόταν κι' ή άκίνησία κι' ή σιωπή της γεννούσαν μέσα μου ένα φόβο. Ήθελα να της μιλήσω, αλλά δεν ήξερα πως ν' άρχίσω κουβέντα.

— Τι καταραμένη ζωή! άρχισε πρώτη αυτή, τονίζοντας τα λόγια της μ' ένα ύφος σαν νάχε άπόλυτη πεποίθηση σ' ό,τι έλεγε.

Έγώ σάπαινα. Κι' αυτή, σαν να μ'ην άισθανόταν την παρουσία μου, έμπενε πάντα άκίνητη.

— Καλύτερα να πέθαινε κανένας! έξακολούθησε ή Νατάσα, με φωνή χαμηλή και περιλυτή αυτή τη φορά. Νάι, καλύτερα να πέθαινε...

Αισθανόμουν μία άγωνία και μία άπεριόριστη ιηδία από την άέλιότητα αυτού του συλλογισμού και καταλάβαινα πως αν έξακολουθούσα να σάπαινα, θ' άρχιζα να κλαίω. Έννοιωθα όκεία πώ—αυτά θάταν ντροπή μπρός σ'ε μία γυναίκα, ή όποια μάλιστα δεν έ κλαγε.

— Πού; σε χτύπησε στο πρόσωπο; τη ρώτησα ξαφνα, μη

βρίσκοντας να της πω τίποτ' άλλο, πού λεπτό και πού έξυπνο.
— Πού; άλλος άπ' τον Παύσα; μου άποκρίθηκε με δυνατή φωνή.

— Και τί είν' αυτός;
— Τόν έχω φίλο. Είναι φούρναρης...

— Και σε χτυπά συχνά;
— Πολύ συχνά... κάθε φορά που είναι πωμένος.

Κι' ξαφνα, ζυγώνοντάς με περισσότερο, άρχισε να μου μιλά για τον Παύσα, για τον έαυτό της και για τις σχέσεις των.

Πήγαινε συχνά και την έβλεπε κι' αυτής της άρεσε, γιατί ήτο άνοχτόκαρδος και καθαρώνιμένος. Φορούσε ένα φόρεμα των δεκαπέντε χρονών κι' είχε θαυμάσιες μπότες. Για όλα αυτά τον ήθε έρωτευει και είχε γίνει φλενάδα του. Αυτός όμως κούταζε πτω πώς να της παίρνει χρήματα και να πηγαίνει να τ' αίνει.

— Και δεν του φτάνει αυτό, αλλά με χτυπά, συνέχισε ή Νατάσα. Προχτές πάλι μ' έδειρε... Με πήρε με τις κλωτσιές... Μου τράβηξε τα μαλλιά... Με καταξέπασε... Μουβίσε και το φόρεμα και τ' μπούστο μου που ήταν κατακαίνουργος και τον είχα αγοράσει πτω ρούθλια... Άχ! Θεέ μου, πως θα μ'αρέσει να ζήσω μ' αυτόν τον άνθρωπο;...

Ο άέρας φυσούσε πού δυνατός και παγωμένος. Τα δόντια μου είχαν άρσει πάλι να χτυπάν. Άλλά κι' εκείνη τριμε άπ' το κρύο, το έβλεπα καθαρά.

Σ'ε μία στιγμή αισθανόμουν μέσα μου δύο ψυχρά χέρια που τ' έβα και άγγιζε το λαιμό. Το άλλο άκουπώτο στο πρόσωπό μου, ενώ μία γλυκή φωνή, γεμάτη σιωπή, μου ψιθύριζε σ' αυτό:
— Τι έχεις;

Κι' άρχισε να μιλά γρήγορα, σαν να βαζόντουσαν τα λόγια γά να βγούν.

— Κουτώνες;... Τι παρόξενος άθροπος που είσαι!... Κάθεσαι και τ' όση ώρα και σπαταίνεις... Έλασε να μου τ' όπης, άφου κρύωνες... Έλα, ξαπλώσου τώρα κάτω... Θά ξαπλώσω κι' εγώ δίπλα σου... Άγκάλιασε με με τα χέρια σου... πού δυνατά... Έτσι... Καλά, τώρα θάσαι πού ζεστός... Έπειτα θά γυρίσουμε και θα βάλουμε τις πλάτες μας τη μία κοντά στην άλλη... Κι' έτσι θα περάσουμε τη νύχτα... Πές μου τώρα, τί σου σκέπτεται... Θάπνεις βέβαια... Και σ' έδωξαν, έ; Δεν είναι τίποτε άσος... Μη σπενχωρέσει... Όλα θα άναρθούν...

Ζητούσε να με παρηγορήσει ή άσυχνημένη, να μου δώσει θάρρος, μου βγάλη την άπελποσία άπ' την καρδιά.
Ο άνεμος έξω άναστένανε και βογούσε, τα κύματα πηδούσαν κι' έμεις δύο, σπρωγόμενοι ο ένας πλάι στον άλλον, τουρτουρίζαμε άπ' το κρύο. Κι' ή Νατάσα όλο με παρηγορούσε μου μιλούσε με μία γλυκιά και χαϊδευτική φωνή, όπως μωνά ή γυναίκες έφέρουν να μιλούν. Τα άλλα και τουφερά της λόγια με σπ' άκούσαν όλο και περισσότερο κι' από τα μάτια μου έτρεχαν δάκρυα δάκρυα πολλά κι' άδάκρυα...

Και ή Νατάσα, ενώ μου μιλούσε, μ' άγκάλιαζε, σφιχτά—σφιχτά, ατέλειωτα, μουδινε άμέτρητα φιλά. Ήσαν τα πρώτα γυναικεία φιλά που μου πρόσφερνε ή ζωή κι' ήσαν πά καλύτερα, γιατί τα άλλα που έπακολούθησαν, δεν μου έδωσαν τίποτε το ουσιαστικό και πού κόστισαν άκριβά.

Μείναμε ως το πρωί ο ένας στην άγκυλιά του άλλου κι' όταν έξημέρωσε, βγήκαμε άπ' τη βάρκα και πήγαμε μαζί ως την πόλη.

Μεταξά μας άποχαρπηστήκαμε φίλοι και χωριστήκαμε. Δεν ξαναόθηκα ποτέ πάλι, αν και έπ' ένα δόλιχγο έξάμην έμεινα παντού, όλες τις σπηλιές και τα πόγεια, για να ξαναόρω την έγγονιά κι' άληρωμένη Νατάσα που πέρασα μαζί της τ' όλη πορνική εκείνη νύχτα...

ΜΑΞΙΜ ΓΚΟΡΚΥ

ΔΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Τού κ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

ΚΑΡΔΙΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΕΡΩΤΑ

Ρωμάντζο, βγαλμένο από την πλούσια πηγή του αίσθηματος, γραμμένο με τη νωστή δεξιοτεχνία του συγγραφέως. Ένα άραιο είδύλλιο πού άρχίζει με σκηνές τρυφερότητας και ξετυλιγεται σε άληθινό δράμα, με σελίδες παλλόμενες άπ' όλη τη συγχροδία του ανθρώπινου πόνου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Σ.

Μία φυσιογνωμία ελ'όρεξ, φρενική και χαρούμενη. Μάτια βαθάρμα γαλάζια, σκαμμένα με βλεφαρίδες πικνές και μακρές. Το ήος και ή εμφάνιση φανερόνουν άνατρεφήν έξαιρετικώς έπιμελημένη. Προσανό λονιούδι στη σέερα των κοσμηκών κυλιών. Τις άρπαιες της άαορίαν κομψότης, δροσά, εϊφορία και σπανία νομιατική καλαισθησία.

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Και' αυτός έπιδιμία «σοροπύζ»—άρτυς, όφειλομένη προφανώς στην έλλειψη των χροεντικών δεξιώσεων.

—Το παρελθόν Σάββατον ήτο παρὰ τη κ. Λυλή Μπαλτατζή, σε τήφ κύκλον αϊτοκλήτων.

—Η έσπερις διεξήχθη με άπεριγραπτο κέφι, χορούς, μπαλόνια, άαυαντιών χορού, μεταξύ των δεινότερων χροεντιών και χροεντιών.

—Πρώτον βραβείον έτυχεν ο κ. Άοβαντιδής.

—Αναγνώστης Σαμπόν χορού και ή δις Δώρα Βουλοόμην.

—Παράξενος «βιτνέτς» ή κυρίες Μωλαμίδου και Άχιλλοπούλου με άσους σκας τουαλέτες.

—Είσης διεκρίνανε κ. και κ. Μεταξά, κ. και κ. Κοναίδη, την κ. Βασιλ. κ. και κ. Άφεντούλη, την κ. Ντόρα Σιράτου.

—Αι δις Καμάνη, Δοβάρδου, Άνδριτάκη, Ψακλή—όραία εμφάνιση.

—Είσης παρενέβησαν οι κ. κ. Ευγενίδης, Άδέρωφ, Δελής.

—Φωτοδότης εϊμφορία ή δις Χρηστία Διπλάρκου.

—Αι δις Ρουσσέν, Μανούση θαυμαστά ελ'όρεξ.

—Ο χορός παρετάθη μέχρι πρωϊνών ώρών.

—Η κ. Πεσμαζόγλου άπήγγειλε διότιχα με την νοστιμάδα που την άααρίει.

—Τέον κυρίως πού διοργανώθηκε ύπερ φιλανθρωπικού σκοπού, παρὰ τη κ. Λάμπερ.

—Τα ήμισυ των κερδών του μπιρτζις δωτέθησαν ύπερ του ταμείου του Σαλλόγου «Αί Μικράί φίλια των πτωχών».

—Μεταξύ των παρενέβησαν αι κυρία Άντ. Σταθάτου, Ψακλή, Δοβάρ. Κ. Τσαλδάρη, Καμάνη, Μωλαμίδη, Βουίτσου, Γκίνη, Άνδριτάκη, Κοναίδη, δις Θεολόγη, κ. Άχιλλοπούλου, κλπ.

—Έκτάτως διασκεδαστικό και λαμπρά διοργανωμένο «σοροπύζ»—άρτυς παρὰ τη κ. και τη κ. Άλ. Σαυανθί.

—Μία αϊθουσα είχε μεταβληθεί σε καμαρέ με φώτα χροματιστά, τραπέζια στολισμένα με χροματιστά πατζμαίνονθλα κλπ.

—Στο βάθος το μπαρ με Μωλ—Μίν τον κ. Α. Σαυανθί.

—Ταχιά και φέξ πανένια με μωσαϊκό από σπινθηρίσματα.

—Μία μπουκετέρα θανιαστική γόνιμος ή παρ—δωροδότης ή Κρίσιν άνατάτη δις Ρόττολς, φέρουσα περίγρηνη τουαλέτα από άκονα ταφά και μικρό καλλύλλιο Λουιζέζ, είσης κόκκινον.

—Ένα νούμερο έξάισιο ήτο ή δις Μανέτα Ζαφροπούλου και ή κ. Μελίς σε παρὰ Άμμερσόν.

—Εθιμασθή ή χάρις και εϊμφορία της δις Ζαφροπούλου, ής έφερε χαριτωμένη τουαλέτα από δαντέλλα ούς—τέ.

—Διότιχα έξυπνότητα για όλη τη συντροφιά είτε ο νεαρός κ. Γ. Ρόσσοβιτς.

—Άγηνέθησαν δεξιώσεις: την Τετάρτη παρὰ τη κ. και τη κ. Χ. Ζαλομάρτα, την Πέμπτην

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΣΦΕΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21—419)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Έσωτερικού δι' έν έτος Αρχ. 150 || Έξωτερικού Δολάρια 6.
Έξωτης 80 || Άμερικης 6.
και δι' όλην την Άφρική και Βελγικών Κογκό έτήσια συνδρομή Σελίνια 30.
Αι έπιστολαί και τα χρηματικά έμβάσματα δέον ν' άπευδύνωνται προς τόν 'Ιδιοκτήτην του «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ.

Τιμή έκάστου φύλλου Αρχ. 3.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

Έν Άμερικη Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New York city, έν Αϊγύπτω · Σουδάν ο κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, και έν Βελγική Κογκό ο κ. Γεώργ. Άντωνιάδης Β. Ρ. 445 Elisabethville Congo · Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ δια την κατά πόλλον πόλιν του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»: NEW YORK NEWS AGENCY, General P. O. Box 497, NEW YORK, CITY, όπου δέον ν' άπευδύνωνται οι ένδιαφερόμενοι.

δεξιώσεις μπιρτζις παρὰ τη κ. και τη κ. Μεταξά, το Σάββατον δεξιώσεις παρὰ τη κ. και τη κ. Άργυροπούλου.

—Έσπερις το Σάββατον παρὰ τη κ. και τη κ. Παπανδρέου σε φιλικό κύκλο κεκλημένον.

—Δεξιώσεις το παρελθόν Σάββατον παρὰ τη κ. και τη κ. Χαλμαπούλου.

—Αι κομψαί αϊθουσα έφιλοξένησαν κομψοτάτας κυρίας, μεταξύ των όποιών ή κ. Γ. Πανά και ή κ. Πετροπούλου.

—Όραία εμφάνισις ή Πρέσβειρα της Τουρκίας κ. Ένις.

—Είσης παρενέβησαν αι κυρία Άσα, Νεγρεπόντη, Ήλ. Ήλίσκου, Χαρισάδη, Π. Άργυροπούλου, Σκουμπουρή, ο Πλοίαρχος κ. Θεοχάρης, ή κ. Ν. Μακκά, Στρατηγός Άάκ. Νεγρεπόντης.

—Θελκτική ή Μαρκησία Τριόμφι.

—Είσης παρενέβησαν Στρατ. Ακόλουμεϊ Ιταλίας, Σερβίας, Τουρκίας, ο κ. Μωλαμπερν πλοίαρχος και ή κ. Ντάρε, κ. και κ. Φάρραντ, κλπ.

—Την παρελθούσαν Πέμπτην παρετέθη γεύμα παρὰ τη Ύ—πουργή και τη κ. Άργυροπούλου.

—Παρεκάθηναν κ. και κ. Γ. Πανά, φέροισα θαυμασία τουαλέττα «Βισνέ» από λευκό σατέν «Φωσφ—ρά», κ. και κ. Λούη, φέρουσα τουαλέττα κομψή. Πλοίαρχος και ή δις Δημόυλη, Πλοίαρχος Θεοχάρης.

—Επ'ηκολούθησε δεξιώσεις.

—Πλέον θαυμασθείσα εμφάνισις ήσαν κ. και κ. Άλλα Άργυροπούλου ένα κομψοτέχνημα ώραίοτατον, ή κ. Σταθάτου εκ Μωσαϊκάς.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Η Είκοις του σημερινού έξωφύλλου μας είναι έργοις του έλ'όρεξ «Έλληνας Τραγράφος» κ. Συρίγου και παριστάνει την υπέρτα του καλλιτέχνη.

ΠΕΝΘΗ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

Απέθανε προ ήμερών ο Παράσκευας Παράσκευοπουλος, συνδευντήτης του Κεντρικού Προακτορείου των έφημερίδων, ο όποιος, υπό την ιδιότητα του αυτής, είχε προσφέρει μεγάλας υπηρεσίας εις τόν Έλληνικόν Έθνος. Ο μεταστάς υπήρξε υπάλληλος άγρόδς—δομοτηρίου, έντιμος και πορροεινικός και είχε κατακτήσει τις συμπαθείας πάντων. Το «Μπουκέτο» συλλυπείται έγκαρδώς την βαρυνθένσαν οικογένειάν του.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ

σε άπολύτως ικανοποιητικές τιμάς παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και άλλοις βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Μπουκέτο», Λέκα 7, Άθήνας.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΜΕΣΩΣ πετάχτηκε δριμύς, σφούγγισα τα μάτια μου, γέμισα γρήγορα—γρήγορα το δάκρυ μου και το δάκρυ του γυιού μου, που βρισκόταν πλάι του αδειανό, και τοιμώστηκα να φύγω.

Κάθε άρτοπορία μέσα στην καρδιά του δάσους, μπορούσε να μου στοιχίσει άκριβ.

Εξ άλλου κι' ο οδρανός είχε βουρνώσει πάλι και οχότανε καινούργια μπόρα....

Σφίγγοντας την καρδιά μου και κλώνοντας ψεύτικο κορμάκι, φρόντισα τους νεκρούς των παιδιών μου στο ένα ξώο, τους έδεσα στερεά για να μην πέσουν στο δρόμο, έκανα το σταυρό μου γονατιστός στη γη, καβάλλησα κατόπιν και ξεκίνησα....

Η λύπη μου ήταν μεγάλη, αδόξατη. Είχα κληρονομήσει τον βρυκόλακα για να πάω πίσω των νεκρών της κόρης μου και γύρισα στην έπαυλη με δύο νεκρούς!

Πόσοι θάνατοι μέσα σε λίγες ώρες!....

Και πόσες συμφορές με περίμεναν ακόμα!

Ήμουν βέβαιος πως οι ύπναιτες θα μ' έβρισκαν πεινά και θα φεύγαμε. Και θάχανε δίπλα να το κάνουν αυτό. Το σπίτι μου ήταν καταρριμένο. Και μονάχα η φυγή θα μ' έσωζε και μ' έβγαζε τους ίδιους...

(Απ' το 'Ημερολόγιο του Βλαδιμήρου Χάιντεβιτς).

Συνέχεια.—Μόλις έφτασα στο σπίτι, με δέχθηκαν με θρήνη και κατεπίση. Η μάνα μου ψυχροαγόρευσε. Οι ύπναιτες ήταν έτοιμοι για φευγάλα. Πήγα να χάσω το μυαλό μου. Το σπίτι μου, το ετοιμολογμένο ως προχθές, είχε μεταβληθεί σε τόπο θανάτου και συμφοράς....

Βάλαμε τους νεκρούς στη μεγάλη αίθουσα.

Ο μικρότερος γιός μου σόλησε, κλαίγοντας παρό, τη νεκρή αδελφή του με άνθη, Φτωχή 'Αρλέτα!... Το πρόσωπό της είχε σουρώσει, ήταν άγνωστη....

Ο Στέφανος φρονόταν σαν να κοιμόταν....

Κλαίγοντας απελπισμένα, έτρεξε στην καμαρά της μίνας μου, αφήνοντας κοντά στους νεκρούς τον έρμηριο και το γιό μου, Είχα την απόφαση να φύγωμε από την έπαυλη πριν νυχτώσει, παίρνοντας τους άγαπημένους νεκρούς μαζί μας.

Μα άλλοιόμοιο!....

Ο Θεός δεν ήθελε να σωθούμε.

Η μητέρα μου ξεφύγισε σε μια ώρα κι' έπιασε συγχρόνως δυνατή βροχή, μια τρομερή θύελλα που ξεροβίωσε δέντρα και λίγο έλειψε να γκρεμιστεί και την έπαυλη.

Πού να πηγαίναμε με τέτοιον καιρό; Πώς θα μετέφερα ως την κοντινότερη πόλη, την τρεψ; νεκρούς;

Η μετακίνησής μας ήταν αδύνατη. Κι' άποράσια, θέλοντας και μη, να μείνω στην έπαυλη και τη νύχτα αυτή. Ίσως την άλλη μέρα να καταρδύνανε να φεύγαμε....

(Απ' το 'Ημερολόγιο του 'Ιωνάθαν 'Αρκερ).

Έχει νυχτώσει....

Απ' την ώρα που σταμάτησα το διάβασμα του 'Ημερολογίου του Χάιντεβιτς, απασχολεί τη σκέψη μας, τόσο έντονα, όσο και της Μίνας, το μυστικό του βρυκόλακα.

Τι να ήθελε άραγε να πη με τα λόγια του ο γιός του Χάιντεβιτς πεθαίνοντας;

Τι έννοιας με τη φράση: «δεν είν' εκείνος... δεν είν' εκείνος»; Ζήτησα, σχετικά με το μυστήριο αυτό, τη γνώμη της γυναίκας μου.

Η Μίνα σκέφτηκε λίγες στιγμές και μου απάντησε:—Τα λόγια του γιού του Χάιντεβιτς, αγαπητέ μου 'Ιωνάθαν, είνε πολύ καθαρά για μ' εμένα, διότι, 'Ο δυστυχισμένος πατέρας του δεν μπορούσε να καταλάβει τίποτε. Μα έμεις μαντεύουμε τη σημασία τους.

—Τι θές να πής, αγαπητή μου;

—Δεν υπομείναμε λοιπόν τίποτε, 'Ιωνάθαν;

—Ναί, υπομείναμε πολλά. Και θα σου πω άμείως τί σκέπτονμα. Πες μου όμως πρώτα τι σκέπτεσαι εσύ για δ' αυτά.

—Τι σκέπτομαι; 'Ο,τι και σύ, 'Ιωνάθαν. Σκέπτομαι και εγώ υπερβέβαια γ' αυτό, ότι ο κόμης Δράκουλας δεν υπάρχει πια....

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΟΚΕΡ

Κάποιος άλλος ζώνοντας τον έχει αντικαταστήσει. Δεν συμφωνείς μαζί μου, φίλε μου;

—Ναί, Μίνα. 'Αλλά πούς είν' αυτός;

—Δεν μπορώ να το ξέρω. Μα θα το μάθουμε άσφαλώς. Ίσως να ήπιασε στον πύργο και να ζούσε μαζί με το Δράκουλα πατέρας αδελφός του, βρυκολακισμένος επίσης, και να μ' εμάς διέφυγε, να μην τον υπομιαστήκαμε καθόλου.... Πάντως πρόκειται περί συγγενούς του κόμης Δράκουλα. Δεν είν' έτσι;

—Ναί, αυτή είνε κι' η δική μου γνώμη.

—'Ας προφυλαγώμαστε λοιπόν κι' ες περιμένουμε τον καθηγητή 'Ελσιγγ. 'Όταν έρθει αυτός, θα φωτισθούν πολλά μυστήρια....

(Απ' το 'Ημερολόγιο της Μίνας 'Αρκερ).

Είπε παρασημένα μεσάνυχτα.

Ο 'Ιωνάθαν κοιμάται πλάι μου. Μόλις της στιγμής, τίποτε τί ύπνο δεν συνέβη γύρω μας. Τα κορίτσια κοιμούνται επίσης ήσυχ. Σκεφτόμουν το μυστήριο του βρυκόλακα. Και εγώ απόλυτα βέβαιη πώς δεν πρόκειται για τον κόμη Δράκουλα. Συγχρόνως όμως μια τρομερή ύπναιψη περνάει στο μυαλό μου. 'Απ' δ.ι. ξέρω μέχρι της στιγμής, ο νέος βρυκόλακας είνε νέος. 'Ετσι τον έλε στα όνειρά της και η μικρή έγγονή του Βάν 'Ελσιγγ.

Έχω υπ' όψιν μου ακόμα τι διήγησε της χωρικής, την οποία ο νέφερας σε προηγούμενη σελίδα του 'Ημερολογίου μου. Τον είδε κι' αυτή μια βραδεία τον καταραμένο βρυκόλακα μέσα στο νεκροφείο κι' έφυγε τρομαγμένη, ξεφρονίζοντας άγρια.

Τον είδε, κι' όπως με βεβαίωσε, δεν ήταν ήλικιωμένος. Δεν ήτο ο κόμης Δράκουλας με τα φαρδιά μαλλιά και το ψηλό, επιβλητικό άναστημα. Ήταν νέος....

Νέος;.... Ο Θεός να με συγχωρήσει, αλλά τρομερές σκέψεις στριφογυρίζουν στο μυαλό μου. Δίεσθη για μια στιγμή το γράμμα κι' έτρεξε στο παράθυρο.

Ακουσα απ' έξω πατήματα....

Κάποιος πλησίασε ως την πόρτα, στάθηκε λίγο κι' έφυγε άμείως.

Ο Πιστός άρχισε να γαϊνίζει.

Σήπησα άμείως τον 'Ιωνάθαν.

Πλησίασαμε μαζί στην πόρτα κι' άφουραστήκαμε.

Είχε ξαναγίνει ήσυγία, δεν άκουγόταν ο παλαιός θόρυβος. Μα ο Πιστός γαϊνίζει, γαϊνίζει διαρκώς....

Στενάζαμε πίσω απ' την πόρτα, μην ξέροντας τί να κάνουμε.

Έξωρα άκούσαμε απ' το δωμάτιο τι φωνή της μικρής έγγονής του καθηγητού:

—Φύγε!... Μή με κυτιάς έτσι με τα μάτια σου....

Ο 'Ιωνάθαν μούπιασε το χέρι.

—Είν' αυτός! μου είπε.

Κοιήσα το κεφάλι μου καταφατικά.

Ήταν εκείνος πραγματικός.

Το μαντεύαμε απ' τα γαϊνίσματα του σκυλιού άλλωστε.

—Θ' άνοιξω την πόρτα και θα τον περιβόσω, μου είπε ξαφνικά ο 'Ιωνάθαν.

Τόν έβριξα στην άγκυλιά μου, γεμάτη άγανάπη.

—'Οχι, όχι, 'Ιωνάθαν, δεν θα το κάνω αυτό, σε παρακαλώ, σε βεβαιώω....

Τη στιγμή αυτή κάποιος πασπάτευε απ' έξω την πόρτα με τα δάχτυλά του.

Ο Πιστός το κατάλαβε και σπρώχθηκε άγρια, σπρωχνοντας στην πόρτα τα μπροστιά του πόδια. Γαϊνίζει άγρια μαλασμένα....

Η καρδιά μου σφιγγόταν....

Αυτό κράτησε ως ένα τέταρτο.

Έπειτα άκούσαμε τα ξερά φύλλα του κήπου να τρίζουν και πώς θάμνους να θροούν.

Ο βρυκόλακας άπομακρινότανε.

Μια κοινοβόλγια έσκονε ψηλά κι' έγινε άπόλυτη ήσυχία....

Πλησιάζει ήδη να ξημερώση.

Θά μπορούσαμε ν' αναπαυθούμε και να ήσυχάσουμε....

Σπρωχθήκαμε το πρωί κατά τις δέκα και πήραμε το τσάι μας.

Καθίσαμε έπειτα κάτω από τα δέντρα και συνεχίσαμε το διάλογο του 'Ημερολογίου του Χάιντεβιτς.

(Απ' το 'Ημερολόγιο του Βλαδιμήρου Χάιντεβιτς).

Όσο το σκοτάδι έφευγε γύρω μας, η καρδιά μας βόρανε. Πά μ' εμάς συνέβαινε αυτή τη νύχτα, Θεέ μου!...

Η Μίνα σκέφτηκε λίγες στιγμές και μου απάντησε...

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΥΠΗΡΞΑΝ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΕΣ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΡΑΓΕ υπήρξαν ευτυχισμένες η γυναίκες των μεγάλων ανδρών; Νά ένα ερώτημα, στο οποίο πολλοί από τους άγνωστές μας θ' απαντήσουν: «Ναί, διότι...» Μήπως ή δέξα άποκλείει την άγάπη και την ευτυχία από τ' άνδρόγυνα;

Αυτό βέβαια είνε μια άλήθεια. Οι μεγάλοι άνδρες αγαπούν, όπως κι' όλοι οι άλλοι άνθρωποι και καμιά φορά περισσότερο απ' αυτούς. Μονάχα που ο τρώος της αγάπης τους δεν μοιάζει με όλον του άλλου κόσμου....

Ας πάρουμε όμως χωριστά καθεμιά από τις συζύγους των μεγάλων ανδρών και ας άρχίσουμε από την:

ΚΥΡΙΑ ΣΑΤΩΜΠΡΙΑΝ

Αν ή συζυγική ευτυχία εξαρτάται από την απτή του συζύγου, θα μπορούσε να πη κανείς με άμε βεβαιότητα ότι η γυναίκα του συγγραφέως των Μαριτρών και του «Πνεύματος του Χριστιανισμού» υπήρξε ή πιο δυστυχισμένη των συζύγων, γιατί άσφαλώς δεν έζησε ποτέ στον κόσμο άλλος άντρας τόσο άπιστος και άστατος σαν τον δικό της....

Ήταν ακόμα νεόγυμνος, όταν κηρύχτηκε ή Γαλλική Επανάσταση και ο Σατωμπριάν, μαζί με τους άλλους άριστοκράτες, άναγκάστηκε να απευθύνει στην Αγγλία.

Η σύζυγος του παρέμεινε τότε μόνη της στον πύργο της στη Βρετανία, μά, έπειτα από λίγον καιρό, οι τρομοκράτες τη συνέλαβαν και λίγο έλειψε να την άποκεφαλίσουν. 'Ετσι, ένω ο Σατωμπριάν βρισκόταν στο Λονδίνο κι' έδινε μαθήματα άγγλικής, για να ζή, εκείνη βρισκόταν κλεισμένη στη φυλακή.

Τέως, κατά το 1800, ο μέγας συγγραφέας, ίσως από δέκα χρόνια έξωριος, ξαναγύρισε στη Γαλλία. Όλοι θα νομίζετ τώρα ότι ένας άνδρας, με δημοκεντικές άρχες μάλιστα σαν τις δικές του, έπειτ από μια τόσο μακροχρόνια άπορία, θα έκανε άμείως φτερά και θα πετούσε κοντά στη σύζυγό του, ή οποία με τόσο λαχτάρα τον περίμενε. Μα ο Σατωμπριάν ούτε καν σκέφτηκε να το κάνει αυτό, ούτε πήγε να δει καν την γυναίκα του στη Βρετανία. Είχε συνηθίσει τόσο στην ελεύθερη ζωή, ώστε ποτέ φανόταν πως ήταν....

Χίρως. Και όταν, σε λίγον καιρό, συναντήσε στο Παρίσι την κόρη του ντε Μονμωρέν, ύπναιτο των 'Εξωνόμων του Λουδοβίκου 16ου, ή οποία είχε χωρίσει από τον σύζυγό της κι' ντε Μπωμόν, την έρωτεύτηκε τρελλά και την άκολούθησε στην Ιταλία, χωρίς ούτε στιγμή να σιλλογησθή ότι εκεί στον πύργο της, στη Βρετανία, τον περίμενε ή σύζυγός του.

Μπο δέ όταν ή γοητευτική φίλη του πέθανε στη Ρώμη στα 1803, θέλοντας να κρατήσει την άπόσχεσή που της έδωσε στις τελευταίες της στιγμές, ο Σατωμπριάν ξαναγύρισε στη σύζυγό του μετανοημένος.... Καί ποιος συνθήκης έγινε ή συνάντησής τους εκείνη, έπειτ από δεκαετία χρόνια χωρισμού, αυτό παραμένει άγνωστο! Ο Σατωμπριάν δεν κάνει καθόλου λόγο σχετικής ούτε στα 'Απομνημονεύματάς του, ούτε στην άλληλογραφία του.

Το πιθανότερο όμως είνε ότι ή κ. Σατωμπριάν, ή οποία ήταν γυναίκα έξυπνη και μεγαλόθυμη, θα σκέφτηκε πως το να είνε σύζυγος μεγάλου συγγραφέως, ή οποίας μ' ένα βιβλίο του είχε άνοησει την καθολική έκκλησία, της ήταν άρκετο στη δέξα της, αν όχι στην ευτυχία της.

Ένωμεταξύ ο Σατωμπριάν, αν και ζούσε στο ίδιο σπίτι μαζί της, στην πραγματικότητα βρισκόταν μακριά της. Η άλήθεια όμως είνε πως κι' ή σύζυγός του δεν έκανε τίποτε για να του φανείται ήσυχία.... Σύμφωνα μάλιστα με τη γνώμη αυτήν και τη γνώσαν, περνούσε τον καιρό της απύλητης του σε όλη. Αν ο Σατωμπριάν παραπονοιαζόταν πως έκανε ζήτησι, εκείνη έκλεινε άμείως τις παρθέλας ή άναβε το τζάκι! Αν πάλι έλεγε πως κάνει καλό, άμείως ή σύζυγός του άνοιγε όλα τα παρθέλα για ν' άφουρησθή τάχα το σπίτι.... Την είχαν έπαινομασει εφ' γάτος και το παρατσούκλι αυτό της έδεξε....

Όταν ήθελε να τσαχαρονίσουν καμιά με τη νύχτα της, τον τσαχαρονίζε άσχημα.... Με ξεχωριστή μάλιστα εχθρότησιν τσαχαρονίζε τις φίλες του συζύγου της.... Αυτό μάλλον απ' αυτές τις κατασάραξε κυριολεκτικές....

Όταν έτρεβζε τον σύζυγό της ή πολιτική, ή

κ. Σατωμπριάν άποσπάρηκε στη φιλανθρωπία. Ίδρυσε μάλιστα για τους φτωχούς ένα έργοστάσιο σοκολάτας. Το έργοστάσιο της αυτό σώζεται ως σήμερα μέσα στο νοσοκομείο της Μαρίας Θηρεσίας στο Παρίσι. Εκεί, ή κ. Σατωμπριάν πέρασε τα είκοσι τελευταία χρόνια της ζωής της. Εκεί επίσης υπάρχει κρεμασμένο και ένα πορτραίτο της που την παριστάνει με τουαλέτα, ή οποία θυμίζει περισσότερο μοναχή παρά κυρία του κόσμου! Φοράει βαμβακερό σκουφάκι στο κεφάλι της, μια τραχηλιά γύρω στο λαιμό της κι' έχει κρεμασμένο στο στήθος της τον 'Εσταυρωμένο. Εκεί ακόμα, στο παρεκκλήσιο που βρίσκεται πλάι στο έργοστάσιο, έτάφη, σύμφωνα με την επιθυμία της. Ο σύζυγός της βρίσκεται θαμμένος μακριά της σ' ένα βόσχο του Σαιν-Μαλό, όπως μακριά της βρισκόταν και στη ζωή.

Ας αναπαύονται τουλάχιστον έν ειρήνη!

Η ΚΥΡΙΑ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Η κυρία Λαμαρτίνου υπήρξε ευτυχισμένη, όσο ευτυχισμένη μπορεί να είνε μια μητέρα που είχε δύο παιδιά και τα έχασε.... Παντρεύτηκε από έρωτα σε ηλικία τριάντα χρόνων, άφοι πάλεψε επί μήνες δόλο-αλτρους εναντίον της αντίδρασης της μητέρας της και πέθανε ύστερ από σαράντα τρία χρόνια, χωρίς ποτέ να νοιώσει την παραμικρή θλίψη εκ μέρους του συζύγου της. Έν τούτοις έμεινε στη ζωή του υπό συνθήκες άρκετά δυσάρεστες για μια γυναίκα.... Ο Λαμαρτίνος πενθούσε άκόμα τότε εκείνη που είχε τραγουδήσει με τό δονομα 'Ελβίρα και, καθώς έγραφε στον Αϊμάν ντε Βιδιέ, τον πιο στενό του φίλο, δεν άγατάει κανείς παρά μόνο μια φορά στη ζωή του.

Μα ή σύζυγός του δέχτηκε εύθες εξ άρχης τόσο θαρραλέα, τόσο καλή, και τόσο άξιαγάτη, ώστε ο ποιητής, χωρίς να λησμονήσει την άλλη ν, ένώθηκε στενά μαζί της μ' ένα δεσμό, που όσο περνούσαν τα χρόνια, τόσο περισσότερο σφιχτός γινόταν.... Εκείνη ήταν πάντα πρόθυμη να ύπναιται κάθε θυσία προς χάριν του. Έν πρώτος, μολονότι ήταν διαμαρτυρούμενη, άσπάστηκε τον καθολικισμό, για να έχουν κι' οι δύο τους μια θρησκεία, όπως είχαν μια ψυχή. Έπειτα, όταν άπόκτησαν ένα κοριτσάκι, δέχτηκε να τ' όνομάσουν 'Ιουλία, εις ανάμνησιν της γυναίκας που είχε άγατήσει πριν απ' αυτήν ο ποιητής και που την είχε άποθανάτισει με το όνομα 'Ελβίρα.

Και κατά τα σαράντατρία χρόνια που έζησαν μαζί, έκανε ό,τι μπορούσε για να του εξασφαλίσει την ευτυχία... Συναισθανόμενη το μεγαλείο του συζύγου της, ζούσε πάντα στον έσαιο του. Κατά την επανάστασι του 1848, όταν ή διατύχη κι' ή πεί να βασάνιζαν τον λαό του Παρισιού, ή κ. Λαμαρτίνου, γενναιάδουσα όπως κι' ο σύζυγός της, γύρισε στις συνοικίες του Παρισιού και κοίταξε στους φτωχούς στα χαλάματα τους είχαν άπομείνει απ' την κολλοσιαία περιουσία τους.... Και το βράδυ, όταν έπεταίρεφταν κι' οι δύο στο σπίτι, φιλιόνταναν τρυφερά για να κάνουν θάρος για την άλλη μέρα.

Το μόνο ελάττωμα της πραγματικά άνώτερης αυτής γυναίκας ήταν το ότι είχε διατηρήσει όλη τη σεμνοτυφία της φυλής της. Έμεινε Αγγλίδα σε όλη της τη ζωή. Όταν μάλιστα γέρασε, ανέλαβε να εκπαίδευση το έργο του συζύγου της, γιατί κι' αυτή έκτοια ή έλεος έδωσε την άπειραζε. Θέλησε μάλιστα να τη στήσει κι' από την περιουσία κλίμακα του.

Αυτά βέβαια ήταν άνοσιες. Ο ποιητής όστόσο για να μη της χαλάη το χατήρι, την άφινε να κάνει ό,τι ήθελε....

Και μόνη, μετά το θάνατο του Λαμαρτίνου, ή ανεκά του, ή οποία δεν ή ανεχόταν έλ αυτά διαφθορές τα παραμορφωμένα κείμενα των ποιημάτων του.

Ο Λαμαρτίνος κι' ή σύζυγός του κοιμούνται τώρα πλάι-πλάι σ' ένα κενοτάφιο του κοιμητηρίου του Σαιν-Πονάν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΤΕΣ. Η κυρία ντε Μπαλζαν, ή κυρία Μισελί, ή κυρία Μισελί, κτλ. κτλ.

ΣΟΦΙΑ ΛΟΓΙΑ

—Η φήμη μιας γυναίκας μεγαλώνει πάντα εις βάρος της άρετής της.

—Αποφύγετε να έπιθεικνύετε συχνά τον πλούτο και τη γυναίκα σας.

—Η γυναίκα ανεβαίνει μαζί με τον άντρα της. Δεν κατεβαίνει όμως μαζί του.

—Και άνδρας να είνε ή γυναίκα σου, πρέπει να σκύψης ως αυτήν για να τη συμβουλευθής.

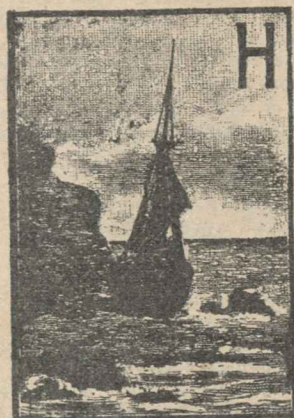
Η κ. Σατωμπριάν

Η κ. Λαμαρτίνου

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΡΩΜΑΤΖΑ

ΤΟ ΤΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΘΟΥΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
ΤΑΝ ἡ νύχτα τοῦ Ἑπιταφίου.
Ἡ Ἀνθούλα, μαζί με τὴ μητέρα
της, τὴν ἀδελφὴν της καὶ τὴν ἀνιψιὴν
της, καὶ μετὰ τὴν κυρὰ-Κώστανα,
τὴ χήρα, τὴ γειτόνισσα, καὶ τὴν Κου-
λιώ, τὴν κόρη της, εἶχαν τὴν πρό-
νοια νὰ πάν ἀπὸ τοὺς, καὶ νὰ πιά-
σουν θέση, μὲ ἡσυχία, μέσ' στὴν ἐκ-
κλησιὰ τῆς Βαγγελιστρίας. Ἡ Ἀν-
θούλα, μάλιστα, μαζί μετὰ τὴν Κουλιώ,
εἶχαν πάει καὶ ἀπὸ πρὶν τοῦ, γιὰ νὰ
βοηθήσουν στὸ στόλισμα, μετὰ ἄλλα
τὰ κορίτσια. Κόσμος, στρωμνιστὶς, φα-
σαρία. Τὸ πλῆθος ξεχειλοῦσεν ὡς
τοὺς δρόμους, καὶ ἐσπρωγνέ, καὶ
σπρωγνόνταν, καὶ πατιόταν. Λαμπά-
δες, φῶτα, ἀναμμένοι πολυέλαιοι, ζέ-
στα φρεβὴ καὶ ἀσφυγτική. Ἐκείνης,
ὅμως, μαζωμένες σὲ μιὰν ἄσπρη, με-
τὰ ἀναμμένα τὰ κεράκια τοὺς στὸ χέρι, εἶχαν τὸ νοῦ τους στὴν ὁμο-
λοῦσα, καὶ δὲν ἔβλεπαν τί γίνεται τριγύρω. Μόνο τὰ μάτια τῆς Ἀν-
θούλας ἐπύρηναν, καὶ γόρουν ἀπ' ἐξέλιξις τῆς μεριᾶς. Ἡ καρδιά της χτυ-
ποῦσε μ' ἀνώνια. Εἶχε μάθει ἀπ' τὴν Ἀριστέα, πὺς ὁ Νότης εἶχε πά-
ρει ἄδεια, καὶ ἐπρεπε νὰ βοῦκεται, καὶ κείνος, ἐκεῖ πέρα. Κι' ὅμως
δὲν ἔβλεπε κανένα τοὺς τριγύρω, οὔτε τὸ Νότη, οὔτε τὴν Ἀριστέα.
Ἡ Ἀριστέα εἶπ' ἔρδει γιὰ τὸ στόλισμα, καὶ πῆγε πάλι σπῆτι της, νὰ
πάει τὴ μητέρα της. Κι' ὅμως, κανένας τοὺς δὲν ἦταν πονθέντα...
Ἐφαγνε μετὰ τὰ μάτια μέσ' στὸν κόσμον, μὴν τυχὸν καὶ τοὺς ἀνα-
καλύψει. Ἡ ἔσπερε πὺς ὁ Νότης δὲν ἦταν τόσο θρησῆκος — ἀλλὰ πὺς,
γιὰ χατὴν τὸν δικὸν του, δὲν ἦταν δυνατόν παρὰ νὰ ρθεῖ...

Οἱ ψαλμοὶ εἶχαν τελειώσει, καὶ
ἐτοιμαζόταν ἡ περιφορά. Εἶχε χορη-
σει τὴν ἐλπίδα τῆς σ' αὐτὴ. Ὁ ὁμο-
σε τρόπος νὰ κοιτάξει μέσ' στὸ πλῆ-
θος. Ὁ ὁμοσε τὴ μάννα του, εἶπε τὴν
Ἀριστέα.

Ὁ κόσμος, τώρα, τραβοῦσε πρὸς
τὴν ἔξοδο. Πήγαιναν μπροστὰ τὰ ἐ-
ξαπτερόγυρα, καὶ οἱ παλῆδες μετὰ τὸν Ἑ-
πιτάφιο, καὶ ὁλοκλινοῦσε ἡ φιλαρμο-
νική. Κι' ὁ κόσμος ἐρχόταν ἀπὸ πῶς,
στοιχιωμένοι καὶ ἀνακατωμένοι,
σὰ μιὰ μεγάλη θάλασσα... Χτυποῦ-
σαν οἱ καμπάνες κάθε λίγος, καὶ ὁ γα-
λῶνος, νυχτερινὸς ἀέρας ἦταν γυμνά-
τος ἀπὸ μουσικὴν. Κάτω φάσμα-
ρα, κόκκινα καὶ πράσινα, ἄναψαν σὲ
μερικὰ μεταλλόκονα. Κι' ὅμως ὁ Νό-
της δὲ φαινόταν πονθέντα... Ἐνα
βάρος πλάκωνε τὸ στήθος τῆς Ἀν-
θούλας, μιὰν ἀπόγνωση βαθιά καὶ
πνιγνὴ. Τὸ χέρι τῆς ἔτρεπε στὸ χέ-
ρι, καὶ ἔσταζε στὴν πλάτη τῆς μητέ-
ρας της. Κάθε κίνησις γύρω, μετὰ
θυμωμένα, καὶ τὴν ἐσπρωξε λιγάκι
παρεῖτα...

Κάποιος, τότε, ὤρνεον κοντὰ της.
Τῆς φάνηκε πὺς ἦταν φαντάσος.
Ἡ καρδιά της χτύπησε, καὶ γύρισε
τὰ μάτια. Ἦταν ἕνας διόσπος καὶ τῆς
χαμογέλουσε. Γύρισε τὰ μάτια τῆς
ἄλλου. Ἐκείνος ἦρθε πρὶν κοντὰ. Ἀ-
ναγκάστηκε νὰ φύγει ἀπὸ κεῖ, καὶ νὰ
πάει ἀπ' τὴν ἄλλη τὴ μεριά. Τὸτ' ἐ-
κείνος πῆγε διὰ τὴν Κουλιώ. Ἡ
Ἀνθούλα ἦταν τόσο ταραγμένη, πὺς, παρὰ τὴ φυσικὴ τῆς περιέ-
γεια, τὰ παρὰ τὸν δὲν τὰ πρόσθεε καθόλου.

Κι' οἱ ψαλμοὶ εἶχαν τελειώσει. Μέσ' στὸ φανταστικὸ ἐκεῖνο
παρὰ τὸν κόσμον, τὸν φωνὸν καὶ τῆς καμπάνας, βαριά, ἐπὶση-
μη καὶ καταπνιγνὴ, ἡ τραγικὴ μεγάλῃ μελωδία:

Αὐτὸς ὁ κόσμος, τότε, ὤρνεον κοντὰ της.

Κι' οἱ γοργὲς φωνοὶ τῶν παιδιῶν, ἀπόκοσμες, θλιμένες, δρο-
σερὲς — ἕνα κόρο καθαρὸς φωνοῦς, φιλῆς, ἐκστατικὲς καὶ κορυφαί-
νες — ἀκολουθοῦσαν ὑστερὰ, γλυκά, παραχαλικά, δίδοντας ἕνα ὁ-
γὸς στὴν ψυχὴ:

— Κύριε ἐλέησον! Κύριε ἐλέησον! Κύριε ἐλέησον!...

Κι' ἄλλ' αὐτὰ μαζί, συγχωρημένα, οἱ ψαλμοὶ καὶ τὸ στρώμα
τοῦ κόσμου, οἱ σάλπιγγες καὶ ἡ μουσικὴ τῆς φιλαρμονικῆς, ἔπαιρναν

Καθόταν στὸ κρεβάτι της καὶ ἔβλεπε τὸ γάλα της.

τώρα, ξαφνικά, μιὰ νέα σημασία — τὴ σημασία ἐνὸς θρήνου παν-
θρώπου καὶ μιᾶς ἀπεγνωσμένης ἱκεσίας, ἐνὸς καίμου ἀπέραντου καὶ
συγκλονιστικοῦ, γιὰ κατὰ τὸ γλυκὸ καὶ ἀνεπαρόχθονο, γιὰ κατὰ τὸ πρ-
κτικό καὶ τὸ μοναδικό — μιὰς συντριβῆς μουγγῆς καὶ ἀπαρηγόρη-
της, γιὰ μιὰν ἐλπίδα μυστική, παντοτινὰ χαμένη... Ἦταν σὰν ἡ ἀ-
λόκοτη χηδεῖα κάποιων πραγμάτων μακρινῶν καὶ ἐντυχιμένων, κα-
ποιας χαρᾶς φευγάτης καὶ ἀλησμόνητης, πὺς δὲν ὑπῆρχε τρῶπος νὰ
γυρίσει... Οἱ ἄνθρωποι, τὰ δέντρα καὶ τὰ σπῆτι, καὶ τὰ ἄστρα μέ-
στὸ μαῦρον οὐρανὸν, σὰ νάχαν, τώρα, ἐννοεῖ στὸ γενικὸ τὸ κλάμα —
σὰ νάχαν γίνεαι μιὰ γυνὴ καὶ ἐπώδυνη ψυχὴ, πούλιονε μέσ' στὴν ἱ-
διαν ἀγωνία:

— Κύριε ἐλέησον! Κύριε ἐλέησον! Κύριε ἐλέησον!...

Κ' ἔπειτα πάλι, μακρινὰ, σὰ βῆθη, σὰ νὰ γλυκοχάρειε μιὰ ἰσ-
τρωσὴ, κάποιο μεγάλο φῶς ἀγγελοῦ — καὶ αὐτὸ τὸ φῶς νὰ ἀφ-
θαλλε μέσ' στὸ πνικτὸ σκοτάδι, σὰν ἕνα μῆνυμα διὰ τὸν νειρεμένο,
γιὰ μιὰν ἀνατολὴ μυστηριώδη, γιὰ κατὰ τὸ θεσπέσια χωρῆσμον καὶ ἡ-
νέπερο... Ὅμως, σὲ λίγο, τὸ φῶς αὐτὸ σὰ νάδινε, καὶ τὸ σκοτάδι
γύριζε βαρὺ καὶ ἀνεπαρόχθονο...

Κι' οἱ σάλπιγγες ἔξαφνέφταν τὸν πένθιμο σκοπὸ:

Κι' ἡ μουσικὴ τῆς φιλαρμονικῆς ἔξαφνέφταν τὴν ἑλπίδα τῆς νύ-
κτος, καὶ σέπταζε, γιὰ μιὰ στιγμή, τὰ πάντα, μετὰ τὸ νεκρὸν τῆς ἐ-
κστασίας... Καὶ μέσ' στὸ γενικὸ τὸ σπαραγμὸν, ἔνωθε, καὶ κίνη, τὴ
καρδιά της, νὰ χάνεται, νὰ λιώνει καὶ νὰ σθίνει...

Ξαφνικά, τὸν εἶδε. Τὸν εἶδε παρ-
πῶς, μετὰ τὸ Νῆκο. Ἡ καρδιά της χτυ-
πησε καὶ πάλι δυνατὰ. Ἐνωσε, μέ-
στὴ συγκίνησιν της, ἕναν ἀντάρχο
καίμου, σὰ νὰ περνοῦσε μιὰ βελὸν τῆς
καρδιάς της — σὰν ἕνα βαρὺ μένος
γιὰ τὸ Νῆκο. Πολλὲς φορές εἶχε ἑλ-
ψει μετὰ τὸ Νῆκο, ἀλλὰ ποτὲ καθὼς ἐ-
κείνη τὴ στιγμή. Τῆς φάνηκε, λοιπόν,
στὴν ἀπόγνωση της, πὺς ὁ Νῆκος τῆς
ἔπαιρνε τὸ Νότη — πὺς ὁ γαμψὸς
ἐκεῖνος φίλος ἦταν στήμενος ἀναισθη-
τὸς, σὰν ἕνα τείχος μαῦρο καὶ με-
γάλο, σὰν κάποιος ἀνυπερβλήτως φερ-
μὸς...

Τώρα περπατοῦσε σὰν τρελλή. Ἡ
μουσικὴ βαροῦσε δυνατὰ, τὰ κεράκια
φάνταζαν σὰν ἕνας ἐφιάτης. Ἐκεί-
πε διὰ πνευματικὴν καὶ χαμένη, σὰν ἕ-
να πρῶμα σκοτεινὸ καὶ φοβερό. Ἐγ-
νε τὴ συνείδησιν τοῦ τύπου καὶ τοῦ
χρόνου...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ πομπὴ ἦταν
σταματημένη, γιὰ νὰ φάει μιὰ δεκά-
σὲ κάποιο σταυροδρόμι. Ὁ κόσμος ἔ-
λος εἶχε βγάινε τὸ κατέλτο του καὶ ἔ-
κανε, τριγύρω, τὸ σταυρὸ του. Ἦρθε
τὰ μάτια της πρὸς τὸν Ἑπιτάφιο, καὶ
μέσ' ἀπ' τὰ κατὰ τὸν τοῦ καὶ τῆς
ψυχῆς της, βγήκε μιὰ ἐλπίς καὶ
μιὰ κατὰ, μεγάλη, φρεβὴ καὶ ἀπεί-
σιμένη:

— Χριστέ μου, φώναζε μετὰ θο-
ρυμῆς, νὰ μὴν τὸν χρεῖ ἄλλο, καὶ
ἄς πεθάνω...

Καὶ ξαφνικά, τῆς ἦρθε σκοτεινὸν. Τὰ γόνατά της πῶς δὲν τὴν
στούσαν. Τῆς ἦρθε, μιὰ στιγμή, νὰ πέσει χάμω...

Γύρισε στὴ μητέρα της, καὶ λέει:

— Μάννα, πάμε σπῆτι. Δὲ μπορῶ.

Ἡ κυρὰ-Λέγω ἔρριξε τὰ μάτια της ἀπάνω της, καὶ τὴν εἶδε
τὴν σὰ θεῖα. Τὴν εἶδε τόσο κίτρινη, πὺς τορβάζε.

Τῆς ἔπαισε τὸ χέρι δυνατὰ, καὶ κόβοντας ἀπότομα στὸν κορμὸν
τραβήξαν ἄμεσως γιὰ τὸ σπῆτι.

Περπατοῦσαν, δίχως νὰ μιλοῦν.

Ὅταν ἔφτασαν στὴν πόρτα τοῦ σπῆτου, ἔπρεπε μετὰ βρόντο σὲ τὸ
ζοῦλι.

Εἶδαν καὶ ἔπαθαν, γιὰ νὰ τὴν συνεφέρουν.

Κ' ἔμεινε δέκα μέρες στὸ κρεβάτι, μετὰ πρὸς καὶ παραμυθία.

Οἱ μέρες περνοῦσαν θλιμένες. Ἐξῆς μῆνες πέρασαν — διὰ τὸ πρ-
κτικό.

Ἡ Ἀνθούλα, σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ἄρχισε νὰ μαθαίνεται σὰν ὁρ-
στο λουλούδι. Τὸ πρόσωπό της εἶχε γίνεαι διάφανο, τὰ μάγουλά της

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΣΟΥΒΑΡΩΦ

Ὁ περὶ τῆς γιὰ τὴν ἐκκεντριότητές του καὶ γιὰ τοὺς πολεμι-
κούς του θράμβους Ρώσος στρατηγὸς Σουβάρωφ, δὲν ἐχώνευε κα-
λῶς τοὺς αὐλοῦς. Ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ Παῦλος τὸν ἀνεκάλεσε
ἀπὸ τὴν ἔξοδον, στὴν ὁποία τὸν εἶχε καταδικάσει ἡ προκάτοχός του
στὸ φέρον Μεγάλῃ Ἀικατερίνῃ, ἐθεώρησε καλὸ νὰ τοῦ στείλῃ τὸν εὐ-
χυνιστὸν τοῦ αὐτοῦ κόμητα γέ Κ... γιὰ νὰ τὸν συνοδεύσῃ μέχρι
τῆς Πετρούπολης.

Μόλις ὁ αὐτοκράτωρ ἀντίκρισε τὸν κόμητα, τοῦ εἶπε ἀπό-
κρυφά:

— Πρῶτὴ φορὰ ἀκούω τ' ὄνομά σας! Ἀπὸ ποῦ κατάγεστε, κύριε;

Ὁ κόμης, ὁ ὁποῖος ἦταν πανίσχυρος μέσῳ τοῦ παλάτι, ἔμεινε κα-
τακλιπαστὸς ἀπὸ τὴν ἐρώτησιν αὐτῆ.

— Ἐγὼ γεννῶμαι στὸν Καύκασον... ἀπάντησε. Ἦμιον ταπεινῆς
πατρὸς, ἀλλὰ ὁ αὐτοκράτωρ μοῦ ἀπένευσε τὸν τίτλον τοῦ κό-
μητος...

— Ἀνὰ ἀμφιβάλλω πὺς θὰ τοῦ προσφέρατε σπουδαῖες ὑπηρε-
σιες, εἴτε ἐντὸς ὁ στρατοῦ. Σὲ ποῦ σῶμα στρατοῦ ὑπηρετήσατε;

— Καὶ ποῦ μὴν ἐλάσατε μένος;

— Δὲν ὑπηρετήσα ποτὲ μου στὸ στρατό!

— Ποῦ; ἔκανε ὁ στρατηγὸς ξαφνιασμένος. Τότε ἀσφαλῶς θὰ
ἦταν ἀπὸ τὴν ἐξοδὸν καὶ σπουδαία διπλωματικὴ ἀποστολή!

— Ὅχι! ἀπάντησε ὁ κόμης. Ἦμιον πάντοτε κοντὰ στὴν Αὐτοῦ
Μεγαλειότητα.

— Ὁ Θεὸς μου!... Καὶ ὑπὸ ποίαν ἰδιότητα; ῥώτησε ὁ στρατηγός.

— Ἦμιον ὁ ἐκδοὺς καμαριέρης τοῦ αὐτοκρά-
τορος! εἶπε περὶ τῆς ὁ κόμης.

Ἐπείτα εἶπε ὁ τίτλος τοῦ ἐκδοῦ καμαριέρ-
ης στὴν ἑλληνικὴν Αἰὶδὴ ἦταν ἑλληνιστὸς καὶ σπου-
δαῖος, ὅπως ἀπὸ πῶς σὲ μᾶς ὁ τίτλος τοῦ σταυ-
ροῦ.

— Ἀ! Πολὺ καλὰ! φώναξε τότε ὁ Σουβάρωφ.

Καὶ καλῶς τὸν καμαριέρην του, ἐπρόσθεσε, ἀ-
ποκρίσας πρὸς αὐτόν:

— Εἰπάτε αὐτὸν τὸν ἄρχοντα, Ἰωάν; Ἦταν

καὶ αὐτὸς αἰὶτος εἰς αὐτὸν σὺ σήμερα! Μόνο πὺς
ἐπαινοῦσε τὴν Α. Μ. τὸν αὐτοκράτορα, ἀντὶ νὰ
ἐκπαινεῖται...

Εἶδες πὺς ἐπέτυχε στὴ στα-
διοδρομίᾳ του! Ἐγινε κόμης! Φρόντισε, λοιπόν,
καὶ σὺ, Ἰωάν, νὰ κίνησαι καλὰ τὴ δουλειὰ σου,

καὶ, πὺς ἔχει... Μπορεῖ καὶ σὺ καμμιὰ μέρα,
νὰ γίνῃς κόμης!...

Ὁ Σουβάρωφ κόμης Κ... εἶχε μείνει κόκκαλο.

Ἦταν θαυμάσιος. Δὲν εἶχαν μείνει παρὰ τὰ μεγάλα μάτια της, ἀπέ-
κρυφα καὶ πονεμένα.

Ἦταν ἕνας ὑποκόμιος τῆς σπάρτης τὰ στήθη.

Καὶ δύο μέρες ἦταν στὸ κρεβάτι. Ἡ Ἀριστέα, καὶ ἄλλες συ-
γγενεῖς, δὲν ἔλειπαν ἀπ' τὸ προσκέφαλό της.

Ὁ Νότης ἦταν πάντα στρατιώτης. Κάθε Σαββατοκύριακον, εἶπε
καὶ περπατοῦσε, ἔπαιρνε ἄδεια, καὶ ἐρχόταν ὡς τὸ σπῆτι. Τούλεγον
ἐπὶ τὴν τὴν Ἀνθούλα. Ἡ Ἀριστέα τοῦ τῆς φανερώσει. Ἐκεί-
νης, ὅμως, ἔκανε πὺς δὲν καταλαβαίνει.

Ἦταν πέρασεν διὰ τὸ καλοκαίρι. Πληροῖε καὶ πάλι τὸ φθινόπωρον.

Ἐπείτα, μέσ' στὴν ἀκίνησιν, μέσα σ' ἐκείνη τὴ θανάσιμη γα-
λῶν — ἡ μεγάλη ἐπιστάτευσις τοῦ δώδεκα... Ἦταν σὰ νὰ περτε
καὶ πέρα σὲ νερά!

Πολλὰς συναγεμίας παντοῦ — ὁλος ὁ κόσμος ντυμένος στὸ χακί.
Εὐνοῦσιν, ἑτοιμασμένους, κλάματα καὶ ἀποχαλινισμοί.

Κι' ὁ Νότης ἔφυγε, μιὰ νύχτα, γιὰ τὸ μέτωπο. Ἐφύγαν, μιὰ νύ-
χτα, καὶ τὸ Νῆκο — εἶχαν φροντίσει νὰ βορθεῖν στὸν ἴδιον λόχον — μετὰ
τὸν Νότη τὴν Θεσσαλονίκην. Μόλις πρόφτασε νὰ πεταχτεῖ στὸ σπῆτι,
εἶπε ἕνα μπουλάκι ροῦζα, καὶ ν' ἀποχαιρετίσει τοὺς δικούς του.

Μέτρη καὶ στὴν Ἀνθούλα, καὶ τὴν εἶδε. Καθόταν στὸ κρεβάτι
καὶ ἔκανε τὸ γάλα της. Μὲ ὅλη τὴν βία τῆς ἀνάστασης φωνάζει:

— Πάρετε μετὰ καφέλα διπλά της. Δοκίμασε νὰ τὴν παραγορηθεῖ.

Ἐπείτα τὸν φρεβῶνεν χεῖρ της, καὶ τῆς εἶπε διὰ καλῆς κοινότητος.

Ἐπείτα τὸν κοιτοῦσε, δὲ μιλῶσε. Ὁ πνευστὸς τῆς θόλωνε τὰ μάτια
καὶ τὴν σπῆτι. Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἐννοεῖ κατὰ
τὴν ἀπὸ τὴν μακρινήν. Μετανοοῦσε, καὶ τὴ συμπονοῦσε, ἀλλὰ δὲν ἐν-
νοεῖ νὰ τὸν δεῖ.

Κι' ἔφυγε σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι. Μέσ' στὴν βουή καὶ τὰ σφύ-
ρα καὶ τὰ βλαστήματα τῶν φαντάσων, ὁ νοῦς του πῆγε, μιὰ στιγμή.

Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι.

Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι.

Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι.

Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι.

Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι.

Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι.

Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι.

Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι.

Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι.

Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι.

Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι.

Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι.

Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι.

Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι.

Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι.

Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι.

Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι.

Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι.

Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι.

Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι.

Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι.

Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι.

Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι.

Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι.

Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι.

Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι.

Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι.

Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἦταν πάλι, σὰ καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι.

Ἦταν πάλι, σὰ κα

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

.....

ΤΑ ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΕΝΑ ΣΤΑΧΥΑ

.....

μέρος αυτό; Για να πολεμήσουν, ή για να ξεκουραστούν; Αυτά σκεφτόταν ο Μαρτέν, όταν άκουσε ξαφνικά τη φωνή του λοχαγού:

— Πρηνηδόν!

Ο Νάθαν έπεσε χάρω, μαζί με τους συντρόφους του, στην άκρη του χωραφιού του, εκεί ακριβώς που βρισκόταν το δρόσμο. Έπαυκε να πολεμήσουν. Άντικρυς τους βρισκόταν ο έχθρος.

Ο Νάθαν, με σφιγμένη την καρδιά, συλλογιζόταν αυτή τη στιγμή τέσσερα πράγματα: Πρώτα τη ζωή του. Ήταν νέος, γερός, άμορφος, μπορούσε να ζήσει εκατό χρόνια. Έπειτα το σπίτι του. Ήταν φτιαγμένο με τόσους κόπους και τόσες οικονομίες. Κι' άρχισε μια δόδα για να το σκορπίσει σ' έρείπια. Έπειτα, εκεί κάτω, πίσω απ' τα χωματωμένα ξύλα πουδειχναν τη γραμμή των συνόρων, στο έχθρικό έδαφος, κοντά σ' εκείνο το καμπαναριό, βρισκόταν το σπίτι της αρραβωνιαστικιάς του. Άραγε τα κανόνια δεν θα το γκρεμίσαν, δεν θα το κάνουν κι' εκείνο σκόνη; Μά πιο πολύ απ' όλες τις άλλες, βασάνιζε τον Νάθαν η τέταρτη σκέψη του. Ή έγνοια του για την Κατερίνα, την αρραβωνιαστικιά του, το όμορφο ξανθογάλανο κορίτσι, με το γλυκό χαμόγελο, με τα γερά μπράτσα. Τι θα γινόταν μέσα σ' αυτή την κόλαση; Είτε κερδίσανε, είτε χάνανε τη μάχη, το ίδιο ήτανε για τον Νάθαν. Και στις δύο περιπτώσεις μπορούσε να τον χωρήσει απ' την αρραβωνιαστικιά του για πάντα ο θάνατος.

Τη στιγμή αυτή άκουσθηκαν δίπλα του ή πρώτες κανονιές. Ή κορη του καμπαναριού του άντικρυς χωριού γκρεμίστηκε. Ο Νάθαν άνασπρήθηκε με αγωνία κι' ελθε δίπλα απ' την εκκλησία το σπίτι της Κατερίνας, απείραχτο ακόμα. Τα έχθρικά κανόνια απαντήσανε κι' εκείνα. Ή δόδες βούζανε γύρω άγρια. Ο βομβαρδισμός κράτησε δυό ώρες. Τα κανόνια ξερουσίαναν τον θάνατο ακατάπαντα. Ένας άξιοματικός, περνώντας δίπλα στους στρατιώτες, άκούσθηκε να λέει:

— Τό Νομπελκότο καίγεται!...

Άντηρόντας τον κίνδυνο, ο Νάθαν άνασπρήθηκε για να ιδεί. Το έχθρικό χωριό ήτανε στεφανωμένο από φλόγες και καπνούς. Τό σπίτι της Κατερίνας δεν φαινότανε πια. Κάποια δόδα θά το είχε καταστρέψει. Σάν ύπνωτισμένο, με τα μάτια γεμάτα φρίκη, ο Νάθαν κυττούσε... κυττούσε. Έξαφνα ένας σύντροφός του τον τράβηξε απ' το μανίκι:

— Φυλάξου!... του φώναζε.

Πάνω απ' το κεφάλι του Νάθαν μια δόδα έσπασε σ' χιλια κομμάτια. Ο κρότος της τράνταξής τους δυό φαντάρους και τους κόλλησε στο χρώμα.

— Όορδοι! Έμπρός!... άκούσθηκε αυτή τη στιγμή ή φωνή του λοχαγού.

Οι στρατιώτες σηκώθηκαν. Ο Νάθαν προσπάθησε κι' αυτός να κάνει το ίδιο, ξανάτεσε όμως κάτω, μ' έναν πόνο δυνατό στην πλάτη. Είχε πληγωθεί. Προσπάθησε να κινήσει, έφερε το χέρι στην πλάτη του και το ελθε να βάφεται. Την άγκάλιασε σφιχτά και τη φίλησε στο στόμα... που βρισκότανον τα αιματοποτισμένα στήθη.

κατακόκκινο. Αίμα!... Έννοιωσε κάτι τ' έσπτο, τ' χλιαρό να κυλά ανάμεσα στις δυό του πλάτες και λίγο-λίγο έχασε τις δυνάμεις του και τα μάτια του κλείσανε. Τό χρώμα, ξερό απ' την καλοκαιριή ζέση, ρουφούσε άπληστα το αίμα πουτρεχε...

Όταν συνήλθε ο Νάθαν, ήτανε πια μεσημέρι. Βαθεία σιαστή πλωνότανε γύρω. Στην άρχή νόμισε πως ξυνιούσε απ' τον ύπνο. Έπειτα θυμήθηκε... Και μη μωρόντας να κινήσει απ' τη θέση του έμεινε ξαπλωμένος, με τα μάτια άνοιχτά, τρέμοντας για τη ζωή του και για τη ζωή της Κατερίνας... Όρες πολλές πέρασαν έτσι. Ο Νάθαν δεν πονούσε πια. Έννοιωσε μονάχα σ' όλο του το κορμί μια τρομερή άδυναμία.

Ξαφνικά, άκουσε δίπλα του κουβέντες:

— Ένας πληγωμένος!...

— Όχι, είνε σκοτωμένος!...

— Για να δούμε!...

Δυό άνδρες έσκαψαν από πάνω του. Είχανε στο μανίκι τους ή κόκκινο σταυρό. Ο ένας φορούσε πηλίο με γαλόνα.

— Δεν είνε τίποτα, ελτε ο τελευταίος. Αιμορραγία μονάχα μωρή...

Πρέπει να ραφτεί ή πληγή. Μά θα προλάβουμε; Συγχρόνως έκανε μια χειρονομία, που σήμαινε ότι δεν θα πρόφταν ίσως να μεταφέρουνε τον τραυματία ως το νοσοκομείο. Ή θα θανει στο δρόμο.

— Τό σπίτι, εκεί... είνε δικό μου... Τό κλειδί είνε κάτω απ' μια πέτρα, δεξιά απ' την πόρτα...

Τόν κουβάλησαν μέσα στο σπίτι, τόν ξάπλωσαν στο κρεβάτι. Ή άδυναμία του ήταν μεγάλη και μονάχα μια λέξη μπόρεσε να φανερωθεί: «Κατερίνα!». Ύστερα λιποθύμησε.

Τέσσερες δλόκληροι μήνες χροιάσθηκαν για να ξανακερδίσει Νάθαν τ' χαμένο αίμα του. Σ' αυτό το μεταξύ ο πόλεμος είχε τελειώσει. Ή ζωή ή ειρηνική κι' ήσυχη ξανάρχισε. Ο κόσμος γύρισε στα σπίτια του, στα χωράφια του, όλα είχανε γλυτώσει απ' την καταστροφή. Ή δουλειές ξανάρχισαν...

Ο Νάθαν όμως δεν μπόρεσε να ξαναβρεί την ευτυχία του. Όσο τον καιρό της αρρώστιας του, ή Κατερίνα ξενυχτούσε δίπλα στο ξυλάρι του. Όσο όμως αυτός ξανάβρισκε τις δυνάμεις του, τόσο η κείνη γινόταν πιο συνθηρωτή κι' άμυλητη. Μπροστά στα μάτια της έλειπε πάντα το πατρικό της σπίτι να γκρεμίζεται απ' τις δόδες τ' έχθρικού στρατού, στον οποίο ύπηρετούσε κι' ο Νάθαν, έδινε τη σ' αυτή της αδελφής να πέφτει χάρω νεκρή. Μόνο ή ανάγκη να βοηθήσει τον Νάθαν την έκανε ν' άφρασηση να πατήσει το χρώμα τ' χώμας που είχε καταστρέψει τη δική της. Τόν ίδιο τον αρραβωνιαστικό της τόν θεωρούσε πια σάν έχθρο... Και μόλις εκείνος μπόρεσε να σηκωθεί, αυτή έφυγε, με τόν σκοπό να μνη ξαναγίνει πια.

Ο Νάθαν έννοιωσε τη ζωή να ξαναγίνεται μέσα του, μά δεν είχε πια όρεξη για δουλειά. Αισθανότανε μια άποστροφή πια το σπίτι του και το χωράφι του, μά πού ή Κατερίνα τ' άκουσε τόσο...

Τόν Νοέμβριο όμως, σάν να ξάνησε ξανά, απ' τη νύχτη του, άγούσε ζώα, ταχισήκανε το σπίτι του κι' άρχισε το όργωμα.

Όταν, μια μέρα, έφτασε το αλέτι του στην άκρη του χωραφιού, εκεί πού είχε περάσει άλλοτε τόσες ώρες άναίσθητος, πληγωμένος, προσέξε πως το χρώμα ήταν στο μέρος εκείνο που σκοπού. Έσκυψε, και τού φάνηκε πως ελθε π' γή μεγάλους λεκέδες από αίμα...

Κι' όμως... Στο μέρος αυτό το αίμα υποχλωμό, φαινότανε τ' όμορφο στήθος. Ή έτσι σχηματίστηκε εκεί μια τούφα ψηλότερη απ' τ' άλλα σπατά.

Ή Κατερίνα σ' αυτό μεταξύ αυτό έξεκάλυψε σε να δείχνεται το ίδιο ψυχρά και ν' άνασπρήνται άρνητικά σ' κάθε πρότασι γάμου που της έκανε ο Νάθαν. Όταν καμιά φορά τόν συναντούσε, τόν χαιρετούσε τυπικά κι' έμελλουόυσε τόν δρόμο της, δίχως να σταθεί.

Ένα πρωί, πού ο ήλιος έλαμπε στον ορίζοντα, ο Νάθαν κυττούσε τ' άσπρη του, λογαριάζοντας πόσο κοντά ήθελε να τ' άτάξει. Τη στιγμή εκείνη φάνηκε ή Κατερίνα, ηγαίνοντας στην πόλη μ' ένα παλιό χέρι, πάντα ψυχρή κι' έμψυχλατική.

Ο Νάθαν τη σταμάτησε. Της έδειξε τ' άσπρη του, το σπίτι πού την περιέμενε να μνη μοιχοκοιτά και σ' ένα στιγμή παραφορέσε: έπραξε απ' τη μέση, ζητώντας να τη φιλήσει. Αυτή όμως έβγαλε απ' τα χέρια του. Προσέφυγε σ' ένα κρεβάτι, φτάνοντας στο μέρος του χωραφιού που βρισκότανον τα αιματοποτισμένα στήθη.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝ ΦΟΥΤΟΥΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

(Διαβάστε, θαυμάστε, απολαύσατε)

Σ είνε εύλογημένο τ' όνομα τού Παντοδυνάμου Θεού!... Από χτησε, επί τέλους, και ή Έλλάς τόν φουτουριστή ποιητή της. Μας έλειπε άληθινά ένα τέτοιο είδος ποιήσεως.

Ός τώρα, δειλά και άραυά, παρουσιάζοντο μερικοί νέοι ποεταστροί πού προσπαθούσαν να μιτάσουν και στην Έλλάδα τ' όνο αυτό φρούτο.

Τώρα όμως έχουμε πια τόν με γ α λ ο, τόν κλασσικό ποιητή, πού μ' έδωσε άριστουργήματα σ' όλο είδος αυτό. Θά μ' ές έπηρεάσει λοιπόν να τόν παρουσάσωμεν πρώτοι έμεις σ' όλην την Έλληνική κοινή, ή μάλλον, για να είμαστε πιστότεροι, να κάμουμε ένα περίεργο.

Το ελς τ' όνομα τού Παντοδυνάμου Θεού!... Από χτησε, επί τέλους, και ή Έλλάς τόν φουτουριστή ποιητή της. Μας έλειπε άληθινά ένα τέτοιο είδος ποιήσεως.

Ός τώρα, δειλά και άραυά, παρουσιάζοντο μερικοί νέοι ποεταστροί πού προσπαθούσαν να μιτάσουν και στην Έλλάδα τ' όνο αυτό φρούτο.

Τώρα όμως έχουμε πια τόν με γ α λ ο, τόν κλασσικό ποιητή, πού μ' έδωσε άριστουργήματα σ' όλο είδος αυτό. Θά μ' ές έπηρεάσει λοιπόν να τόν παρουσάσωμεν πρώτοι έμεις σ' όλην την Έλληνική κοινή, ή μάλλον, για να είμαστε πιστότεροι, να κάμουμε ένα περίεργο.

Το ελς τ' όνομα τού Παντοδυνάμου Θεού!... Από χτησε, επί τέλους, και ή Έλλάς τόν φουτουριστή ποιητή της. Μας έλειπε άληθινά ένα τέτοιο είδος ποιήσεως.

Ός τώρα, δειλά και άραυά, παρουσιάζοντο μερικοί νέοι ποεταστροί πού προσπαθούσαν να μιτάσουν και στην Έλλάδα τ' όνο αυτό φρούτο.

Τώρα όμως έχουμε πια τόν με γ α λ ο, τόν κλασσικό ποιητή, πού μ' έδωσε άριστουργήματα σ' όλο είδος αυτό. Θά μ' ές έπηρεάσει λοιπόν να τόν παρουσάσωμεν πρώτοι έμεις σ' όλην την Έλληνική κοινή, ή μάλλον, για να είμαστε πιστότεροι, να κάμουμε ένα περίεργο.

Το ελς τ' όνομα τού Παντοδυνάμου Θεού!... Από χτησε, επί τέλους, και ή Έλλάς τόν φουτουριστή ποιητή της. Μας έλειπε άληθινά ένα τέτοιο είδος ποιήσεως.

Ός τώρα, δειλά και άραυά, παρουσιάζοντο μερικοί νέοι ποεταστροί πού προσπαθούσαν να μιτάσουν και στην Έλλάδα τ' όνο αυτό φρούτο.

Τώρα όμως έχουμε πια τόν με γ α λ ο, τόν κλασσικό ποιητή, πού μ' έδωσε άριστουργήματα σ' όλο είδος αυτό. Θά μ' ές έπηρεάσει λοιπόν να τόν παρουσάσωμεν πρώτοι έμεις σ' όλην την Έλληνική κοινή, ή μάλλον, για να είμαστε πιστότεροι, να κάμουμε ένα περίεργο.

Το ελς τ' όνομα τού Παντοδυνάμου Θεού!... Από χτησε, επί τέλους, και ή Έλλάς τόν φουτουριστή ποιητή της. Μας έλειπε άληθινά ένα τέτοιο είδος ποιήσεως.

Ός τώρα, δειλά και άραυά, παρουσιάζοντο μερικοί νέοι ποεταστροί πού προσπαθούσαν να μιτάσουν και στην Έλλάδα τ' όνο αυτό φρούτο.

Τώρα όμως έχουμε πια τόν με γ α λ ο, τόν κλασσικό ποιητή, πού μ' έδωσε άριστουργήματα σ' όλο είδος αυτό. Θά μ' ές έπηρεάσει λοιπόν να τόν παρουσάσωμεν πρώτοι έμεις σ' όλην την Έλληνική κοινή, ή μάλλον, για να είμαστε πιστότεροι, να κάμουμε ένα περίεργο.

Το ελς τ' όνομα τού Παντοδυνάμου Θεού!... Από χτησε, επί τέλους, και ή Έλλάς τόν φουτουριστή ποιητή της. Μας έλειπε άληθινά ένα τέτοιο είδος ποιήσεως.

Ός τώρα, δειλά και άραυά, παρουσιάζοντο μερικοί νέοι ποεταστροί πού προσπαθούσαν να μιτάσουν και στην Έλλάδα τ' όνο αυτό φρούτο.

Τώρα όμως έχουμε πια τόν με γ α λ ο, τόν κλασσικό ποιητή, πού μ' έδωσε άριστουργήματα σ' όλο είδος αυτό. Θά μ' ές έπηρεάσει λοιπόν να τόν παρουσάσωμεν πρώτοι έμεις σ' όλην την Έλληνική κοινή, ή μάλλον, για να είμαστε πιστότεροι, να κάμουμε ένα περίεργο.

Το ελς τ' όνομα τού Παντοδυνάμου Θεού!... Από χτησε, επί τέλους, και ή Έλλάς τόν φουτουριστή ποιητή της. Μας έλειπε άληθινά ένα τέτοιο είδος ποιήσεως.

Ός τώρα, δειλά και άραυά, παρουσιάζοντο μερικοί νέοι ποεταστροί πού προσπαθούσαν να μιτάσουν και στην Έλλάδα τ' όνο αυτό φρούτο.

Τώρα όμως έχουμε πια τόν με γ α λ ο, τόν κλασσικό ποιητή, πού μ' έδωσε άριστουργήματα σ' όλο είδος αυτό. Θά μ' ές έπηρεάσει λοιπόν να τόν παρουσάσωμεν πρώτοι έμεις σ' όλην την Έλληνική κοινή, ή μάλλον, για να είμαστε πιστότεροι, να κάμουμε ένα περίεργο.

Το ελς τ' όνομα τού Παντοδυνάμου Θεού!... Από χτησε, επί τέλους, και ή Έλλάς τόν φουτουριστή ποιητή της. Μας έλειπε άληθινά ένα τέτοιο είδος ποιήσεως.

Ός τώρα, δειλά και άραυά, παρουσιάζοντο μερικοί νέοι ποεταστροί πού προσπαθούσαν να μιτάσουν και στην Έλλάδα τ' όνο αυτό φρούτο.

Τώρα όμως έχουμε πια τόν με γ α λ ο, τόν κλασσικό ποιητή, πού μ' έδωσε άριστουργήματα σ' όλο είδος αυτό. Θά μ' ές έπηρεάσει λοιπόν να τόν παρουσάσωμεν πρώτοι έμεις σ' όλην την Έλληνική κοινή, ή μάλλον, για να είμαστε πιστότεροι, να κάμουμε ένα περίεργο.

Το ελς τ' όνομα τού Παντοδυνάμου Θεού!... Από χτησε, επί τέλους, και ή Έλλάς τόν φουτουριστή ποιητή της. Μας έλειπε άληθινά ένα τέτοιο είδος ποιήσεως.

Ός τώρα, δειλά και άραυά, παρουσιάζοντο μερικοί νέοι ποεταστροί πού προσπαθούσαν να μιτάσουν και στην Έλλάδα τ' όνο αυτό φρούτο.

Τώρα όμως έχουμε πια τόν με γ α λ ο, τόν κλασσικό ποιητή, πού μ' έδωσε άριστουργήματα σ' όλο είδος αυτό. Θά μ' ές έπηρεάσει λοιπόν να τόν παρουσάσωμεν πρώτοι έμεις σ' όλην την Έλληνική κοινή, ή μάλλον, για να είμαστε πιστότεροι, να κάμουμε ένα περίεργο.

Το ελς τ' όνομα τού Παντοδυνάμου Θεού!... Από χτησε, επί τέλους, και ή Έλλάς τόν φουτουριστή ποιητή της. Μας έλειπε άληθινά ένα τέτοιο είδος ποιήσεως.

Ός τώρα, δειλά και άραυά, παρουσιάζοντο μερικοί νέοι ποεταστροί πού προσπαθούσαν να μιτάσουν και στην Έλλάδα τ' όνο αυτό φρούτο.

Τώρα όμως έχουμε πια τόν με γ α λ ο, τόν κλασσικό ποιητή, πού μ' έδωσε άριστουργήματα σ' όλο είδος αυτό. Θά μ' ές έπηρεάσει λοιπόν να τόν παρουσάσωμεν πρώτοι έμεις σ' όλην την Έλληνική κοινή, ή μάλλον, για να είμαστε πιστότεροι, να κάμουμε ένα περίεργο.

Το ελς τ' όνομα τού Παντοδυνάμου Θεού!... Από χτησε, επί τέλους, και ή Έλλάς τόν φουτουριστή ποιητή της. Μας έλειπε άληθινά ένα τέτοιο είδος ποιήσεως.

νηρός, θαύμα ή τραύμα».

Αυτό λοιπόν είνε ο έρωας, όπως τόν άντιλαμβάνεται ο κ. καθηγητής από τόν Μύτικα.

Άλλ' άς άφήσουμε τη φιλοσοφία κι' άς ίδουμε και τις άλλες έκδωλώσεις της Μούσης τού φουτουριστού ποιητού. Νά ένα ποίημα για τήν «Πρώτη Μαίον»:

«Αιώνες άλλήλους διαδέχονται, άνθρωποι έν άλλήλους άπεκδέχονται τήν πρώτην Μαίον ως χαράν τού βίου, άνθρωπος κατ' έξοχήν άγαπή τήν έξοχήν, άνθη συλλέγει, ά εκλέγει ύπό ένα όρον, διότι νομίζει ότι κομίζει δώρον, άλλ' οία άπάτη, τά γάρ άνθη τά εκλεκτά έμαράνθη μετά. Έαρ δέλεαρ, Μέγας Μάγος Μην Μάιος».

Και έπακολουθεί φυσικά τ' «Βουνό της Καρδιάς» σάν συμπλήρωμα τών όρμών τού Μαίον και φιλοσοφικο-κοινωνική συνέπεια:

«ΤΟ ΒΟΥΝΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ. — Όταν χορεύουν με χαράν, χάριν, έλιγμούς, καρφίσια, ώραία κορίτσια, νηριδίες, νεανίδες, ήρωίδες, γεννούν στον πόνν των Νέων συλλογισμούς, λογισμούς, στεναγμούς, λυγμούς, πού γίνονται τ' ό βουνό της καρδιάς, όπερ βαθυρόδον άνέρχεται, γίνεται ύψιστον και τότε καθ' όδον έρχεται και ο Έρως τού Ύψιστου μαζί με τ' ό Νουνό».

Μπορείτε να βοηθή σ' όλη τήν παγκόσμια φουτουριστική ποίηση τελειότερο από αυτό άριστούργημα;

Και μήπως τάχα είνε κατώτερο ελς έμπνευσι και τ' σύντομο άλλα παρυστατικότατο ποίημα για τόν Κολόμβο;

«ΑΜΕΡΙΚΗ. — Χριστόφορος Κολόμβος κολυμβών άνεκάλυψε τά χερσόν φέροντα και Χριστόν λατρεύοντα ήμερα μέρη 'Αμερικής».

Ομολογούμενος είνε τ' όραϊότερο από τά έπιγράμματα πού έχουν γραφεί κάτω από τά διάφορα άγάλματα τών 'Αθηνών.

Τι σ' ές έμειν όμως και τ' παρακάτω έπίγραμμα πρὸς τήν άγαπητήν του Χερσουύλαν;

«Ω Χερσή Χερσουύλα χερή χρηστή χερσας τού δν κέντησθε χερσού, άλλως όλος ο χερσός Σας μεταβάλλεται ελς ψευδόχερσον και ψευδόχερστον, μη άμφιβάλλετε σ' ψευδομαί, όνειδος αιδώς τ' ψεύδος».

Κατεβαίνει όμως ο ποιητής μας και ελς ταπεινότερα ζητήματα και άσπυλείται και με τόν ιδιαιτερον τού 'Υπουργού. Νά πώς τού τ' άλλάει:

«Αφού καλός και κάλλιστος ο 'Ιδαιτερος τού 'Υπουργού, διατί δεν καλείται και 'Ιδαιτατος; Είτε διατί ελπίσας δεν ύπεβλήθη πρὸς άπονομήν τού 'Ιδαιτάτου Τίτλου, είτε διατί ή ύποβλήμεισα θά άπεβλήθη, είτε ή έπ' αττής συζήτησις θά άνεβλήθη και εν της άναβολής άνέβλυσεν ή λήθη, είτε διατί 'Ετερος τ' 'Υπουργ' 'Ιδαιτατος, τ' 'Ο μισεί Έτερον 'Ημιν, μεθ' ού ένόεως, αιδώς, άδεδώς ένδιατάται».

Αυτά είνε τ' ποίηματα τού κ. Σταυρούλου, Άπολαύσε άπολαύσεων, Μην άνησυχείτε όμως. Θά δημοσιεύσουμε και άλλα.

Κ. Κ.

ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ

Ή γυναίκες τών χωριών μας χήν άνοιξι, όταν άρχίζουν να λαλούν οι κοίτες, ή τραγόνες και τ' άπόδωτα, συνήθιζον να τρών από τ' άσφάλματα μια μπουκιά ψωμί για να μην τις βροί τ' ό λάλημα τών παρσάγων πουλιών νησιές. Γιατί αν δεν προσφύσων να τ' κάνουν αυτό, θά εκοιμασθόν, θά τους σταθεί δηλαδή, όπως πιστεύουν, κόπος σ' όλο λαμό τους. Ύπαρχει μάλιστα και σχετικό διάτιχο:

Τρυγονίσσας κώπωμα τριών χρόνων σκόνισμα.

Όταν κανέναν ποινικός τρυπησει τ' ό στρόφιμα ή τ' άλευροσάκι, αυτό σημαίνει, σύμφωνα με τις λαϊκές προλήψεις, ότι κάποιος μ' άναι κουρά στο σπίτι και κλέβει.

Τό κράξιο της κορυφάς και τού νυχτοκόρακα, τ' ό λάλημα της κίτας, τ' ό σφύλασμα τού σκόλου, ή γέννησι πρωτοτόκου άρνιού με μαύρο τείχοςμα, είνε καλά σημάδια, πού φανερώνουν ότι κάποιος μέσο από τ' ό σπίτι θά πεθάνει.

Κακοσημαδιά έδεσφείτο κατά τήν 'Επανάστασι και τ' νουρογόρισμα τών περισσότερών. Όταν ο Κολοκοτρώνης έπορεύετο να συγκατήση τήν περίφημη μάχη του με τόν Δράμαλη, πέρασε πάνω από τ' κεφάλι του ένα περιστέρι γουγουριάζοντας πένθιμα. Ο Έρως τού Μορηά άσπασε άμέσως τ' όλο του και τ' άποβόησε. Τό περιστέρι έπεσε σκοτωμένο μπρος σ' ό πόδια του. Αυτό θεωρήθηκε σίγουρ σίανος εκ μέρους τού Κολοκοτρώνη, ο οποίος προχώρησε άσφαλτα κατά τών έχθρων και τούς κατατρόπωσε.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΩΝ

ΑΠΟ Τ' ΑΠΟΜΗΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΑΡΑΣ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ και σήμερα τη δημοσίευση των «Απομνημονευμάτων» της περίφημης Γαλλίδος ηθοποιού Σάρας Μπερνάρ.

«Το μεγάλο μας ταξίδι πλησίαζε πεία στο τέλος του, γράφει η μεγάλη καλλιτέχνης, το λέω διότι μεγάλο, γιατί ήταν το πρώτο ταξίδι της ζωής μου. Βάσταξε έφτά μήνες.

Επύγαμε από το Μπουφόλο στο Ρόζοστο, στις Σουακόνες, στο «Αλμπαν», στο Γουόκεστερ και καταλήξαμε στην πρωτεύουσα Ουάσιγκτον, ή οποία είνε βέβαια μια θαυμασία πόλις, μα έχει μια ξεχωριστή μελαγχολία.

Εκεί δώσαμε δύο θριαμβευτικές παραστάσεις, μιάς παρέθεσαν σπουδή στην προσέβια κι έπειτα φύγαμε για τη Βαλτιμόρη, τη Φιλαδέλφεια και Νέα Υόρκη, όπου τελείωσε η περιουσία μας.

Στη Νέα Υόρκη, κατόπιν παρακλήσεως των καλλιτεχνών της πόλεως, έδωσα μια απογευματινή αποχαιρετιστήριο παράσταση, με την «Παγκρήτισσα Γεωργία» του Δουμά υιού.

«Όλοι ανέμελτοι οι ήθοιοι μου έπαιναν ύπεροχα. Επίσης και το κοινό ήταν εξαιρετικά εκλεκτό και αποτελείτο αποκλειστικά από ήθοιους, ζωγράφους και γλύπτες.

Όταν τελείωσε η παράσταση, μου προσεφέρθη ως δώρο μια χρυσή κρένα, ελάτω στην άκρη ήταν χαραγμένα τα όνοματά όλων των ήθοιων, που είχαν παρακολουθήσει την παράσταση.

Μετάξυ των άλλων δώρων που έλαβα τη βραδιά εκείνη, ήταν ένα χρυσό βραχιόλι που μου προσέφερε η διάσημη αιδώς Σαλβίνι, κι ένα μενταγιόν με τη φράση «Αμή με λησμονείς, χαραγμένη με τυρκουάζ, δώρο της ήθοισσιν Μάρις Άντερσον, ή οποία βρισκόταν τότε σ' όλη την ανθρωπότητα καταληκτικής δημοφιλίας της.

Επίσης συγκεντρώθηκαν μέσα στο καμαρίνι μου περισσότερες από τριακόσιες ανθοδέσμες.

Το ίδιο βράδυ δώσαμε την τελευταία μας παράσταση για το κοινό με την «Κυρία με τās Καμπίλες», στην οποία αναγκάστηκα δεκαπέντε φορές να βγώ στη σκηνή και να χαιρετήσω το κοινό. Έπειτα δώσαμε αποχαιρετιστήρια για μια στιγμή συστημένη, γιατί, μέσα στη θύελλα των ζητωκραυγών και των επευφημιών, άκουσα μια φωνή στριγγή προερχόμενη από καμαρίδι εκατοστή θεατῆ.

Φωνάζοντας πως κατά ζητούσαν, μα εγώ δεν καταλάβαινα τίποτε.

Τέλος ο Ζάρετ μ' έδωσε από τη δόξαφιλη θέσι μου, φωνάζοντας μου γαλλικά από τα παρασκήνια:

— Ζητάς να τους πάντες με προσφώνη...

— Α, όχι! φώναξα εγώ και, γυρίζοντας προς τους θεατῆς, αποκρίθηκα και φώναξα αγγλικά:

— Δεν μπορώ να μιλήσω!... Το μόνο που μπορώ να πω πῶς είνε: Σας ευχαριστώ!... Σας ευχαριστώ με όλη μου την καρδιά!

Χειμαρὸς ζητωκραυγών κι επευφημιῶν διαδέχτηκε τα λόγια μου αυτά.

Κι! Κι! Ούρα!... φώναξαν οι Αμερικανοί. Ζήτη ή Γαλλία!

Την άλλη μέρα, 4 Μαΐου, έπαιδαζόμουν στο ίδιο υπερωκεάνειο που με είχε φέρει στην Αμερική, την «Αμερικάν», για να επιστρέψω στη Γαλλία.

Μα δεν ήταν πεία ο ίδιος πλοίαρχος. Ο νέος ένομαζόταν Σωτέλι. Ήταν κοντός και ξανθός, ενώ ο άλλος ήταν ψηλός και μελαγχρόνιος. Μα ήταν επίσης γοητευτικός κι εύχαριστος συνομιλητής. Καθώς δε με πληροφόρησε, ο περσικός του είχε αυτοκτονήσει, επειδή έγρασε ένα μεγάλο ποσό στα χαρτιά.

Η καμπίνα μου στο υπερωκεάνειο είχε ανακαινισθεί εξ ολοκλήρου και οι τοίχοι της είχαν στρωθεί με άσπρο γαλάζιο ύφασμα.

Ανεβαίνοντας στην «Αμερικάν», γύρισα προς το πλήθος που ήταν συγκεντρωμένο στην παραλία, και το αποχαιρετήσα με το χέρι. Όλοι τότε μου ανταπεδίδαν τον αποχαιρετισμό μου, φωνάζοντας:

— Ορεβόδα! Ορεβόδα!

— Επειτα διευθύνθηκα προς την καμπίνα μου...

Η Ιταλίς ηθοποιός Ελεονώρα Ντοτί, έφαιμος της Σάρας Μπερνάρ.

Μα μόλις έφτασα εκεί, στάθηκα κατάληκτη.

Μπρός στην πόρτα της, όρθιος, φορώντας κομψό γκρι κοστούμι, μετέρα παπούτσια και καπέλο της τελευταίας μόδας, με τα χέρια γαντοφορεμένα, στεκόταν ο Έρρίκος Σμιθ, ο άνθρωπος με τη φάλαμα...

Έβγαλα άμέσως ένα μουγκρητό θηρίου...

Μα έκείνος χαμογελούσε πρόσχαρα και μου έδωσε ένα κομμάτι. Έγώ το άρπαξα, έτοιμη να το πετάξω από το φρεστρονί της καμπίνας μου.

Μα ο Ζάρετ έπιασε το χέρι μου και, παίρνοντάς μου το κομμάτι άνοιξε.

— Είπε ύπεροχα! φώναξε.

Έγώ ελχα κλείσει τα μάτια μου, ελχα φράξει τ' αυτιά μου και φώναξα:

— Φύγε! Ηλίθιε! Κτηνός!... Φύγε!... Εύχομαι να πεθάνω με τον πιο φριχτό θάνατο!... Φύγε!

Τέλος, καμιά φορά μισόνοιξα τα μάτια μου... Ο Σμιθ είχε φύγει... Τότε ο Ζάρετ άρχισε να μου μιλάει για το δώρο του, μα εγώ δεν ήθελα ν' άκούσω τίποτε. Μου έλεγε πως ήταν ένα ύπεροχο κομμάτι, πῶς είχε μεγάλη αξία, κλπ. κλπ.

Στο τέλος φώναξα άπληροσμένη:

— Ω, κύριε Ζάρετ, για την αγάπη του Θεού, άφήστε με ήσυχη μ' αυτό τον άνθρωπο και το δώρο του!... Άφου λέτε πῶς είνε τόσο όφραίο, δώστε το στην κόρη σας και μη μου ξαναμιλήσετε πεί γι' αυτό!...

Τέλος, το υπερωκεάνειο μου εγκατέλειψε το λιμάνι της Νέας Υόρκης. Έγώ που άπεχόμουν τα θαλάσσια ταξίδια, έφραγα από την καρέττα μου και βρόδνα στη γέφυρα, με τον φόβο μήπως είχε συμβεί κανένα καινούργιο δυστύχημα στο εκραβι-φάντασμα, όπως καθός θα θυμάστε — είχαν έπανομαίσει το άτυχο υπερωκεάνειο μας.

Απέναντί μας, ένα γαλλικό πλοίο μῆς έκανε σήματα, άνεδοκατέβζοντας διαρκώς τις σημαίες του. Ο πλοίαρχός μας, ο οποίος έπαντούσε στα σήματα αυτά, με κάλεσε κοντά του και άρχισε να μω έξηγη τη σημασία τους, χωρίς εγώ να καταλαβαίνω τίποτε...

Σε λίγο έφραξαν από το γαλλικό πλοίο μιά βάρκα στη θάλασσα, μεσα στην οποία μπήκαν δύο ναύτες κι ένας νέος πολύ φτωχός, ντυμένος φτωχικώτατα. Συγχρόνως, ο δικός μας πλοίαρχος κατέβασε τη σκάλα, ή βάρκα διπλώθηκε κι ο φτωχός νέος ανέβηκε έπάνω, συνοδευόμενος από τους δύο ναύτες.

Τότε ο ένας απ' αυτούς έδωσε στον άξιωματικό του πλοίου μας, ο οποίος περιμένα έπάνω στη σκάλα, μιά επιστολή. Έκείνος τη διάβασε και, κατιζόντας τον νέο, τῷ έλεγε: «Άκολούθησέ με ε, Έπειτα ή βάρκα με τους δύο ναύτες έαναγύρισε στο γαλλικό πλοίο, το οποίο έξαίτησε πάλι, συνεχίζοντας τον δρόμο του, όπως άλλωστε κάναμε κι εμείς.

Εντοματάξυ ο άξιωματικός παρουσίασε στον πλοίαρχό μας τον φτωχό νέο. Ήταν ένας φτωχός, καλλιτέχνης, ξυλογλύπτης, ο οποίος είχε επιβιβάσει στο γαλλικό πλοίο, πηγαίνοντας για τη Νέα Υόρκη, χωρίς να έχει πενήντα για να πληρώσει το εισιτήριό του...

Εκεί, όστόσο, να περσία άπαράτητος, και να κρυφίη κάτω από τίποτα δέματα. Μα ήταν, αλλοίμονο, άρρωστος κι ή άρρώστια του τον είχε προσβάλει. Βασανίζόταν από τον πυρετό και παραληρούσε άνατά στον ύπνο του, προσφέροντας άνατά ληρτα λόγια. Έτσι τον άκουσαν μερικοί ναύτες, ο οποίος, βλέποντας την άβυσθηνή κατάσταση του, τον μετέφεραν στο νοσοκομείο του πλοίου, όπου τα όμιόλογα δια...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Σολωμός στην Κέρκυρα ζούσε πολύ μοναχικά. Άλλά στους λίγους φίλους του άνοιγε την καρδιά του και περιδιάβαζε μαζί τους ώρες ολόκληρες. Τότε ήταν εύθυμος, πειρακτικός, γελαστός κι άνοητόκαρδος. Συνήθως έβγαίνει στις 11 1/2 από το σπίτι του στα Μουράγια, περνούσε από την πλατεία της αποβάθρας, άνηφόριζε στην ήδη «όδον Σολωμού» και προχωρούσε προς την άλλοτε Πόρτα Ρεάλε (βασιλική πύλη του φρουρίου). Άνέβαινε τέλος στα τείχη κι έκει περδιάβαινε από ώρες. Κάτω από τα τείχη ή θεία πραγματικός άπλόητος μαγευτική. Πέρα ή τοποθεσία Κανόνι με τα πανήγυρη κυπαρίσσια, έδωθε ή διαιρεμένη θάλασσα της Γαρίτσας, πῶς πέρα τα χιονισμένα βουνά της Ήπειρου και κάτω ή κα...

πρόσχω πεδιάδα, γεμάτη κυπαρίσσια και πορτοκαλλίες. Τα μικρά πλοία, πῶς έφραζαν τον Σολωμό, τον περικύκλωναν κι έκείνος τῶς άκουσε πάντα στην Ξηναδά, την ώρα παραλήλια λεωφόρο ή Κερκίρας, με τις ίπες και τα κυπαρίσσια, και περπατούσε μέχρι ή 1 1/2, άποδυμιάζοντας τις κομψές Άγγλίδες, πῶς έκαναν τον περπάτο τους εκεί. Άπό κει γύριζε και πήγαινε κι έδμηαίτε για λίγο στο μαγευτικό περιβάλλον του Άγγλικού Παλατιού στην πλατεία. Οι κυριότεροι τῶν θινόντων καλά: Φοροδοο πάντοτε μαύρη ζακέτα, μαύρο λαμοδί, άσπρα γάντια και ψηλό καπέλλο. Οι έκαστοτε...

Άλλοι άρρωστοί τῶς έκέρτασαν χαριστικά να περπάτη εκεί. Μάλιστα ή άγγλική κυρία είχε διαταχθεί, όταν πήγαινε κι έκει, να τῷ παρουσιάσει άλλα. Στις 1 1/2, κατῶ την τότε άριστοκρατική συνήθεια, έφραγε, άσπυγξ μόνος. Πάντοτε ελ...

Π

Πολλές φορές ανέβηκα στο σπίτι του Σολωμού στην Κέρκυρα, στα Μουράγια. Καθώς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα. Ή σκάλα του είνε πολύ σπινθη, αλλά μῶς μταινίεις στην καμπίνα του βασιλείου μῶς έκτα...

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

(Άνέκδοτα, στιγμές του, έπεισέδια)

λαμού και τις προμήσεις του στα άνθη. Άγαπούσε τῶ άνθος της λεμονιάς και τις γαζίες. Στη μπουτονιέρα του έφερε πάντοτε άνθος γαζίας. Επίσης ο Ζαλοκώστας, πῶς τῶν ήξερε από την Ίταλία, όταν σπούδαζε στην Παβία, συνέφαγε πολλές φορές με τῶν Σολωμό στα 1849. Κι' ο Ραγκαβῆς φιλοξενήθηκε από τῶν ποιητῆ. Σ' ένα δειπνο, μάλιστα, ο Σολωμός έπαίνεσε πολλούς δημοτικούς σίχους τῶ Ραγκαβῆ, ενώ κατέκρινε τῶς γραμμένους στην καθαρεύουσα. Στο δειπνο αυτό ο Σολωμός άπήγγειλε και τῶς έξης ώραιους σίχους τῶ Ραγκαβῆ, τῶς άπερομένους στον γνωστό και τῶν δύο φίλο ποιητῆ Άθανάσιο Χριστόπουλο:

«Αίματηρά ταυία
στον ούρανόν έφάνη
και ή ελευθερία
μ' άστέρينو στεφάνι
και μ' ένδυμα θεῶς.

Κατέβη όπλισμένη
στ' άρχαία της έδρα
και ως ήλεκτρινοι
έσχιλθσαν οι τάφοι
κι' εξέμεισαν σπῆς.

«Ω! νέος πάλιν γίνε
με τῶν Ἑλλάδα νέος,
κινάριζε και πίνε
χωρίς μερίνας, εῶς
τοῦ τέλους τοῦ γραπτοῦ.

Εἰς τῶν ελευθερίαν
ὡς ή Ἑλλάς βαπτίσου,
κι' ὡς φοῖνις ἀπ' τῶν κερῶ
σποδὸν ἀναγεννήσου
και ψάλλε ὡς προτῶ.

Ο Ραγκαβῆς εὐνομιονώντας άμέρωσε κατόπιν μιά μονογραφία στο Σολωμό, πῶς δημοσιεύτηκε στο τότε γαλλόφωνο περιοδικό τῶ Ρενιέρι: «Spectateur d'Orient». Στη μονογραφία αυτή άποκαλεί τῶν Σολωμό «ΚΥΚΝΟ ΤΟΥ ΙΟΝΙΟΥ». Άστερα όμως έξασσε τῶν ποιητῆ κι' έγραψε με πάθος εναντίον του στην Ίστορία της Νεοελληνικής Φιλολογίας, πῶς τυπώθηκε στο Βερολίνο στα 1880.

Γενικός όλοι, όσοι περνούσαν απ' την Κέρκυρα, έξινε και δικῶι μας λόγιοι, πῶς γαίναν κι' έβλεπαν τῶν ποιητῆ. Ο Σολωμός τῶς δεχόταν με μεγάλη φιλοφροσύνη και τῶς καλοῦσε να γευματίσουν μαζί.

Άρεσκόταν πολύ νάχη ξένους στο τραπέζι του. Ένα μόνο δεν δέχτηκε. Τῶν Ἀλέξανδρο Σούτσο. Όταν στα 1838 έπισκέφθηκε την Κέρκυρα, ο Σούτσος πήγε να διη τῶν Σολωμό. Χτύπησε την πόρτα κι' εἶπε τ' όνομά του: «Ἀλέξανδρος Σούτσος, ποιητῆς!» Ο ὕπερτης τῶν ἀντῆ γείλε.

Ο Σολωμός όμως έμόρφασε και διάταξε να τῶς δηλώσουν πῶς δεν είνε μέσα. Ο Σούτσος επέμεινε. Τότε ο ποιητῆ βγαίνει μόνος του στην πόρτα και τῶς λέει κατόμουρα:

— Δεν έδω κανένα Σούτσο ποιητῆ!

Ο Σολωμός έξεδίκετο:

Ο Σούτσος τῶν εἶπε πῶς εἶπε στις 1849 τῶς τῶν 1834 με τῶς γνωστῶς σίχους του:

Ο Κάλως και ο Σολωμός, ὀδοποιοί
(μεγάλοι,
κι' οι ὅσοι παρημέλσαν τῶς γλώσσας
μας τὰ κάλλη.

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

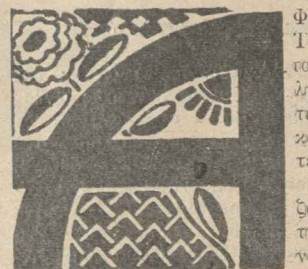
Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

Τῶς πῶς τῷ τρίτο πάτωμα, έχει...

ΦΑΝΗΣ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΚΥΛΙΕΤΗΚΑΝ ΣΤΟ ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΒΟΡΒΟΡΟ

ΔΟΥΚΡΗΤΙΑ ΒΟΡΓΙΑ

Δ'.
ΦΟΥ ο Ροδρίγο κανόνισε τα πάντα με τον Τσιγγάνο και του πήρε το δηλητήριο που του χρειάζονταν για την δουλειά του, την άλλη μέρα, κατά το απόγευμα, πήγε στο σπίτι της αγαπημένης του χήρας Βανόσα και κατέβηκε μαζί με αυτή και τις δύο θυγατέρες της στον κήπο της κατοικίας.
Εκεί που καθόντουσαν και κουβεντούσαν, η χήρα γύρισε στη μεγαλύτερη κόρη της, τη Λευκή, και της παρήγγειλε να πάει να φέρει κανένα ποτό για το Ροδρίγο. Η Λευκή υπάκουσε, έτρεξε στο σπίτι και γύρισε, κρατώντας ένα ποτήρι με παγωμένη λεμονάδα.

Ο Ροδρίγο έπιασε λίγο και έπειτα άφησε το ποτήρι, επάνω σ' ένα τραπέζι, κι έβγαλε από την τσέπη του τη συριγγίδα. Έβγαλε η Ρόζα, την οποία ο Ροδρίγο σκονιάνιζε με τρόπο στο γόνατο, έβγαλε μια κραυγή πόνου.

— Τι τρέχει; τι ρώτησαν η μητέρα κι η αδελφή της μαζί.
— Δεν ξέρω... δεν ξέρω... απαντήθηκε η κόρη ταραγμένη, καθώς χαϊνόταν τα μάτια της, για να κρύψει την ταραχή της. Μου φαίνεται πως κάποιος σαύρα με διάγωσε στο πόδι.

— Αν και η σάφες είχε σπάνια στην Ίσπανία, όσος κι η μητέρα της κι η Λευκή έσκυψαν και κάιψαν με προσοχή στη γλήνη.
Τη στιγμή αυτή, ο Ροδρίγο έριξε μέσα στο ποτήρι της μισοπομένης λεμονάδας λίγες σταγόνες απ' το τρομερό δηλητήριο του αμμογυγάνου.

Κανένας δεν είδε τη χειρονομία αυτή. Πολύ περισσότερο η χήρα Βανόσα, η οποία γύρισε τώρα προς τη Ρόζα και της είπε:
— Τρελλάθηκες, παιδί μου, και φώναξες τόσο δυνατά. Πού την είδες τη σαύρα; Μ' έβαλες και τρομάξα... Χτυπάει ακόμα η καρδιά μου...

— Θέλεις λίγη λεμονάδα, αγαπητή μου; Πάρε να πηξ... είπε άμεσως στη χήρα ο Ροδρίγο, ο οποίος αυτό ακριβώς επιθυμούσε και της έδωσε το ποτήρι.

Η Έλεν Βανόσα, έντελως ανυποψίαστη, πήρε το ποτήρι και άδραξε με μιάς όλο τον το περιεχόμενο. Αλλά σ' λίγο έφερε τα χέρια της στο στήθος και κλάμψε με αγωνία:

— Περιέργω πράγμα!... Ζαλιώθηκε... Καίγονται!...
— Τι έχεις, μητέρα; τι ρώτησε συγκινημένη η Λευκή.

— Νά... φοβήθηκα... φαίνεται πως φροβήθηκα... Έν ποίους υποφέρω... Πίνω... Πονώ... Ω, Θεέ μου! Θεέ μου!...

Αυτές ήταν η τελευταίες λέξεις που μπόρεσε να προφέρει η άτυχη χήρα. Σηκώθηκε απ' το καθισμάκι της κατόπι για μια στιγμή και ξανάπεσε πάλι σ' αυτό με τα χέρια τεμπικωμένα, με το κεφάλι προς τα πίσω, ψυχρή, κατάχλωμη, έτοιμη να πεθάνει.

— Μητέρα! Μητέρα! φώναξαν η δυο κόρες της κλαίγοντας κι άκουσαν επάνω της με τις άγριες ανοιχτές.

Είχε τελειώσει να τη φωνάζει με τ' όνομα αυτό κι η Ρόζα που ήξερε πολύ καλά τι είχε η μητέρα της. Μετέφεραν όστος άμεσως τη χήρα Βανόσα στο κρεβάτι της. Η κατάσταση της ήταν οκτώ.

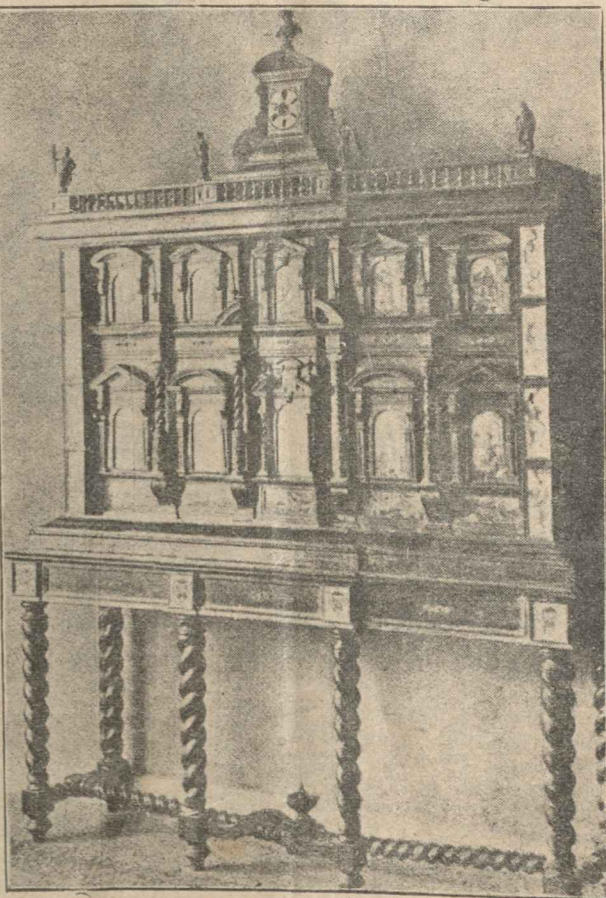
Το πρωί της άλλης μέρας, ο Ροδρίγο βόηξε τη Ρόζα μονάχη της και της είπε:

— Βρέθηκε τρόπος να ένοθουμε... Ως το βράδυ η μητέρα σου θάχει πεθάνει και σ' θα γίνης δική μου...

— Ναι, αβίω! του αποκρίθηκε η Ρόζα με χαμόγελο.

Την άλλη μέρα, κατά την ώραμένη ώρα, ο Ροδρίγο πράχθηκε για τον περίπατο της Άλμα, όπου, κατά τη συμφωνία τους, θα συναντούσε τον Τσιγγάνο.

Ο Έυωγερ, έχοντας εμπιστοσύνη στην υπόσχεση του Ίσπανου άρχοντος, είχε φτιάσει εκεί άρκετά ένορς, άκούμπησε στον κορμό ενός δέντρου και περιμένει.

Το ντουλάμι του Θανάτου, το περίφημο έπιπλο των Βοργιών, όπως σώζεται στο μουσείο της Φλωρεντίας.

Ο Ροδρίγο άμα τον είδε, προχώρησε προς το μέρος του με τη γοργή βήμα, σαν άνθρωπος που θέλει να πελώσει μια ώρα άρχισμα τις υποθέσεις του.

Καθώς περνούσε από μετωπιά του, χωρίς να σιματιστεί καθόλου, άφησε κι έπειτα το βαλάντιό του στα πόδια του Τσιγγάνου, ο οποίος είχε σπάσει και παρουσιαστικό ζητιάνου.

— Ο Θεός να σάς τα πάρωσι, κύριε, είπε χαμηλόφωνα ο πνευρός Έυωγερ, ο οποίος αυτή τη στιγμή τσίπανε δύο γλάδες δολάρια.

Όταν ο Ροδρίγο απομακρύνθηκε άρκετά, ο Τσιγγάνος πήρε το κατέλλο του, που βρισκόταν καταγής, το έβασε με μια γροθιά στο κεφάλι του και, άφηνοντας τον περίπατο, πράχθηκε στο δάσος, προς το μέρος όπου είχε στήνει τη σπηλιά του, μαζί με τους άλλους σκτρώφους του.

Προσπατούσε γρήγορα, αλλά μ' όλη του τη βία και την προσηκότητα του, δεν μπόρεσε να διαφύγει την τύχη του. Και έφερε και ήταν η τύχη του: Να πεθάνει το ίδιο βράδυ!

Ο Ροδρίγο, αφού έγινε κάτοχος του παλτιού του δηλητηρίου που άφανε στην αγορά του τη Ρόζα, σκέφτηκε πως έπρεπε ν' άπαιλάχτη συγγρόνως κι απ' τον έγκρινό του Τσιγγάνο. Αναστήριξε λοιπόν δυο μαχαροβούλινες, τους έμεινε από δέκα δουλάκια που τους είχε πώς θα τους έδειχνε τον άνθρωπο που θα ξειτερόνιζε την περίπτωση της Άλμα, κατά τις όχτες το βράδυ.

Οι δυο παλιλακαράδες δέχτηκαν πρόθυμα, άκούλνθησαν το Ροδρίγο και είδαν στον έπιπλο να ξεφορτωθεί. Ανακαίνισσαν μάλιστα, όταν είδαν ότι το έπιπλο δεν ήταν κανένα σπινδιόλο πρόθυμο, πως φροβόντουσαν, αλλά ένας άλλης που φορούσε κορδέλα...

Καθώς λοιπόν ο δύστηνος Τσιγγάνος πήγαινε τρεχάτος στο δάσος, άκουσε πίσω του βήματα ανθρώπων, μέσα από σκοτάδι. Απ' τη χαρά που είχε για τα πλούτη του, δεν έδωσε μεγάλη σημασία σ' αυτόν τον θόρυβο. Σιλοχίζονταν τι θάκανε μ' όλα αυτά τα χέρματα και σκεφτόταν, ότι τώρα θα μπορούσε να ξαναγύριζε στην πόλ των τιμών ανθρώπων.

Αλλά ο Θεός κάνει κι αυτός κάποτε λάθη. Ένω έβλεπε, ότι ένω άμαρτωλός σκόπευε ν' αλλάξει ζωή και να σώσει την ψυχή του, άφάνθη από ψηλά, ότι έπρεπε να πεθάνει άμαρτωλός.

Δεν του έμειναν παρά μόνο δακρύα βήματα για να φτάσει στην σπηλιά του, όταν ο Έυωγερ αίσθανθηκε ένα χέρι να τον πιάει από τις πλάτες κι ένα άλλο απ' το λαιμό. Ταυτοχρόνως ένα μαχαίρο καρφώθηκε στη ράχη του κι ένω άμα στήν καρδιά του!...

Μονάχα ένα ποινέμένο σ' ένω μπόρε να βγάλει ο άτυχος άρχισμα. Τι παραπάνω έμεινε με τόσο γρηγοράδα κι επιτηδεύτημα, ώστε ο κακομοιρής διη κατάλαβε τότε τον... ένοχό του.

— Τι λές, να πόν μάξιμε; ρώτησε ο ένας απ' τους κακομοιρής.

— Ναι, κάτι μπορεί να βρούμε... Γονάτισαν κι οι δυο μπρος στο έπιπλο του Τσιγγάνου κι άρχισαν να κάμνουν ένορνα.

— Μά τι περιμένεις νύχη;
— Για να ιδούμε... Ποιος ξέρει... Καμιά φορά... Ω, δ...
— Τι ένω;
— Μά σκεφτόμαι... Κι' άλλη... Κι' άλλη!...

— Κι' είνε γεμάτες όλες με χρυσά... Το μπερμπάντη! Φαίνεται πως θα πιάσει... Τι κατεργάρας που δάταν... ο τα πήρε, χωρίς άλλο, απ' τον άφανε που μίας έβαλε να τον ξεκάνουμε...

— Δεν βαρύνει... Τι σε νοιάζει κι αυτά!...

— Ω, βέβαια... Μάξενε τα όμως γρήγορα για να πάμε έπειτα να τα παίξουμε και να γ' ποιούμε...

Έτσι ο Ροδρίγο πλήρωσε την άσχημα της μουσικής συναγής του δηλητηρίου με δυο άλλους χιλιάδες δουλάκια. Το ποσό που έδωσε ήταν βέβαια μεγάλο, αλλά είχε εξασφαλιστεί πως ο νέος άλλος δεν θάξερε το μυστικό του.

Αυτή είνε με λίγα λόγια, η ιστορία του περιφρομένου δηλητηρίου των Βοργιών το οποίο έλ σαράντα χρόνια έπαιζε το θάνατο σ' όλη την Ίταλία. Γιατί ο Ροδρίγο δεν το κράτησε μονάχα για τον...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

ΚΩΜΙΚΟΙ ΚΑΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Πως περνούν τον καιρό τους οι Αμερικανοί. Ο διαγωνισμός των... στρεϊνιάν. Ο διαγωνισμός της λίμας και της πόρλας. Ο θρίαμβος της γυναικείας γλώσσας. Ο διαγωνισμός του... φτυσίματος. Ένας διαγωνισμός, στο οποίο θα μπορούσε να λάβει μέρος κι η γερούσια του Ζαχαράτου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η μαγία των παραδόσεων σερβο εξακολουθεί να κατέχει τους ανθρώπους. Κάθε βδομάδα σχεδόν γίνονται στις διάφορες χώρες — από πάντων της Αμερικής — οι πιο αλλόκοτοι διαγωνισμοί που μπορεί να φαντασθεί κανείς.

Πρό άλλων εβδομάδων, λόγω χάρα, έγιναν στη Νέα Υόρκη δυο τέτοιοι διαγωνισμοί. Στόν ένα επρόκειτο να βραβευθεί εκείνος που θα κατόρθωνε σε μικρότερο χρονικό διάστημα ν' άνοιξη τα περισσότερα στρεϊνιά και στον δεύτερο, εκείνος που θα καταβόρδισε τις περισσότερες πόστες συνταμιότερα απ' τους συναγωνιστές του.

Επίσης διεξήχθη τελευταία στη Νέα Υόρκη ένας διεθνής διαγωνισμός... πολυλογίας. Σ' αυτόν έλαβαν μέρος καμιά τριανταριά άνω...

... γυναικες. Συγκεκριμένα έπρόκειτο περί του ποιος θα κατόρθωνε να μιλήσει συνεχώς, όσο το δυνατόν μεγαλύτερο χρονικό διάστημα.

Όλοι οι διαγωνιζόμενοι έπρεπε να βρίσκονταν επάνω σε μια ψηλή και μεγάλη εξέδρα, που είχε στήσει επίτηδες. Είχαν δέ το δικαίωμα να μιλούν είτε όρθιοι, είτε καθισμένοι, είτε και μισοαποκείμενοι αναπαυτικά καθένας στην πολυθρόνα του. Μπορούσαν επίσης να λένε, ό,τι θέλουν, έπαι και άκομμιες, άρκει να μιλούσαν, να μιλούσαν διαρκώς.

Ακόμα μπορούσαν να τραγουδάνε, έπαι και με παραφωνίες, ή και να διαβάσουν μεγαλοφώνως ένα οποιοδήποτε βιβλίο. Τέλος, μπορούσαν να έχουν τα μάτια τους κλεισμένα κατά τη διάρκεια του διαγωνισμού αυτού της λίμας και της πόρλας...

Ένα συγκεκριμένο ολόκληρο από γιγνούς και νοσοκόμους είχε διατεθεί για να παρακολουθή τους διαγωνιζόμενους, να τους σφυγμομετρήν, να τους προσέχει μήπως λιποθυμήσουν από εξάντληση και να τους παρέχει τις περιουσίες του σε περίπτωση ανάγκης.

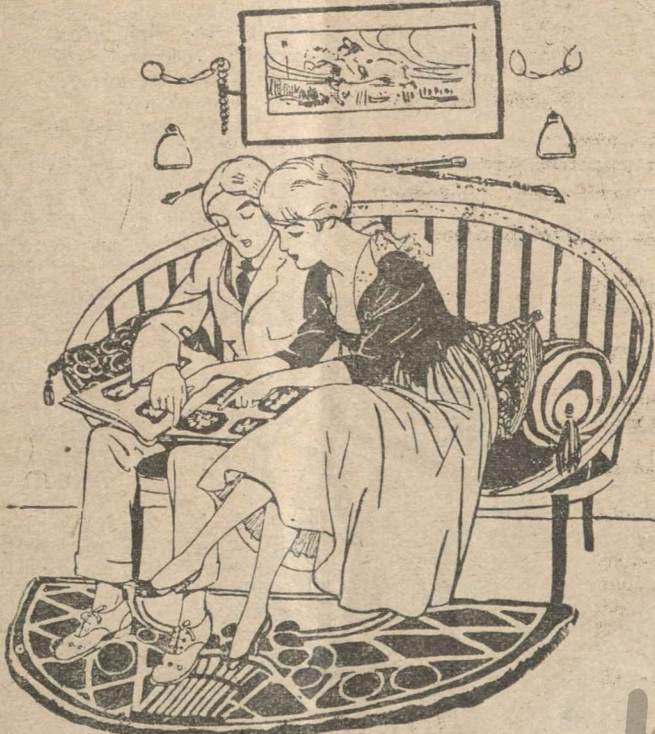
Νικήτρια στο διαγωνισμό αυτό άνευχθη η γυναίκα βέβαια — η μς Μπάρνι Παννίς, η οποία κατόρθωσε να μιλήσει συνεχώς επί πενήνταμικρον ημερών, χωρίς να λαοζομυηθεί ή να δακρύνη, έπαι και για λίγες στιγμές, τη λίμα της!...

Κι' ένα άλλο και παράξενο άγώνισμα έγινε σχεδόν ταυτοχρόνως με το προηγούμενο στο Κλάιφον της Αμερικής. Το διαγώνισμα του... φτυσίματος και στο οποίο επρόκειτο ν' ανακηρυχθεί νικήτης εκείνος που θα έφτυνε όσο μακρότερο μακρότερα! Στο διαγώνισμα αυτό ένικησε κάποιος μισος Ουάσιγκτον Σβάνκ, ο οποίος κατόρθωσε να φτύσει σε άίστασι τεσσάρων μέτρων και είκοσι πόντων!...

Τέλος, στην πόλη Φόργουον Φόλκ της Αμερικανικής πολιτείας Μαινέζοτα προκηρύχθη έδο και τρεις βδομάδες ένας διαγωνισμός καφετοσίας. Μολονότι όμως η άγγελία της προκηρύξεως του διαγωνισμού δημοσιεύτηκαν επί εβδομάδες στις έφημερίδες όλων των μεγαλοπόλεων της Αμερικής, παρουσιάστηκαν μόνον δώδεκα άττιμα για να λάβουν μέρος σ' αυτόν. Νικήτης στο διαγώνισμα αυτό άνευχθη ένας είκοσιετής κύριος, ο Γουότ Κουίστον, ο οποίος, παρά την νεαρή του ηλικία, είνε πρόμαρος καφετοτής. Ο Κουίστον έπαι μέσα σε δώδεκα ώρες έξηντα δυο καφέλα καφέ!...

Στους δημοσιογράφους, οι οποίοι την επαλοκήσαν για να του κάμνουν έδαλφες, ότι το αποτέλεσμα του διαγωνισμού δεν μπορούσε ναρά να είνε άλλο από το νικητή ή σσημισημένη πόστη καφετόν που πίνε κάθε μέρα, είνε τούτο κατέλλει!...

Ο συνδεσμός των κυριών της Μαινέζοτα, χαϊμαρόντας για τη νίκη αυτή του διαγωνισμού πλέον μέλους του, έδωσε προς τιμήν του ένα μεγάλο γέμια, στο οποίο παραβόησαν πάνω από χίλια πρόσωπα. Και σσημισησε το έδαρσε μια κατέλλει τάνη, στην οποία είνε κρησσημένα 62 κατέλλει πετρώδια, σσημισημένα σε σχήμα ζώων καφέ!...

από τον άλλο το άνακόνισε και στά δυο του πασιά, τον Κάισαρα και τη Λουκρητία.

Αλλά το νά σσημιση κανείς συνεχώς κατά τον ίδιο τρόπο, κατ'άπαι στερρότητα και μονότονο. Γι' αυτό ο Πάπας Άλέξανδρος VI μεταχειρόταν και δυο άλλες μεθόδους, προκειμένου να σσημιση τους πνευματικούς του υπηκόους σσημιση άλλων κόσμιο.

Η πρώτη του μέθοδος σσημιση, καθώς άναφέρει σε κάποιο του έργο ο Άλέξανδρος Δουμάς, σ' ένα κλειδί. Το κλειδί αυτό βρισκόταν επάνω στο τζάκι του Πάπα, ο οποίος όταν ήθελε να ξεφορτωθεί κανέναν απ' τους που περιστοιχίζαν, του έλεγε να πάρη το κλειδί και ν' άνοιξη ένα ντουλάκι.

Η λαβή όμως του κλειδιού είχε μια μικρή, άδύρατη σσημιση, βελόνη δηλητηρημένη κι έπειδή η κλειδαριά του ντουλαπιού δεν άναγε έπαι, ο έπιτεστής της παπικής διαταγής άναγκαζόταν να πιάη το κλειδί. Κατ' αυτό τον τρόπο προξενούσε στο χέρι του μια άνασσηση τραύμα, απ' την οποία του μεταδιδόνταν δηλητήριο και ν' έθανε.

Το άλλο είδος της... θανατικής καταδίκης του παναγιωτάτου παπής, ήταν το κατέλλει: Ο Πάπας σσημιση να φορή στο δεξί του χέρι ένα δαχτυλίδι, σσημισημένο με δυο κεφαλές λιονταριών ώ-...

... αλάνες με δυο μικρές δηλητηρημένες βελόνες. Ο προγεγραμμένος λοιπόν που θα πηλάζε και θα τον χαφετούσε, αίσθανόταν στην παλάμη του ένα δυνατό κέντησμα, αποτέλεσμα του οποίου ήταν πάλι η μετάδοσις του δηλητηρίου και ο θάνατος.

Αλλά το έδαγγέλιο άναφέρει κάποιον το πρώτο: Ελμάγαν έδοσης, μάχαρον δι' έλμας. Κι' ο τρομερός Άλέξανδρος VI που φαρμάκωσε τόσους ανθρώπους, ήταν μαρσί να πεθάνει κι' αυτός από δηλητηρίαση.

Απ' έδο δεν επρόκειτο να διηγηθεί την ιστορία του Ροδρίγο Βοργία, με της θυγατέρας του της Λουκρητίας, διαδοχής από τα κακομοιρήματα και τα άσχημα. Όταν ο πατέρας της άναγάρησε για τη Ρώμη προς άνάλη-...

... πών, θρησκευτικών του καθήκόντων, η Λουκρητία ήταν άκόμα μαρσί στην κόρη. Πέρασαν πολλά χρόνια από τον ιδί στις δόξες του.

Την έποχή που ο Ροδρίγο προσέκλήθη για πρώτη φορά στη Ρώμη από τον Πάπα, ήταν μόλις είκοσιεσσάρων έ-...

... πών. Όταν πέθανε ο θεός του, ο Ροδρίγο είχε φτάσει στα είκοσιεσσάρια. Κι' ήταν άνερος ο ίδιος στο θρόνο, είχε σσημισηώσει τα έξηντα. Για να το πετύχει αυτό, πέθαναν τέσσερες Πάπαι απ' αυτά από άπολήξια!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

— Αν ο κάλλιστος των συμβούλων λέγεται χρόνος, τούτο σημαίνει ότι συνεπέρει το γήρας ή τον θάνατο.

Δ. Παπαρηγόπουλος

Μεταξί του χόδς και του αύριον ή ζωή είνε παρήνθεσι λίαν σύντομος, λίαν παχεία, άλγεινότητι, κόζκος σίτου σσημισημένος εις κό-...

Σ. Βασιλειάδης

Η ιστορία δεν είνε μόνον ή πιστή εικόνη της τύχης των ανθρώπων κακομοιών, αλλά και ή άρευνεστέρα διδάσκαλος των μυστηρίων της ανθρώπινης καρδιάς.

Ε. Δεληγιώργης

Κλ. Ραγκαβής

Η καρικατή και ή ήμισθη δύναμις των έθνών είνε ή αυτοπεποί-...

Κ. Φορεαρίτης

Η μετάνοια άπέναντι του Θεού είνε άνεργος, άδύνατη της κοινωνίας ταπεινός.

Ι. Καμπούρογλου

Ποιός ή χυσιή φράση της χαράς μας πο-...

Α. Βλάχος

Η ζωή είνε ήσσον των εύτυχόντων, βάσανος των πτωχών, προσδοκία θανάτου.

Ε. Ροδής

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΘΕΟΥ

ΑΜΗΧΑΝΙΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Κακοκαιρία.
Κρύο δυνατό!

Ενόμιζε κανείς ότι τα σύννεφα — θεώματα βονά, κατακυλιόσαν

«Εβραζε το πέλαγος κι άφριζε...

μας. Κι' ήταν πολλοί κι' ήτανε διάφοροι όλοι αὐτοί.

Ένας βιομήχανος πού φώναζε κατά τού Κράτους γιατί δεν βάζε δασμό, χίλια τοίς εκατό, στα ξένα έμπορεύματα, γιά ν' άκριβοπούν λάη τά δικά του πρόστιχα παρασκευάσματα...

Ένας δημόσιος υπάλληλος, πού φώναζε κατά τού Κράτους γιατί δεν τού αὐξάνει τόν μισθό.

Ένας γιατρός πού έχει παράπονο κι' αὐτός κατά τής κοινωνίας, πού δεν... άρροσταίνει πού συχνά.

Ένας έμπορος πού φώναζε κατά τής άναστολῆς τών χρεών τών άγοστόν.

Ένας άγρότης, μεγαλοκτηματίας, πού διεμαρτύρετο γιατί δεν δίνει άσφουδία γενική τού Κράτος στους άγρότες.

Ό άγρότης αὐτός πιάστηκε στό τέλος μέ τόν έμπορο.

— Εμῆς πρέπει νά κυττάζουν πρώτα, φώναζε. Είμαστε ή σπονδυλική στῆλη τού λαοῦ εμείς!

— Σήμερα επιβαρύνεται μονάχα ή μεσαία τάξις, απαντοῦσε ό έμπορος. Έσείς φόρους έμμεσους καί άμέσους δεν πληρώνετε... Τώρα σᾶς απαλλάξαν κι' αὐτ' τά χρέη!... Ένώ εμείς; Τί θά γίνουμε εμείς;...

Ό δημόσιος υπάλληλος αὐτ' ἄλλο μέρος τᾶ δαζε μέ τήν ακρίβεια:

— Καί τί σού στοιχίζει ή πρώτη ὕλη έσένα, κύριε βιομήχανε, παρακαλώ; Πάινεις τό βαμβάκι αὐτ' τόν χωριάτη χάρισμα, φόρους δεν πληρώνεις, τόν Δημοτικό σου τόν χαρίζουν καί μου πουλάς τό κάμντο πού ακριβά από τό άμερικάνικο!...

— Καί νά ήταν κάμντο! εἶπε ό γιατρός. Έπενέθ όμως έξαρνα ό βιομήχανος κι' άρχισε νά ψέλλη τόν δημόσιο υπάλληλο:

— Έσᾶς πρέπει νά περικύβουν τοὺς μισθοὺς, φώναζε. Τί δουλειά κάνετε, παρακαλώ; Δουλεύετε τρεῖς ὥρες τήν ἡμέρα, δεν δουλεύετε. Κάτι μέ τόν καφέ, μέ τό τσιγάρο, πᾶει ή μέρα σας. Καί τά εκατοστάκια σᾶς έρχονται κάθε μέρα, χι νῖσι δεν χιονίσει!...

Φωνές, καὶ καί πατινιτῖ μέσα στό καπνιστήριο. Θρόνους μέγας καί βουή τρομερή, πού άνακατευόταν μέ τόν σάλαγο καί τήν κοσμοχαλασιά τής τρικυμίας.

Τρικυμία στοιχείων αὐτ' τῇ μιᾷ μεριά, τρικυμία ανθρώπων παθῶν από τήν ἄλλη!...

Καί τό πλοῖο τριζοβολώντας άπείσια καί χτυπώντας τά σιδερικά του, καβαλλίκευε τά κύματα καί βογγούσε ὡς τό έγκατά του...

Στό διπλάνο τραπέζι καθόταν ένας Κρητικός.

Ήταν άμύλητος καί ήσυχος καί φαινότανε σάν νά πρόσχε ο' έκείνους πού μιλούσαν. Έκείνοι πάλι, όταν είδαν νά τούς προσέχη τόσο, σκῆφθηκαν νά κροσειλάσουν μέ τό μέρος του καθενας, τό μοναδικό αὐτό ακροατήριο.

— Ήταν άμύλητος καί ήσυχος καί φαινότανε σάν νά πρόσχε ο' έκείνους πού μιλούσαν. Έκείνοι πάλι, όταν είδαν νά τούς προσέχη τόσο, σκῆφθηκαν νά κροσειλάσουν μέ τό μέρος του καθενας, τό μοναδικό αὐτό ακροατήριο.

— Ήταν άμύλητος καί ήσυχος καί φαινότανε σάν νά πρόσχε ο' έκείνους πού μιλούσαν. Έκείνοι πάλι, όταν είδαν νά τούς προσέχη τόσο, σκῆφθηκαν νά κροσειλάσουν μέ τό μέρος του καθενας, τό μοναδικό αὐτό ακροατήριο.

— Ήταν άμύλητος καί ήσυχος καί φαινότανε σάν νά πρόσχε ο' έκείνους πού μιλούσαν. Έκείνοι πάλι, όταν είδαν νά τούς προσέχη τόσο, σκῆφθηκαν νά κροσειλάσουν μέ τό μέρος του καθενας, τό μοναδικό αὐτό ακροατήριο.

— Ήταν άμύλητος καί ήσυχος καί φαινότανε σάν νά πρόσχε ο' έκείνους πού μιλούσαν. Έκείνοι πάλι, όταν είδαν νά τούς προσέχη τόσο, σκῆφθηκαν νά κροσειλάσουν μέ τό μέρος του καθενας, τό μοναδικό αὐτό ακροατήριο.

— Ήταν άμύλητος καί ήσυχος καί φαινότανε σάν νά πρόσχε ο' έκείνους πού μιλούσαν. Έκείνοι πάλι, όταν είδαν νά τούς προσέχη τόσο, σκῆφθηκαν νά κροσειλάσουν μέ τό μέρος του καθενας, τό μοναδικό αὐτό ακροατήριο.

— Ήταν άμύλητος καί ήσυχος καί φαινότανε σάν νά πρόσχε ο' έκείνους πού μιλούσαν. Έκείνοι πάλι, όταν είδαν νά τούς προσέχη τόσο, σκῆφθηκαν νά κροσειλάσουν μέ τό μέρος του καθενας, τό μοναδικό αὐτό ακροατήριο.

— Ήταν άμύλητος καί ήσυχος καί φαινότανε σάν νά πρόσχε ο' έκείνους πού μιλούσαν. Έκείνοι πάλι, όταν είδαν νά τούς προσέχη τόσο, σκῆφθηκαν νά κροσειλάσουν μέ τό μέρος του καθενας, τό μοναδικό αὐτό ακροατήριο.

Καί καθενας πού φώναζε μιᾷ φράσι, έδειχνε καί τόν Κρητικό.

— Νά ό λαός, μιᾷ μέρα θά σᾶς απαντήσει!

Καί τόν έδειχνε κι' ό άλλος:

— Αὐτός ό λαός έχει

θά σηκωθῇ μιᾷ μέρα καί

θά σᾶς συνπαρή...

Καί έρχονται τού τρίτου

ή σειρά:

— Φτάνει πειρά, θεο-

μπαχτες, φτάνει!... Ό

λαός άποκάμε καί δεν άν-

τέχει!

Καί σάν νόμισαν πῶς

καθενας τους πήρε τόν

Κρητικό μέ τό μέρος του,

θέλησαν στό τέλος νά πά-

ρουν ὡς ένισχυοί τών λό-

γων τους καί τού λαοῦ τῇ

θέλῃ.

— Τί λές εσύ, γέρο-

παπῶ; ρώτησε τόν

Κρητικό ένας άπ' αὐτοὺς.

— Ίντα νά πῶ;

— Σωστά δεν εἶν' ὅ-

πως τᾶ λέω;

— Όλοι δίχρη έχετε!

— Δεν μπορεῖ νάχουμε ὅλοι δίχρη!... "Η ό βιομήχανος δάχη

δὲν ή ό δημόσιος υπάλληλος ή ό έμπορος ή ό άγρότης. "Η ό γιατρός

ή ό άρρωστος... Δυό κεφάλια μέσα σ' ένα σκούφο δεν χωρᾶνε!...

— Όλοι σας, εἶπα, έχετενέ δίχρη, έπέμεινε ό Κρητικός. Κι' ό έμπορος κι' ό γιατρός κι' ό γραμ-

ματικός κι' ό τσουλκάς κι' ό ζευγάς...

— Τί θέλει εἰδῶ ό τσουλκάς κι' ό ζευγάς, χρι-

στιανέ μου;

— Έτσι λέει τό ελακριντί.

— Πού λαικερδί;

— Νά, τᾶ λόγια τού παληό καρού, πού λένε

πάντα ἀλήθειες. Θέλετε νά τ' άκούστε;

— Πές μας τα.

— Μιά φορά, άρχισε νά διηγῆται ό Κρητικός, ή-

τανε ένας παπᾶς καί είχε δυό θυγατέρες, παν-

τρεμμένες στό ἄλλο τό χωριό. Σάν νά πούμε ό

παπᾶς ήτανε από τόν Πρινέ κι' είχε τίς κόρες του

παντρεμμένες στόν "Άγιο Κωνσταντῖνο... Σάν

κόντευαν ή γιορτές, τού εἶπ' ή παπαδιά: «Δέν ση

κάνεσαι, παπᾶ μου, νά πᾶς νά δῆς τίς κόρες μας;

Σύρε νά δῆς ἴντα κάνουνε καί πῶς πάνε;»

» Ξεκίνησε λοιπόν ό παπᾶς νά πᾶν καί βαστο-

σε κι' από μιᾷ λειτουργιᾷ στό σακευῖο γιά νά

τοῦ δώσει. Τῇ μιᾷ ό άντρας ήτανε ζευγάς καί

τοῦ ἄλλης τσουλκάς.

» Σάν πήγε στή γυναίκα τού ζευγά, τῇ βοήκε νά

παρακαλᾷ τόν Θεό:

» — Βρεῖε, Θεέ μου, νά κἀν ή άντρας μου χι-

ράφι, νά σπείρη τῇ ἐχάλεσε» μας, τῇ εμᾶθε

ρε» μας, τᾶ σώχωρά μας. Νά βγάλουμε λίγο καρ-

πό, νά κυδεργηθοῦνε τά παιδιά μας καί ὅλοι οι Χριστιανοί. Βρεῖε,

Θεέ μου, τᾶ ἔλεῃ σου!

» Έφηνε σέ λίγο ό παπᾶς καί πήγε στή γυναίκα τού τσουλκά

Τῇ βοήκε κι' αὐτῇ νά κἀν τήν προσευχή της:

» — Θεέ μου, κύριε καλοκαιρία, βγάλε τόν ήλιο σου ζεστό, νά ξε-

ραβοῦνε τᾶ τσουλκάκια, νά τᾶ πᾶν ή άντρας μου στή χώρα νά τᾶ πω-

λήση καί ν' αγοράσῃ τῶνα καί τ' ἄλλο μας.

» Όταν γύρισε πίσω ό παπᾶς στό χωριό του καί

πήγε σ' άρχοντικό του, τόν ρώτησε ή παπαδιά:

» — Ίντα κάνουνε, άφένη-παπᾶ (άφέντη-παπᾶ),

τᾶ παιδιά μας;

» — Ό Διάβολος θά πάρῃ τῶνα από δαῖτα, μᾶ

δεν κατέγω πού από τᾶ δυό, απάντησε ό παπᾶς.

» Ή παπαδιά τόν κυττάζε τρομαγμένη.

» — Ίντα πάθανε τᾶ κακοροῖζικα; ρώτησε.

» — Τίποτα δεν πάθανε. Μᾶ ή μιᾷ θέλει νά βρε-

ξη κι' ή ἄλλη παρακαλεῖ νά κἀν λακάδα!... Ίντα

νά κἀν κι' ό Θεός;...

» Όλοι μέσα στό καπνιστήριο κυττάζανε τόν Κρη-

τικό σαστισμένοι. Δεν είχαν καταλάβει τί σημασία

είχαν τᾶ λόγια του. Κι' ό γέρο-Κρητικός, σάν είδε

τήν έντύπωση πού έκανε ή ιστορία του, γύρισε καί

τοὺς εἶπε κουνώντας τό κεφάλι του:

» — Όταν ό καθενας σας κυττάζει γιά τόν εἰπα-

τόν του (αὐτοῦ του), ἴντα νά σᾶς κἀν κι' ό Κρά-

τος, ἴντα νά σᾶς κἀν κι' ό Θεός!...

— Θεέ μου, κύριε καλοκαιρία.

Ξεκίνησε νά πᾶν ή παπᾶς...

Ίντα νά κἀν κι' ό Θεός!...

— Βρεῖε, Θεέ μου!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

— Λοιπόν, γιά νά μή σου χαλάσω τό χατήρι, σέ κρατᾶ στήν ύπηρεσία μου, εἶπε ό γέρο Παργατιάν στόν μικρό άνειμύ τού οίκονόμου τού Έργου Μονορανοῦ, Γκιλ, καί μπήκε μαζί του στό μέγαρο...

Έκκω μέρες μετά τήν εισοδό του στό Παρίσι, ό Έρτοκος τής Ναβάρρας έτέλεσε τούς γάμους του μέ τή Μαργαρίτα τής Γαλλίας. Ή γιορτή δόθηκε στό Λουβρό μέ κάθε επισημότητα καί μεγαλοπρέπεια καί έπαικολύθησαν χοροί, στόνους όποιους ό Ουγενότος χόρεγαν μέ καθολίκερους Καθολικούς. Έγινε μάλιστα κι' ένας χορός προσκεκλημένων, στόν όποιο ή νεόνυμφη Μαργαρίτα παρουσιάστηκε μ' έτα φόρεμα πού άφινε νά φαίνονται γαμνά δια σχεδόν τᾶ κάλλη της.

Τό Λουβρό έλαμπε όλόκληρο από τίς χιλιάδες τών φώτων καί ή αίθουσα ήταν γεμάτη από προσκεκλημένους, ό όποιοι χόρευαν καί τραποῦσαν στήν ἡμέα τών νεονύμφων. Μπρός σ' άνάστορα στρογγυλόν άπειρο πλῆθος κόσμου, τό όποιο μέ μεγάλη δυσκολία συγκρατοῦν ό βασιλικός φρουρός. Παρ' όλες δέ τίς απαγορευτικές διαταγές πού είχαν εκδοθῇ, ό περισσότεροι από τούς πολίτες έφρυναν ὅλα καί θώρακες καί φώναζαν άγρια:

— Ζήτω ή βασιλίσσα!...

— Θάνατος στόν Ουγενότο!...

— Κάτω ό άπιστοί!...

Κατά τήν άλησμόνητη αὐτή ἡμέρα, ένῷ ή νύχτα άπλωνόταν σκοτεινή στήν πόλι τού Παρισιού, ή Αικατερίνη τών Μεδίκων καί ό γάμος τής Κάρολος Θ', βορσόντουσαν μέσα τους σ' ένα δομάτιο, τού όποιο το έξώστης έδινε πρὸς τήν άριστερή μεριά τού Σιρκονά.

Ή Αικατερίνη είχε έπισκερθεῖ τό γιά της στό δομάτιο του γιά νά τόν πᾶν καί πρὸς σ' ένα τρομερό έγχαλμα καί τό κατόρθωσε. Έπρεπε νά σκαρπῇ ό Ουγενότος, μιᾷ καί βορσόντουσαν συγκινημένοι στό Παρίσι τίς ἡμέρες αὐτές.

Ό βασιλεὺς Κάρολος έφερε στήν άριστερή άκρῇ τού στόματος, μέ τό τέλος, άέθνητο χαραιντήρος δικας ήταν, ἡπέ-

Ο Ουγενότος θά έσφαγιάζοντο!... Κατόν τής έπιτυχίας της αὐτῆς, ή Αικατερίνη άπομαρτέρε τόν Κάρολο, φημιζόντας του:

— Προσέχετε νά μή σᾶς ξεφύγῃ ὅτι μιᾷ νύχτῃ, οὐτ' ένας λόγος, οὐτ' ένα ψέμα πού θάδινε σ' αὐτοὺς τοὺς καταραμένους Ουγενότους νά καταλάβουν τί τοὺς μαγερεύουμε. Πρέπει, Μεγαλειότατε, νά προσποιηθῇτε γιά λίγες μέρες, γιά ὅλους χαθήκαμε μέσα μας...

Ή βασιλομήτωρ βγήκε ὕστερα έξω καί μπήκε στό δομάτιο τής προστυχῆς της.

— Πᾶλα! φώναζε.

Ή φιλοερνήνη θαλαμηπόλος της

— Εἶπε εἰδῶ ό άνθρώποι πού περιμένω; ρώτησε ή Αικατερίνη. — Μάλιστα, Μεγαλειότατη. Ό ένας βρίσκεται στή μιᾷ αίθουσα καί ό άλλος στήν ἄλλη, ὅπως διατάξατε.

— Περιήρμη! Ἄς έρθῇ ό πρώτος, ό μπράβος, κι' έπειτα ό άλλος.

Ή θαλαμηπόλος εξαφανίστηκε καί γύρισε σέ λίγο, ακολουθούμενη από έναν λατόν, πού ἡκολούθησε μέχρι εἰςάφους μπρός στή βασιλομήτωρα.

— Καλησπέρα, φιλάτε Μωρεβέρο, τοῦ εἶπε ή Αικατερίνη μ' ένα χαραιντόν γαυγέλο στό ὅλο πρόσωπό της. Βλέπω μ' ένθαρση πῶς ξεκαλύφθηκε νά εἰσθε φίλος μας καί πάντοτε πρόθυμος στήν παρακολούρη μας, όταν έχουμε ανάγκη από γενναίους καί άρροσιμένους λατῶν...

— Ή Μεγαλειότης σας μέ καθιτοχερεύει μέ τίς εκφράσεις τής έπιστολής της, αποκρίθηκε ό Μωρεβέρο.

— Ἄ, μιᾷ καλῇ μου Μωρεβέρο. Έγώ πρέπει νά ξερώ, ὅτι έναι πᾶν πῶς άνθρώπους μου καί δεν ξεχνῶ νά τοὺς ὑποστηρίξω.

— Σᾶς φιλῶμαι, Μεγαλειότατη, ὅτι καί τῇ ζωῇ μου αν πρόκει-

ται νά θυσιάσω, θά τό κάνω εὐχαρίστως χάριν τού στέμματος! Ἄπαρτηνέ με σταθερότητα ό έπισκέπτης.

— Βρισκόμαστε σέ πολλᾶ δύσκολες περιστάσεις, αγαπητέ μου, έ-

ξακολουθῇ ή Αικατερίνη. Καί σιέφθηρα νά κα-

ταρῖγῶ σέ σᾶς, γιάτι μᾶς περιστοιχίζουν άπειροι έχθροί καί πρὸ πάντων τό γυλό μου...

— Πού γυλό της έννοεῖ ή Μεγαλειότης σας; ρώτησε ό Μωρε-

βέρο, τού όποιοι ό νοὺς πήγε στό δοῦκα ντ' Ἀνζού.

— Μᾶ πούν ἄλλο, παρᾶ τό βασιλέα; Δυστυχισμένο παιδί! Δεν

ξερετε πόσο τό λιποῦμαι, τόσο άσθενικό, τόσο άδύνατο, τόσο άπρο-

στάτευτο πού εἶνε! Σᾶς εκάλεσα λοιπόν εἰδῶ καί σᾶς παρακαλῶ τήν

άφροσύνη πού δείξατε ὡς τώρα γιά τό δοῦκα ντ' Ἀνζού νά τῇ με-

ταβιάσῃτε από δῶ καί πέρα στόν άδελφό του, τόν βασιλέα.

— Μεγαλειότατη, ξερετε ὅτι εἶμαι άρροσιμένος μ' ὅλη μου τήν

ψυχῇ στόν κύριό μου. Ἄν λοιπόν μέ χρειάζεται ό βασιλεὺς, μωρεβέ

νά θυσιάσω ὅμως πρὸς χάριν του, σάν πιστός ὑπῆκοός του.

— Ἀκού έπαθμῆτε, κύριε Μωρεβέρο, νά ὑπηρετήσετε τόν βασι-

λέα, θά σᾶς φανερώσω τοὺς έχθρούς του...

— Μήπως ή Μεγαλειότης σας έννοεῖ τοὺς Ουγενότους;

— Ἀκριβῶς. Οι άνθρώποι αὐτοί, παρᾶ τῇ γενναιοδωρία μας, παρᾶ

τίς αμέτρητες παραχωρήσεις μας, παρᾶ τό γάμο τής θυγατρὸς μου

μέ τόν βασιλέα τής Ναβάρρας, εξακολουθοῦν νά συνομοτοῦν έναν-

τίον μας καί νά σκαρπῶν από παντοῦ στό Παρίσι, μέ τό σκοπό νά

πάρουν στή χεῖρα τους τήν πρωτεύουσα. Ἄ, Μωρεβέρο, τῶνω γιά</

ΚΟΡΣΙΚΑΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΟΥ ΓΚΡΕΜΟΥ

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στην Κορσική. Την Άγρια, την ποιητική, την πολυτραγουδιμένη...
 Η Μαρία Πλεβέν ήταν μιά απ' τις πιο χαριτωμένες Κορσικανές, μελαγχρινή και γλυκερά. Οι συγχωριανοί της, ο Ζάν 'Ιδρε κι ο Παύλος Κλωνέκ, είχαν ξετρελλαθεί μαζί της. Την αγαπούσαν κι οι δύο τρελλά, και τη ζητούσαν για γυναίκα τους, με χίλιες ικεσίες και υποσχέσεις ο καθένας. Άλλα ή Μαρία δεν μπορούσε να τους αγαπήσει και τους δύο. Μονάχα τον ένα απ' τους δύο νέους συμπάθησε και προτίμησε, τον Ζάν.

Ένα όραμα Κυριακάτικο πρωί έγιναν οι γάμοι των δυο νέων στην εκκλησία του χωριού, την οποία ή φίλες της Μαρίας είχαν στολίσει με άσπρα λουλούδια.

Μα το πό άμορφο λουλούδι μέσα στην εκκλησία ήταν η νύφη, κι ο Ζάν φαινόταν απερίγραπτα ευτυχισμένος κοντά της...

Κοιμημένος σε μιά γωνία της εκκλησίας, ο Παύλος, ο περιφρονημένος έραστής, παρακολουθούσε τους νεόνυμφους, λυσώοντας από ζήλια και φθόνο. Κι όταν η γαμήλιος ποιητή έφυγε, ο Παύλος γονάτισε μπροστά στο ιερό και φώναξε:

— Ορκίζομαι ότι θα το έδειχθώ!

Πώς θα μπορούσε όμως να πραγματοποιήσει τον σκοτεινό του σκοπό; Σκοτώνοντας τον Ζάν; Μα ο Ζάν ήταν γενναίος και δυνατός, κι ο Παύλος τον φοβότανε κατά βάθος.

Νά σκοτώσει τη Μαρία; Μα κι αυτό δεν ήταν εύκολο. Όποιαδήποτε, θα περιέμενε και θαδούριζε κάποια ευκαιρία για να κάνει κακό στο ευτυχισμένο ζευγάρι.

Ήταν σκληρός ο Παύλος, Σκληρός και άναυδος. Διψούσε να εκδικηθεί. Περιέμενε αναπόμνητη την ευκαιρία αυτή, που τόσο την ποθούσε η μαύρη ψυχή του...

Δυο-τρεις μήνες πέρασαν. Κι Έξαφνα, ένα τρομερό δυστύχημα συνέβη στο Ζάν. Μιά μέρα το κυνηγετικό του όπλο πήρε Έξαφνα φωτιά και τον τυφλώσει!... Τού έκοψε ακόμα και τρία δάχτυλα από το δεξί του χέρι...

Ο Παύλος, όταν τώμαθε αυτό, έννοιωσε μιά χαρά καταχνόνια, μιά χαρά σατανική. Τώρα πια θα τον ήταν εύκολο να κατακτήσει τη Μαρία.

Αλλά η νέα γυναίκα έβρινε πιστή στο Ζάν. Τον περιποιότανε μόνη της σαν ένα μικρό παιδί, ήταν ο άγρυπνος φύλακας του κι η οδηγήτρια του, σε κάθε στιγμή και περίπτωση.

Η άφοβιστος αυτή της Μαρίας στον τυφλό της άντρα, έκοψε τον Παύλο να λυσώξει ακόμα περισσότερο απ' την όργη του και μιά μέρα που η δύστυχη νεόνυμφη έλειπε στους αγρούς, πήγε να ιδεί τον τυφλό, με την πρόφαση ότι λησθήκε πολλά όταν έμαθε το δυστύχημά του. Ο Ζάν τον δέχτηκε με καλωσύνη. Κι από κουβέντα σε κουβέντα, ο Παύλος του πρότεινε να πάει μαζί στο εκκλησάκι της 'Αγίας Λουκίας, το οποίο βρισκόταν έξω απ' το χωριό. Η 'Αγία Λουκία ημιζούσανε για τα θαύματά της. Γιάρρευε τους άρρώστους, Ξανάδινε το φως στους τυφλούς. Ο Ζάν, στην άρχη δίστασε. Μα ο Παύλος του ικέτευε με τόση πειστικότητα κι' έγκραυστο, που στο τέλος ο δυστυχισμένος τυφλός δέχτηκε να τον ακολουθήσει.

Ο Παύλος πήρε τον Ζάν από το χέρι, το σκούρο σκακισμένο χέρι του, και τον πέρασε από διάφορα μονοπάτια, ως πούφτασαν σε μιά απόκρημνη άκρογιάλια. Γύρω τους απλωνότανε άπαικτη έρημια. Μονάχα οι γλάροι πετούσαν ψηλά κι' έκρυβαν άγρια. Το μέρος ήταν κατάλληλο για τους άπαιτους σκοπούς του Παύλου. Και σε μιά στιγμή, ενώ βρισκότουσαν πάνω από τον πιο άποδιο γκρεμό, έσπρωξε τον Ζάν απότομα και τον έβριξε στη θάλασσα!

Το κακούρηγμα του Παύλου έβρινε κρυφό. Κανένας δεν τον εide όταν πήγε στο σπίτι του Ζάν και τον παράσχε στην άκρογιάλια. Κι αυτό ακόμα το πτώμα του Ζάν δεν τ'ό βγαλε πονηρά η θάλασσα. Δεν βρισκαν στους βράχους της άκτης πα-

ρά μόνον το καπέλλο του φτωχού νέου, ένα πλατύφυρο καπέλλο με βελούδινη μούρη κορδέλλα και μιά άσημενη άγκυρά, όπως εινε όλα τα καπέλλα που φορούσαν στα χωριά της Κορσικής. Κι' έτσι έλοι νόμισαν ότι, ενώ ο Ζάν περπατούσε μόνος του στην άκρογιάλια, άπας συνήθιζε κάποτε, παρ' όλες τις αντιρρήσεις της Μαρίας, γλιστρήσει Έξαφνα από τους βράχους, έπεσε στη θάλασσα και πνίγηκε...

Άμέσως μετά τη σκληρή κι' απάνθρωπη πράξη του, ο Παύλος θέλοντας να βεβαιωθεί ότι ο Ζάν Έξαφανίστηκε για πάντα μέσα στ' άβυσσάνα νερά, έσκυψε από τους βράχους και κοίταξε στην θάλασσα. Μα καθώς έσκυβε, γλιστρήσε, έπεσε και χτύπησε πολύ άσχημα στον δεξιό του κρόταφο. Απ' το χτύπημα αυτό, τοκινεισε ένα άρκετις μερικές Ένα μελανό σημάδι στον κρόταφο. Και για να δικαιολογηται γι' αυτό στους χωριανούς του, έλεγε πως σκόνταψε κι' έπεσε, καθώς μαζευε στρείδια στους βράχους.

Αλλά σιγά-σιγά η δράσις του άρχισε ν' αδυνατίζει. Δεν έβλεπε πια καθαρά σαν πρώτα. Οι γιατροί του Μπινφάτσιο, που πήγε να τον καταζητή, του είπαν ότι από το πολύ δυνατό χτύπημα στον κρόταφο, ένας όγκος είχε σχηματισθεί μέσα στο κεφάλι του και μεγάλωνε όλο και περισσότερο, το όπτικο νεύρο. Δυστυχώς ο όγκος αυτός ήταν πολύ κοντά στον εγκέφαλο, ώστε ήταν αδύνατον να γίνει έγχειριση.

Έτσι η κατάσταση του Παύλου χειρότερησε σιγά-σιγά και μέσα σ' όλο μήνες ο δολοφόνος του Ζάν έχασε έντελώς το φως του.

Μολταύτα, δεν μπορούσε να πει κι' αυτός τότε ήταν πολύ ευτυχισμένος, πρώτα που έβλεπε κι' η Μαρία δεν τον αγαπούσε, η τούρα που ήταν τυφλός κι' η Μαρία ήταν κοντά του.

Ναι, η Μαρία, η αγαπημένη του Μαρία, λίγον καιρό έπειτα από την Έξαφάνισις του Ζάν, δέχτηκε να γίνει γυναίκα του, και μιά μέρα άρραβωνιάστηκαν. Μολταύτα, η νεαρή χήρα δεν βιάζοταν καθόλου για τον γάμο. Τον ανέβαλε διαρκώς, χωρίς να νά πνρη να περποήσει τον τυφλό άρραβωνιαστικό της. Αυτή τούρα ώθηγοσε τον Παύλο σε κάθε του βήμα, όπως άλλωστε τον Ζάν. Μα όταν ο Παύλος μεθυμένος από την εσπιά της και το άρωμα των μαλλιών της, έθελε να την άγκαλιάσει και να τη φιλήσει, εκείνη αποτραβιότανε και του έλεγε:

— Φρόνιμα, Παύλο!... "Όταν θα παντρευτούμε, τότε θα μπορείς να με φιλής όσο θέλεις."

Μιά μέρα, η Μαρία πήρε τον Παύλο από το χέρι και τον πήγε περπατά, όπως πάντα.

Στο δρόμο ο Παύλος της έλεγε:

— Είμαι τόσο ευτυχισμένος μαζί σου, που αν μου έλεγαν ότι θα Ξανάβρω το φως μου, αλλά βιά χασω έσένα, θα προτιμούσα να μείνω τυφλός σ' όλη μου τη ζωή και να σε νοιώθω διαρκώς κοντά μου.

— Κι' ο Ζάν μου έλεγε τα ίδια! Φρόνιζε η Μαρία.

Ο Παύλος μελαγχόλησε τότε και δεν ελεε πια λέξι. Έξαφνα έννοιωσε δυνατόν άέρα να του χτυπήει το πρόσωπο, κι' άκουσε το ρόβθο των κυμάτων άπαιτο στους βράχους.

— Πού με πιάς; ρώτησε τη Μαρία.

— Στην άκρογιάλια, απάντησε εκείνη, και τον τραβούσε όλο και προς τους βράχους.

Ο Παύλος, πατώντας άπάνω στο άνώμαλο πετρώδες έδαφος, κατάλαβε Έξαφνα ότι η Μαρία τον είχε οδηγήσει στην απόκρημνη άκτι, απ' την οποία είχε ρίξει στη θάλασσα τον Ζάν, κι έτσι οίγος συντάραξε όλο του το σώμα.

— Μαρία, μνημονύσεις, γιατί μ' έβριξε εδώ;

— Γιατί, απάντησε η Μαρία, το μέρος αυτό εινε πιο αγαπημένο για μένα. Εδώ βρισκαν το καπέλλο του Ζάν. Εδώ πνίγηκε ο δύστυχος άντρας μου...

— Μαρία, Ξανάτε ο Παύλος, δεν πρέπει να θυμάσαι πια τον Ζάν. Πάμε να φύγουμε από δω.

— Γιατί δεξ να φύγουμε; ρώτησε η Μαρία

— Καί συνέχισε με φωνή πούτρεψε από όργη και συγκίνηση:

— Μήπως φοβάσαι το φάντασμα του Ζάν;

Ο Παύλος χλωμάσε και δεν έλεε λέξι.

Έξαφνα η Μαρία τον έπιασε μ' ένα της τη δύναμη απ' τους ώμους και τον φώναξε:

— Κακούρημα!... Ξέρω πώς έπαινος τώμας τον Ζάν!... Ναι, έπαι... έπαι...

Ήταν ο άγρυπνος φύλακας του, η οδηγήτρια του...

ΑΡΧΑΙΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΑΙΣΑΚΟΣ ΚΑΙ ΕΣΠΕΡΙΣ

Α ΠΟΛΥΤΗ γαλήνη απλώνεται όλόγυρα στη φύσι και σιωπή βασιλεύει στο κάστρο της Τροίας. Ουκ' ένας ψιθυρός φύλλων, ουκ' ένα μουρουρίσμα ρυακιού, ουτε καν σκιά φαντάσματος ταρασσει την όνειροπόλησι του νέου Αίσακου...

Εινε μεσονύχτι, όλα κοιμούνται και μονάχα το βασίλειόπολο της Τροίας δεν μπορεί να κλείσει μάτι και πλανιέται σαν δράμα νυχτερινό μέσα στο βασιλικό παλάτι...

Το χαμόγελο έχει φύγει από τα τριανταφυλένια χείλη του κι' η χαρά έχει λειφει από την καρδιά του. "Ο έρωτας — μου είπε — εινε η ζωή του, η χαρά του, π' όνειρό του..."

Ο Αίσακος αγαπάει και το ειδώλο της αγάτης του, η βασίλισσα δεν σέβεται τον εινε ή σκληρή κι' άσπλαχνη κόρη του Κεβρόνος, η άπειρη παρθένα της Τροίας, η πανέμορφη Έσπερις...

Ο πάτερ νύχτε ο Αίσακος, βυθισμένος στους ονειρώσιους του, έπαιζε τα δάχρυά του με το όνομα της Έσπεριδος και πόσες φορές δεν αποβάνε δυνατά χτυποκάρδι στην ανάμνησι της άκατάδεχτης κόρης...

Ήταν τόσο άγρια η Έσπερις... Ήταν άγρια σαν το πρώτο χαμόγελο του μικρού παιδιού, σαν την πρώτη αδή της άνοξης, σαν το πρώτο τριαντάφυλλο της γης!

Καλίδουσε σαν άνδρον και πλανιόταν στα δάση και στις έσοχες του άπαιτο ζωγάδι, σαν περηνάνο έλαφι, σαν πέριδα πλουμιστή...

Δεν ήξερε παρά την αγάπη του πατέρα της, τη λατρεία της φύσης, το τραγούδι του έρημικου άνδρονιού, τα τριαντάφυλλα της γαλήνης και ροδοδάχτυλης αούνης...

Εξε όμως κι' ένα μεγάλο ελάττωμα η Έσπερις. Δεν ήξερε τί σημασία έπαιζε η "καρδιά της" δεν είχε άγαντησι ούτε μιά φορά...

Δυστυχισμένη Αίσακε! Την αγαπάς τόσο πολύ! Περίαινεις ψιθυρίζεις τ' όνομά της! Η μόνη σου σκέψη εινε η καρδιά της Έσπεριδος και η μόνη ήλπιδα σου την πείρα της αγάτης της...

Όσο κι' αν πιάς, όποι κι' αν σταθείς, όποι κι' αν γυρίσεις το βλέμμα σου, πάντα το πρόσωπό της Έσπεριδος έχεις μπροστά σου. Και η έρημικη σου καρδιά σκιστάει πάντα υόλις άπο τον άπαιτο φρενέματος ή περηνάτου γυναικάς, που άρκεσι πως εινε εκείνη.

Αλλότιον όμως! Η Έσπερις εινε τόσο σκληρή! Η Έσπερις δεν έσσει τι σημαίνει έρωτας κι' η καρδιά της ποτε δεν θ' αγαπήσει τον Αίσακο...

Άκουσε, δυστυχισμένη Αίσακε! Άκουσε την άσπρη της κόρης τη σκληρή; "Ω Αίσακε, Αίσακε! Είπα στο στήναλά σου, γιατί μπρός στα μάτια σου...

Τι ήμεις, τον έφερες εδώ, κι' ύστερα τον έβριξε στη θάλασσα..."

Όχι, όχι, φώναξε ο Παύλος, προσπαθών να τονωθώ απ' τα χέρια της Μαρίας. Εινε ψέμμα... σκούρο...

— Σάμα, ακούρη! φώναξε η Μαρία. Νόμιζες λοιπόν ότι δεν το ήξερες; Βρίκα το ίδιο βράδυ το μαντήλι σου πεσμένο στο σπίτι μου. Και να κατάλαβα όλα. Κατάλαβα ότι σου είχε έρθει στο σπίτι και πως κι' αυτό δάγινε. Μα δεν θέλησα να σε καταγγείλω στις γαίες. Ηθέλα εγώ, εγώ μόνη μου να σε τιμωρήσω, Έξανα όσο μπορούσα άπαιτο. Προσλομήθηκα πως σε συμπάθησα, πως σ' αγαπούσα. Έξανα κοντά σου, σε κρατούσα από το χέρι, το φοιχτό σου στήνα σου. Και να τώρα σ' έφερα στο ίδιο μέρος της άκρογιάλιας, απ' το οποίο έριξε τον Ζάν στη θάλασσα, για να εκδικηθώ τον άπαιτο σου...

Θά πεθάνεις, κακούρημα!...

— Έλεος!... Έλεος!... ψιθύρισε τρέμοντας σήγχρομος ο Αίσακος.

Μα η Μαρία δεν άκουγε, δεν τον λησθήκε. Τον έσπρωξε απότομα στο γκρεμό, το σώμα του διέγραψε στο κενό μιά καμπύλη και έπεσε στο άβυσσάνο πέλαος!...

Η θάλασσα ήταν και την ημέρα αυτή φοιουρτονασμένη, όπως και ο Παύλος έδολοφόνουσε τον Ζάν. Το πτώμα του δολοφόνου δεν βριστανε πουθενά.

Μια μέρα βρισκαν άπάνω στους βράχους το καπέλλο του, τον πλατύφυρο μαύρο καπέλλο, με βελούδινη κορδέλλα και άσημενη άγκυρα, όπως εινε όλα τα καπέλλα που φορούσαν στα χωριά της Κορσικής...

πόδια σου άνοίγεται γκρεμός, και γιατί ο δρόμος της νεότης εινε τραχύς και γλιστερός...

Ο καιρός περνάει γρήγορα... Χιόνι πέφτει στα βουνά και τα σκεπάζει με το άσπρο του σεντόνι και παγώνει τα φυτά κι' άφινει δάχως λουλούδια και καρπούς τους κλώνους της λεμονιάς.

Ο καιρός φεύγει σαν νάνα φτερωτός και παίρνει μαζί του από τα νεύατα μιάν ακόμα χαμένη άνοιξι, ένα ακόμα σβυσμένο όνειρο...

Άλλοίμονο όμως! Με το πέρασμα του καιρού μεγαλώνει κι' η άγότη του Αίσακου κι' η καρδιά του έχει πια μεταβληθεί σ' έρωτικό βομό... Μπορεί να πέση πια στα πόδια της σκληρής νέας γονατιστός σαν δούλος, για να της προσφέρει τη λατρεία του και τη ζωή του την ίδια...

Ω, Αίσακε! Δυστυχισμένη Αίσακε! Γυρίζεις μέσα στο παλάτι και παραμύλιας από τον έρωτικό σου πόνο:

— "Ω, άς άκούσω να μου πει τουλάχιστο μιά λέξι γλυκερά, να ιδώ να κούληση ένα και μόνο δάκρυ αγάτης από τα μάτια της τα ούνανα πλάσι στο χώμα της Τροίας, για χάρι μου που πεθαίνω..."

Τότε, ο Όλυνπιε Δία, να τ'στήθι μου, σου τα προσφέρω άφοδα και μπορείς να τα χτυπήσεις με τον κεραυνό σου. Θά δοθώ έτσι θυσιά στ' όνομά της, άφου μου άρνιέται την καρδιά της, άφου μείνει διάφορη στα τόσα μου δάκρυα, άφου δεν δίνει σημασία στους τόσους μου άναστεναγμούς...

Ω Έσπερις, σπλαχνίσου με, δεν βλέπεις που τρελλανόμαι για σένα; Γιάρηνε με μ'ένα σου λόγο, με μιά ματιά, μ'ένα γνέφμα σου...

Ω, μη δείχνεσαι τόσο άπαιτη! Άν μου στερείς το χαμόγελο και την αγάπη, τρέξε τολάχιστο να με γλυτώσεις από τον θάνατο, τώρα που τ' αποβάσισα πια να ριχτώ μέσα στ' άβυσσάνα κι' άγρια κύματα ή να συντρίψω στους βράχους της Τροίας...

Ω Έσπερις! Δείξε λίγη ψυχολογία κι' ένώσω μου μ' αυτόν που ήρθε κι' άπώσσε μπρός στα πόδια σου τη ζωή σου, τον πλούτο του, τον θρόνο του...

Πές μου, ο κόρη του Κεβρόνος! Τι ζητάει η καρδιά σου και το βλέμμα σου; Πές μου το και θα πηδήσω κάθε έπιπόδιο, θα περάσω κάθε κίνδυνο και θα σου φέρω, δι, μου γυροφέρεις...

Ω άκατάδεχτη παρθένα! Την καρδιά μου, τη ζωή μου, το φως μου, όλα μου τάχει έσύ! Τι άλλο περισσότερο γυροφέρεις από μένα;...

Ω, πάρε τον βασιλικό μου θρόνο και τα πατρικά μου πλούτη κι' έλα να βγούμε από το κάστρο της Τροίας, να φύγουμε μακριά από τη χώρα, όπου έχω τόσα δάκρυα κι' έβγαλα τόσους άναστεναγμούς...

Ακόμα λοιπόν άρνιέσαι; Ακόμα η καρδιά σου θά βρισκεται χωριστά από τη δική μου; Ω Έσπερις! Δεν έχω πια τίποτα να σου δώσω. Αν πύσου μονάχα τη νεότητά μου και χάρισε μου την αγάπη σου...

Η Έσπερις όμως ήταν άκαμπτη και τα λόγια του Αίσακου της φαινότουσαν ψεύματα. Ποτέ δεν την είχε πνέσει η καρδιά της για να μαντήρη τα βράνα που δοκίμασε ο άτυχος νέος για χάρι της. Και ποτε δεν έσογαφίστηκε ή σπινθήρις άπαιτο στ' αλάτι της προσώπου...

Δεν την έννοιωσε καθόλου αν ο νέος πεθανε για χάρι της, αν άρριχταν μέσα στής θάλασσας τα βράνα. "Ω, ήτα τόσο σκληρή!..."

Αλλά οι θεοί δεν μπορούσαν ν' άφήσουν άτιμωρητη την Έσπεριδα. Και μιά μέρα, καθώς έτρεχε στους άγρούς, τοιμήθηκε από ένα φερί κι' έπεσε σκούζοντας άπαιτο στα χορτάρια... Το δάγκωμα του φρενιού ήταν φαρμακερό κι' η άκόλουθη αδή άνατέλλοντας φέλησε νεκρή την κόρη του Κεβρόνος, την άπαιτο παρθένα της Τροίας!

Κι' όμως ο δυστυχισμένος Αίσακος την αγαπούσε ακόμα με την ίδια φλόγα και τα χείλη του κολούσαν κάθε φορά που πρόσφερε τ' όνομά της... Ω, είχε μεγάλη καρδιά το βασίλειόπολο. Κι' ενώ η Έσπερις ποτε δεν πνέσε και δεν έλαρε για χάρι του, αυτός άποφάσισε ν' άποχωρήσει τη ζωή και να την άκολουθήσει στον τάφο!...

Ένα πρωί λοιπόν ανέβηκε στους βράχους της Τροίας τους άποκρημινους ποδύλεσαν κατά τη θάλασσα και φώναξε:

— Έσπερις! Έσπερις! Μη φεύγεις άπαιτο, γιατί ο Αίσακος δεν μπορεί να ζήσει μακριά σου...

Ω Έσπερις, παρηνά τον θρόνο, άρρησα του πατέρα μου τα πούτη, άποφάρησα την αγάπη των δικών μου και σ' άπρίοθη, πώς στ' όνομά σου... Άφου δεν αγαπήθηκα από σένα στη γη, έρχομαι να ζήσω μαζί σου στον άλλον κόσμο, στον κόσμο των Πνισίων... Πόθω να θαφτώ στο πλάι σου, άφου σβάστηκε κάθε μου έλπιδα, άφου έδωσα το άστρο της αγάτης μου...

Τάχατες βρισκεσαι άπαιτο ψηλά, όπου γινώσκω τώρα το βλέμμα μου, παρακολουθείς τάχα τις κενταυές στιγμές της δυστυχισμένης μου ζωής; Ω Έσπερις, σκληρή Έσπερις, δέξου νεκρό πνός και πους σου τον φτωχό Αίσακο, άφου ζήνταγο ποτε δεν τον αγαπήσεις...

Υστερ' απ' αυτά τα λόγια, ο άπαρηγόρητος έρωτευμένος, το δύστυχο βασίλειόπολο της Τροίας, έπεσε στα κήματα και πνίγηκε!

Η ΕΣΠΕΡΙΣ

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ W. W. JACOBS

ΤΟ ΠΗΓΑΔΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΟΛΙΣ έπελιναν την παρτίδα του μπαλιάρου στο παλιό ξενοκώ σάιτ, οι δυο εξάδελφοι εκάθησαν δίπλα στο παράθυρο που έβλεπε στο μεγάλο πάρκο με τις ατέλειωτες άλεις.

— Πώς παρνά ο καιρός! είπε ο ένας τους. Σε έξη βδομάδες θα βρίσκεσαι στον μίνα του μέλιτός σου.

Ο Σέμ Μπένσον άπλωσε τα μακριά του πόδια κι έμουνιμωσε μια ακατάληπτη απάντηση.

— Όσο για μένα, εξοκολούθησε ο Γουίλ Κάρο, ποτέ μου δεν είχα άρετα χόηματα, ούτε για τον έαυτό μου. Τι θα γινόταν λοιπόν αν έπαρνα και σύζυγο; Μά αν ήμουν πλούσιος, σαν και σένα, μπορεί να σκεπτόμουν διαφορετικά...

Ο ξάδελφος του Κάρο δεν άπαρήθρε.

— Σε' αλήθεια, ξανάτε ο Κάρο, είσαι τυχερός, πολύ τυχερός... Δεν υπάρχει στον κόσμο θαλασσιότερο κορίτσι απ' την Όλιβ.

— Βέβαια, είπε ο άλλος απλά.

— Είπε τόσο εξαρετική, εξακολούθησε μ' ένθουσιασμό ο Κάρο, τόσο καλή, τόσο γλυκαία! Σε νομίζει γεμάτο απ' όλες τις άρετές...

— Έγελουσε. Μά ο ξάδελφος του σώπαινε, δεν έλεγε λέξη.

— Τι θάλεγε αν ήξερε πως δεν είσαι... συνέχισε ο Κάρο.

— Δεν είμαι τί; ρώτησε απότομα ο Μπένσον με θυμό. Δεν είμαι τί; Άλλαξε κουνέντα, σε παρακαλώ. Τ' άστειά σου δεν μ' άρέσουν.

— Η μόνη κουνέντα που μ' ενδιαφέρει, είναι τα οικονομικά μου, είπε βάνουσα ο Κάρο. Βρίσκομαι σε μεγάλη δυσκολία. Πρέπει σε δεκατέντε μέρες μέσα να μου βρης τριάντα χιλιάδες φράγκα, Σέμ. Μπορείς να μου τις δανείσης;

— Όχι, αποκρίθηκε ο Σέμ.

— Πρέπει να με σώσεις απ' την καταστροφή, επέμεινε ο Κάρο.

— Σου τ' είπα τόσες φορές, δια βαρέθηκα πειά, φώναξε ο Σέμ.

— Έχεις δικιο, εστάθηκα άνόητος. Δεν θα τ' ξανακάνω... Άποφασίσε το λοιπόν, άδισε μου αυτές τις τριάντα χιλιάδες. Έξέ άλλου δεν θα χάσεις. Θα σου δώσω κάτω που σ' ενδιαφέρει. Διαφορετικά...

— Τι θές να πής; ρώτησε ο Σέμ. Ζητάς να μ' εκδώσεις;

— Όπως θέλεις πές το, λίγο με μέλλει. Έχω μερικά έρωτικά γράμματα για πούλιμα. Η τιμή τους είναι τριάντα χιλιάδες. Ξέρω κάποιον που θα τ' αγοράσει ευχαρίστως σ' αυτή την τιμή, για να σου πάρη την Όλιβ. Μά προτιμώ εμένα... Μου πάδωσε κάποια κυρία, στην ήποία τάσπειλες άλλωστε.

Ο Σέμ τινάχτηκε δροχός, χύθηκε επάνω του και τον έπιασε απ' το λαιμό. Θά τον έπαινε, αν δεν χτυπούσε ξαφνικά η πόρτα και δεν έπαινε ένας ύπνρτης.

Ο Κάρο άναψε ένα πούρο, έδγρηξε ξέω και κατέθηκε στο πάγκο. Πριν φύγει, είπε στον εξάδελφό του:

— Αν με ξαναγγίξεις με τ' αχονρόμερά σου, διπλασιάζω την τιμή. Άκουσε;

Ο Σέμ πλησίασε στο παράθυρο και είδε σε λίγο τον εξάδελφό του να θηματούη στον κήπο, κάτω απ' το φως του φεγγαριού.

Ο Κάρο τον είδε επίσης στο παράθυρο και του φώναξε:

— Λοιπόν; Τό άποφάσισες; Άν δεν μου μετρήσης σε μια ώρα τις τριάντα χιλιάδες, θα χάσης την Όλιβ. Θά πουλήσω τ' έρωτικά σου γράμματα σε κάποιον που είναι τρελλός από έρωτα για την άραβωνιαστικιά σου. Και θα σου την πάρω. Άκούς; Θά σου την πάρω!...

— Σκάσε σκέλε!... Ουράλαξε ο Σέμ. Περιμένε με. Θά ρθω να τ' αμλήσω.

Και, χωρίς να χάση καιρό, βγίκε απ' το δωμάτιο και κατέθηκε στο πάγκο.

Στην πό άπομηση άκη του πάγκου ύπρηξε ένα πηγάδι, άγνωστο από καιρό. Ήταν σχεδόν διόκληρο κομμένο απ' την πικνή πρασιναά που φούντωνε γύρω του και σκεπασμένο μ' ένα παλιό σέπασιμα.

Στό μέρος αυτό άποτραβήχθηκαν να τ' άπαινε οι δυο εξάδελφοι...

Άρρωτος καιρός πέρασε απ' τη νύχτα αυτή. Είπε πάλι βράδυ, γλυκαία καλοκαιρινή βραδεία. Στο πάγκο περπατούν άγκαλιασμένοι ο Σέμ και η Όλιβ.

Σέμ, αγαπημένε μου, τί έχεις; φώναξε η Όλιβ.

— Πάμε να καθήσουμε λίγο στο πηγάδι, λέει ξαφνικά η νέα στο άραβωνιαστικό της.

— Όχι, Όλιβ, δεν άξίζει τον κόπο να πάμε σ' εκείνη την άσμερη γωνιά, αποκρίνεται ο Σέμ και σταματάει απότομα.

— Είναι η ώραότερη μεριά του πάρκου, επέμεινε η νέα. Είπε να αγαπημένο μου μέρος!

— Ξέρω πως σ' άρέσει να κάθεται στο πεζούλι, άγάτη μου. Μά δεν είναι φρόνιμο αυτό. Μπορεί να χάσης την Ισοροπία σου και να πέσης μέσα στο πηγάδι...

— Μην είσαι υπερβολικός, Σέμ. Έμπρός, πάμε!

Ο Σέμ την ακολουθεί κατασυνωμμένος. Η Όλιβ πλησιάζει το πηγάδι και κάθεται στο πεζούλι. Εκείνος κάθεται πλάι της και την άγκαλιάζει απ' τη μέση. Μερικά δευτερόλεπτα περνούν. Σταματούν κι' οι δυο.

— Άς φήγουμε από δω, λέει ξαφνικά ο Σέμ. Μ' αυτές τις βέσες, δεν είναι καθόλου ήγεινό το μέρος αυτό. Άς φήγουμε, άγάτη μου.

Μά η Όλιβ δεν τ' ακούει απ' τη θεά της.

— Κάτι είναι το παγάρο σου, λέει στο Σέμ, κι' ύστερα φεύγει. Άλήθεια, τι νέα απ' τον ξάδελφό σου τον Κάρο; Έμαθες τι άσ έγινε; Πώς χάθηκε έτσι ξαφνικά; Δεν σούγγραψε καθόλου;

— Όχι, άγάτη μου.

— Δραματική έξοφάνιση, δεν είν' αλήθεια; Μά δεν πιστεύω ετού συνέδη κανένα δυστύχημα. Θά λάβης ίσως ξαφνικά κανένα γράμμα του να σου γυρίση χόηματα. Είναι τρελλούτσικος, μ' και πάλι καλός, δεν είν' έτσι;

— Δεν τον ξέρεις καθόλου, Όλιβ. Δεν ήταν καθόλου καλός. Ήταν εκδυσωστής. Ήταν βανός να καταστρέψη την εύτομία ενός ήλου του για να κερδίση λίγα χόηματα. Ήταν ένας άθλιος, ένας σάυλος, ένας φειτής!

Η Όλιβ άκούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του Σέμ και σώπαινε. Έξαφνικά τινάχτηκε κι' ξεφάνησε τρομαγμένη:

— Τι ήταν αυτό, Σέμ; Τι συμβαίνει;

— Τι έπαθες, άγάτη μου; ρώτησε ο Σέμ παίρνοντάς την ξανά στην άγκαλιά του.

— Φοβήθηκα... Μου φάνηκε πως κάποιος έλεγε πίσω μου: «Σέμ! Βοήθεια!»

— Έτσι θα σου φάνηκε, είπε ο Σέμ με σπνή πούτρεση.

Ξαφνικά όμως, ένας ελαφρός θόρυβος κούμπησε στο βάθος του πηγαδιού... Και με δεύτερη φορά η Όλιβ έμυξε μια σπνή φωνή:

— Τι έχεις πάλι; ρώτησε ο Σέμ άνόητος.

— Τό βραχιόλι μου, Σέμ!... Τό βραχιόλι της καμμένης της μητέρας μου! Μοιάζει στο πηγάδι!

— Τό βραχιόλι σου; τραύισε ο Σέμ.

— Ναί, Σέμ, τό βραχιόλι της μητέρας μου με τ' αμαρτάνει. Μά θα τ' άρωθμε, δεν είν' έτσι; Κι' αν ακόμα χρειαστεί θ' άδειάσωμε το πηγάδι!

— Τό βραχιόλι; ξανάτε ο Σέμ σαν άπόλυτα κομμένος.

Τά μάτια της Όλιβ πέρασε ξαφνικά πάνω στο νεό.

— Σέμ, αγαπημένε μου, τί έχεις; φώναξε.

Τό πρόσωπο του νέου ήταν νεκρά άσ και παραμορφωμένο, γεμάτο φρίκη.

— Φτωχή μικρούλα, με τρομάζεις, της είπε. Νόμισα για μ' στιγμή πως έπεσες στο πηγάδι. Μά πάμε τώρα, πάμε...

— Ναί, πάμε, είπε κι' η Όλιβ. Άδριο όμως θα ρθούμε έδω και θα γυρέψουμε τό βραχιόλι. Δεν είν' έτσι, Σέμ; Θά τ' ξαναβρούμε! Μου τ' υπόσχεσαι;...

— Ναί, ναί, θα τ' άρωθμε, αποκρίθηκε μελαγχολικά ο νέος και σφούγγισε τον ιδρώτα πούτρεχε στο μέτωπό του.

Γύρισαν σπία. Κι' άργότερα, όταν έβλεπ κομψήθηκαν, ο Σέμ έπιασε ένα καλάμι του παρθέματος, μερικά δίκτυα κι' άδούνα τρεβή προς τό πηγάδι. Σάν έφθασε εκεί, έρωξε τό δίχτυ στο νερό με προσχή. Έστοκόνταν με τ' άδούνα σφιγμένα. Έτρεμε σπνγμένος. Σφινικά άκουσε έναν ήχο μεταλλικό. Με την πνοή κομμένη απ' την άγονία, τραβήξε σπγανά τό δίχτυ, βέβαιος πως είχε πιάσει τό βραχιόλι. Μά μέσα στο δίχτυ βήκε μονάχα μια δέση κλειδιά. Τά έαταξε πίσω του, βλαστημώντας και ξαναέρωξε τό δίχτυ. Άφες έαταξε βρασιόνιστρες έτσι, χωρίς άποτέλεσμα. Στο τέλος έρωξε τό καλάμι στο πηγάδι κι' έγύρισε σπία με τό κεφάλι σκυρτά.

Σάν έφτασε στην κίμαρά του, άρχισε να θηματούη πάνω στο νευρικά. Ύστερα, χωρίς να γυδύη, έατλώθηκε στο κρεβάτι κι' άκουσε...

ΑΠΟ ΤΙΣ ΝΑΥΜΑΧΕΣ ΤΟΥ 1912-13

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ «ΑΒΕΡΩΦ»

Κατά τη ναυμαχία της Έλλης, η όρμη του «Αβέρωφ», όταν άρρεσε να καταβύχ τον Τουρκικό στόλο, ήταν υπερβολική, άπίστευτη. Τά έφθαλέ πάλι, στην έσπευσμένη φυγή τους, κινδύνευαν από στιγμή σε στιγμή να συγκρουσθούν μεταξύ τους και άπαντούσαν πολύ ήμαυ και άδουνα στο άκατάσχετο πυρ της ναυαρχίδος μας.

Τά φρούρα όμως των Δαρδανελλίων έρωχναν άσράτητα με όλα τα κανόνα τους. Η όβιδες, μικρές και μεγάλες, σφύριζαν διαμνηστικά γύρω απ' τό έκδοσο καρδί μας, τονίζοντας μια πολύ άλλωστε σπνγία.

Σε μια στιγμή, ενώ οι ναύτες μας έπνευμνιμούν τον Κουντουριώη, ο καθήκτης Δούκασης πλησίασε τό ναύαρχο και του είπε:

— Κύριε ναύαρχε, τ' αφούρια...

— Όταν ζητωκραυγάζει τό πληρώμά μου, τον δέκωκε άυτότομα η Κοινοβούτις, δεν θέλω να μου μάλή κανείς για φρούρια...

Μέσα στην άνακουμπουσία της ίδιας ναυμαχίας, ο Κουντουριώης φάναξε από την γέφυρα του «Αβέρωφ» στον διευθυντή του φρουρίου πύργου, Μπουρέκα:

— Κύριε ύπατολάρχε, δίνε κουράγιο στους πυροβολητάς σου. Δίνε τους κουράγιο...

Και ο Μπουρέκας, δυναμώνοντας τη φωνή του για ν' άκουστή μέσα στην παρηχ και στη σπνγση, απάντησε μ' έμμεση:

— Τι κουράγιο να τους δώσω, κύριε ναύαρχε; Έχουν τόσο πολύ, που μ' άδουνα κι' έμένα...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΕΝΑΣ... ΠΡΟΤΟΦΑΝΗΣ ΒΥΛΕΥΤΗΣ

Πρώ πενήντα έτη, στην Τολανδία, όταν έαυσε βασιλεύτης ένας άνθρωπος που ποί έλειπαν έντελώς και τ' άγονα απ' τα πόδια. Έν τούτοις, παρ' όλες τις σπνγες αυτές έλλείψεις του, ήταν άσκατος έπαις, πολυπόης κινήτης και έρωτος έρωταρός. Όσους έγραφε, κερταίσε με τ' άδούνα τό μολόδι κι' άν έαυσε τό έπαις... έμπαίνε μέσα σ' ένα καλάθι, τό άποίο βρισκόταν πλάι στην πόρτα τ' άλγους!

Καμψήθηκε έναν ύπνο γεμάτον έρωτά...

Τό πρωί έγίνησε πολύ πριν απ' τους άλλους και βγίκε στον κήπο. Μά τον έλε προλάβει η Όλιβ. Τη βήκε στο πηγάδι, μαζί με τον σπνγικό κι' έναν ύπνρτη. Είχαν ρίξει κάτω ένα χοντρό σχοινί κι' ένα παγάδι κι' ήσαν έτοιμοι να φάσουν για τό βραχιόλι.

Ο Σέμ γλίσσασε κι' άρχισε να τρέμη. Στηρίχτηκε σ' ένα δέντρο και μ' μιν πέση κάτω.

Έξαφνά άκουσε προς τό πηγάδι, φωνάζοντας:

— Σταθήτε!... Θά κατέβω εγώ... εγώ... μονάχα εγώ...

Η Όλιβ γύρισε και τον κίτταξε παράξενα. Τά δούτια του χτυπούσαν σαν νάχε πυρετό. Θέλησε τότε να τον παρασύρη στο σάιτ, μ' άν τ' άκατόρθωσε. Ο Σέμ δεν μπορούσε να κινή βήμα. Τά γόνατά του τρέμανε και σε μια στιγμή σωριάστηκε κάτω...

Απ' τη στιγμή άκούστηκε η φωνή του κηπουρού απ' τό πηγάδι. Τό παγάδι έλε γαττώει κάπου. Τό παράβηξαν επάνω και μια κραυγή φωνής βήκε απ' τ' στόμάτιά τους. Είχαν άνασούρει ένα πώμα!

Τό σπνγικό κι' η μήτη του ήσαν γεμάτα λάσπη...

Ο Σέμ έρωχνε τό πρόσωπό του σ' ά χορτάρια κι' άρχισε να δαγκώνει τό χόμα, σκωζόντας άγρια...

Η Όλιβ πλησίασε στο πηγάδι με βήμα κλοναμένο, έρωξε μια σπνή στο πώμα και φώναξε:

— Ο Κάρο!... Ο φτωχός Κάρο!... Καλά τό είχα μανέ...

Κίτταξε έπειτα με δολοφόν τόν άραβωνιαστικό της και ψιθύρισε:

— Κουράγιο!... Δολοφόν!...

Ο Σέμ Μπένσον τρελλάθηκε την ίδια μέρα και τον κλείσανε σ' ένα φρενοκομείο.

Η Όλιβ έμεινε άκατάληπτη. Άποκόνονταν κίττα για τους άνδρες και γέροντες στην πνγία, μακριά απ' τον έαυτό...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Πώς η βασίλισσα Σοφία είχε μάθει να υποφέρει χωρίς παράπονο. Τό ρητό του πατέρα της. Ένας... επικινδύνος αντίπαλος στη μονεμαχία. Τά δόκρυα της βασιλείας. Η ήρωική άποφασίς ενός μπεκρή. Τό κέφιμο του κρασιού. Πώς συνεχάρη τον έαυτό του, κτλ. κτλ.

Η πρό ήμερών άποθιούσα βασίλισσα της Ελλάδος Σοφία, είχε την έμμοινη ιδέα, δια θα πέθανε από καρκίνο, από τον όποιο και πράγματι πέθανε, όπως κι' ο μακαρίτης ο Γαβριήλιδης. Η ιδέα αυτή της είχε γεννηθεί, γιατί πολλοί απ' τους προγόνους της, τους Χοεντζόλερν, πέθαναν από καρκίνο και τό νόσημα αυτό τό θεωρούσε ως κληρονομικό της οικογενείας της.

— Μολαταύτα, έλεγε σχετικώς, έχω συνηθίσει απ' τον πατέρα μου να τον υποφέρω. Όταν ήμουν ακόμα μικρή, δεν έκανε τίποτε άλλο, παρ'ά να μου επαναλαμβάνη τό ρητό: «Ελάθε να υποφέρω».

Και πράγματι, πεμμένοντας τό μοιραίο, η βασίλισσα Σοφία υποφερε χωρίς παράπονο την τρομερή άρρώστεια της...

Ένας νεαρός διπλωμάτης έπρόκειτο να μονομαχήση πρό έτών στην Άθήνα μ' ένα χρηματιστή, ό όποιος είχε χρεωκοπήσει πολλές φορές.

Όταν λοιπόν ο διπλωμάτης πήγε στο μακαρίτη Ράλλη να τον παρακαλέση να του χρηματίσει ως μάγινος, αυτός του είπε:

— Θά κίνης καλά ν' άποφύγης να μονομαχήσης, γιατί ο αντίπαλός σου είναι καλός σκοπευτής.

— Και πού τό έρωτε;

— Μά δεν τό έμαθες πως ρίχνει άδούκα... κανόνα!...

Για την άποθιούσα βασίλισσα Σοφία, ό κ. Χρήστος Ζαλοκώστας διηγείται τά έξης:

Όταν μετά τις έκλογές της 1ης Νοεμβρίου, η Σοφία ξαναγύρισε στην Ελλάδα, εκάλεσε τον κ. Ζαλοκώστα και τον παρακάλεσε να της διηγηθή δια ήξερε για τό άγαπημένο της παιδί, τον Άλέξανδρο.

— Δεν έχοιτα, άφηγείται σχετικώς ό κ. Ζαλοκώστας, ν' άκούη όσα κι' άν της έλεγα... Μικρά, κοινά συμβάντα της ζωής του μακαρίτου Άλέξανδρου, έπαρναν την ώρα αυτή της μεγάλης λύπης της, σημασία τεραστία, άτέραντη...

Τό πρωί έγίνησε πολύ πριν απ' τους άλλους και βγίκε στον κήπο. Μά τον έλε προλάβει η Όλιβ. Τη βήκε στο πηγάδι, μαζί με τον σπνγικό κι' έναν ύπνρτη. Είχαν ρίξει κάτω ένα χοντρό σχοινί κι' ένα παγάδι κι' ήσαν έτοιμοι να φάσουν για τό βραχιόλι.

Ο Σέμ γλίσσασε κι' άρχισε να τρέμη. Στηρίχτηκε σ' ένα δέντρο και μ' μιν πέση κάτω.

Έξαφνά άκουσε προς τό πηγάδι, φωνάζοντας:

— Σταθήτε!... Θά κατέβω εγώ... εγώ... μονάχα εγώ...

Η Όλιβ γύρισε και τον κίτταξε παράξενα. Τά δούτια του χτυπούσαν σαν νάχε πυρετό. Θέλησε τότε να τον παρασύρη στο σάιτ, μ' άν τ' άκατόρθωσε. Ο Σέμ δεν μπορούσε να κινή βήμα. Τά γόνατά του τρέμανε και σε μια στιγμή σωριάστηκε κάτω...

Απ' τη στιγμή άκούστηκε η φωνή του κηπουρού απ' τό πηγάδι. Τό παγάδι έλε γαττώει κάπου. Τό παράβηξαν επάνω και μια κραυγή φωνής βήκε απ' τ' στόμάτιά τους. Είχαν άνασούρει ένα πώμα!

Τό σπνγικό κι' η μήτη του ήσαν γεμάτα λάσπη...

Ο Σέμ έρωχνε τό πρόσωπό του σ' ά χορτάρια κι' άρχισε να δαγκώνει τό χόμα, σκωζόντας άγρια...

Η Όλιβ πλησίασε στο πηγάδι με βήμα κλοναμένο, έρωξε μια σπνή στο πώμα και φώναξε:

— Ο Κάρο!... Ο φτωχός Κάρο!... Καλά τό είχα μανέ...

Κίτταξε έπειτα με δολοφόν τόν άραβωνιαστικό της και ψιθύρισε:

— Κουράγιο!... Δολοφόν!...

Ο Σέμ Μπένσον τρελλάθηκε την ίδια μέρα και τον κλείσανε σ' ένα φρενοκομείο.

Η Όλιβ έμεινε άκατάληπτη. Άποκόνονταν κίττα για τους άνδρες και γέροντες στην πνγία, μακριά απ' τον έαυτό...

Πάμε τώρα να σε... κεράσω!... Τό άξίζει!

Και κατέθηκε στην ταβέρνα!...

ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΑΛΙΟ ΣΧΕΙΟΓΡΑΦΟ

Η ΔΙΚΗ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΗΣ ΙΩΑΝΝΑΣ ΝΤ' ΑΡΚ

Οι ήρωες της «Αθηναϊκής Παρθένου». Η σύλληψή της. Πώς έπεσε στα χέρια των Άγγλων. Η δίκη της. Βρισιές, απειλές, συκοφαντίες, στρεβλώσεις. Στη φυλακή. Μία απόπειρα αποδράσεως. Πώς την κατεδίκασαν σε θάνατο. Το μαρτύριό της. Έπ' της πυρής, κτλ. κτλ.

επαρδειγμάτιζε και ενεργήσαν με την όμνη και την τόλη της. Μετά την άλωση της Ρέμης, η όποια έκεντ' η χάρις στον ήρωισμό της, παρενέβη στη στέψη του βασιλέως Καρόλου που έγινε στην ίδια πόλη, κρατώντας μάλιστα στα χέρια της τη σημαία της νίκης.

Θέλοντας όμως να ελευθερώσει και το Παρίσι, το όποιο κατείχαν οι Άγγλοι, συνέληφθη κατά την πολιορκία ενός προαστίου από τον Λονέλ, τον επίεργό-μενο Νόθο της Βανδύνης, και παρεδόθη στον Λινύ, δούκα του Λούξεμπουργ. Ο Λινύ πάλι την παραχώρησε στον: Άγγλους αντί όμοιως 10.000 λιρών σ. μετοχήτα και ενός άρκετά σεβαστού μυ-ναιού επ'έδωτος. Κατόπιν των διαδο-κων αυτών άγοραστωλίων, η ήρωίδα μεταφέρθηκε σιδηροδρασίμω στο φρούριο Μπωλιέ, όπου και κρατήθηκε.

Έκει όμως κατελήφθη από φοικτή ά-πόγνωσι εξ αίτίας της έλευνης της κα-τοικίας από τη μία μεριά και του άγροί-κου φερσίματος των δεσμοφυλάκων από την άλλη. Μά μερα, μη μπορώντας να ύπομεινη τη μαρτυρική ζωή, ξεγέλασε τους φρουρούς της και κατώρθε να πηδήσει κάτω από το παράθυρο του κε-λίου της. Άλλά το πέσιμό της ήταν τό-σο άπτόμοιο χ' όρημτικό, ώστε ζώλιστη-κε και δεν μπόρεσε ν' απομακρυνθή γρη-γορά από το μέρος αυτό. Έτσι, οι φύ-λακες της πρόφτασαν και την έπιασαν. Για να μην αποπειραθ' δε να ξαναδρα-πετεύσει, την έκλεισαν σ' έναν πόργο.

Πολύ ενδ'αφ'έρουσα είνε η διαδρα-σίμω, η όποια προηγήθηκε της θανατικής καταδίκης της Ιωάννας και η όποια σκηνοθετήθηκε κατά έναν έντελως σα-τανικό τρόπο, καθώς θα δούμε παρακά-τω. Το δικαστήριο που λά την έκρινε, ά-ποτελέσθηκε από άμειβεις και θανατι-κούς κληροκούς, προκατειλημένους άτε-ναντί της και άποφασισμένους να τη μεταχειριστούν με σκληρότητα και βαναυσότητα.

— Άδωκα προσπαθώσε να δραπετεύης! της έλεε πρώτα-πρώτα ο Πρόεδρος με άπτόμοιο ύφος.

— Κι' άν δραπετεύω, άποκρίθηκε η κατηγορουμένη, κανένας δεν θα βρείη να με κατηγορήσει ότι παραβίασα έναν όρκω που δεν σ'α έχω δώσει ποτέ...

— Είνε αλήθεια ότι ο Κάρολος έβλεπε όπτασιές και όράματα όπως έσύ; ξαναρώτησε ο Πρόεδρος.

— Πήγαινε να τον ρωτήσης άν έχεις περιέργεια, απάντησε η Ιωάννα.

— Σου ύποσχέθηκαν να σου δώσουν πνεύματα να σε ελευθερώσουν;

— Αιδή η ερώτησι δεν έχει καμιά σχέση με την ύπόθεσι, για την όποια με δικάζετε.

ΑΘΩΣ θα ξέρετε, η Ιωάννα ντ' Αρκ, η γνωστή με την επωνυμία «Αθηναϊκή Παρθένος», είνε μία από τις πιο ξεχωριστές φυσιογνωμίες της παγκόσμιας ιστορίας και θ' αναφέρε-ται πάντα με σεβασμό για τον ήρωί-σμό και τη μεγαλοφυΐα της. Πολ-λοί ποιηταί του αιώνας της την εξό-μνησαν σε παθητικώτατους στίχους και πολλοί συγγραφείς της άρ'έρω-σαν μερικές από τις δραματικώτερες σελίδες των. Η Ιωάννα ντ' Αρκ, τέλος, θα παραμένη πάντοτε ως ένα από τα προσφιλέστερα σύμβολα του Γαλλικού λαού, ο όποιος την έχει πε-ριβάλλει με τον φωτιστέρωτο της ά-γίας.

Η Ιωάννα ντ' Αρκ έζησε σε μία έποχή ταραχώδη και άμνηστη και λαβε μέρος στα σπουδαιότερα πο-λεμικά γεγονότα του καιρού της, ντυ-μένη πάντα άνδρικά και πολεμώντας στην πρώτη γραμμή, μαζί με τους άλλους συντρόφους της, τους όποιους κρατώντας μάλιστα στα χέρια της τη σημαία της νίκης.

Θέλοντας όμως να ελευθερώσει και το Παρίσι, το όποιο κατείχαν οι Άγγλοι, συνέληφθη κατά την πολιορκία ενός προαστίου από τον Λονέλ, τον επίεργό-μενο Νόθο της Βανδύνης, και παρεδόθη στον Λινύ, δούκα του Λούξεμπουργ. Ο Λινύ πάλι την παραχώρησε στον: Άγγλους αντί όμοιως 10.000 λιρών σ. μετοχήτα και ενός άρκετά σεβαστού μυ-ναιού επ'έδωτος. Κατόπιν των διαδο-κων αυτών άγοραστωλίων, η ήρωίδα μεταφέρθηκε σιδηροδρασίμω στο φρούριο Μπωλιέ, όπου και κρατήθηκε.

Έκει όμως κατελήφθη από φοικτή ά-πόγνωσι εξ αίτίας της έλευνης της κα-τοικίας από τη μία μεριά και του άγροί-κου φερσίματος των δεσμοφυλάκων από την άλλη. Μά μερα, μη μπορώντας να ύπομεινη τη μαρτυρική ζωή, ξεγέλασε τους φρουρούς της και κατώρθε να πηδήσει κάτω από το παράθυρο του κε-λίου της. Άλλά το πέσιμό της ήταν τό-σο άπτόμοιο χ' όρημτικό, ώστε ζώλιστη-κε και δεν μπόρεσε ν' απομακρυνθή γρη-γορά από το μέρος αυτό. Έτσι, οι φύ-λακες της πρόφτασαν και την έπιασαν. Για να μην αποπειραθ' δε να ξαναδρα-πετεύσει, την έκλεισαν σ' έναν πόργο.

Πολύ ενδ'αφ'έρουσα είνε η διαδρα-σίμω, η όποια προηγήθηκε της θανατικής καταδίκης της Ιωάννας και η όποια σκηνοθετήθηκε κατά έναν έντελως σα-τανικό τρόπο, καθώς θα δούμε παρακά-τω. Το δικαστήριο που λά την έκρινε, ά-ποτελέσθηκε από άμειβεις και θανατι-κούς κληροκούς, προκατειλημένους άτε-ναντί της και άποφασισμένους να τη μεταχειριστούν με σκληρότητα και βαναυσότητα.

— Άδωκα προσπαθώσε να δραπετεύης! της έλεε πρώτα-πρώτα ο Πρόεδρος με άπτόμοιο ύφος.

— Κι' άν δραπετεύω, άποκρίθηκε η κατηγορουμένη, κανένας δεν θα βρείη να με κατηγορήσει ότι παραβίασα έναν όρκω που δεν σ'α έχω δώσει ποτέ...

— Είνε αλήθεια ότι ο Κάρολος έβλεπε όπτασιές και όράματα όπως έσύ; ξαναρώτησε ο Πρόεδρος.

— Πήγαινε να τον ρωτήσης άν έχεις περιέργεια, απάντησε η Ιωάννα.

— Σου ύποσχέθηκαν να σου δώσουν πνεύματα να σε ελευθερώσουν;

— Αιδή η ερώτησι δεν έχει καμιά σχέση με την ύπόθεσι, για την όποια με δικάζετε.

Η Ιωάννα ντ' Αρκ.

— Άλλαζες συχνά σημαία; — Ναι, κάθε φορά που την τροπούσαν τα βέλη των έχθρων. — Και τί μαγείες έκανες για να την εύλογησής; — Καί τί μαγείες έκανες για να την εύλογησής; — Ποτέ δεν έκανα μαγείες. Την εύλογούσε ο Ιερέας στο όνομα του Θεού και της Παναγίας.

— Δέδ'δες πράγματι στους στοατιώτες σου ότι η σημαία σου έ-ταν μαγευμένη και δεν έπρεπε να τραμάζουν;

— Όχι. Τους παρακινούσα να όρμησουν μέσα στις έχθρες γρα-μές και όρμούσα εγώ πρώτη, δίνοντάς τους έτσι το καλό παράδειγμα.

— Γιατί στη στέψη του Καρόλου κρατούσε στο πλάι του τη ση-μαία;

— Γιατί είχε συμμετάσχει στους ίδιους κινδύνους με μένα και έ-πρεπε να άνταμειφθ'.

— Οι άγιοι που έβλεπες ήταν ντυμένοι ή όχι;

— Και νομίζετε ότι ο Θεός δεν ήάχε ρούχα, προκειμένου να τ'α ντύση;

— Τον μανδραγόρα γιατί τον κρατούσεσ άπάνω σου; Για να σ' έ-ρωτευόυνται και να σε ποθούν οι συμπολεμισταί σου;

— Δεν είχα ποτέ τέτοιο πράγμα μαζί μου...

Με τέτοιους και χειρότερους έρωτήσεις, άνόητες κι' άπρεπες, προ-σπαθούσαν οι άγιοι πατέρες να της άποσπάσουν άφορομένους και ά-νταρτικές όμολογίες, για να στηρίξουν άπάνω σ' αυτές την κατηγο-ρία τους. Μά η Ιωάννα άπαντούσε με ειλικρίνεια κι' άνέμελες κατηγορίες τους.

Όταν σε μία στιγμή, κάποιος από τους κληρικούς, που πονούσε από τους άλλους δικαστές της, την έαμβούλευσε να μ'η σ' έια προ-τονικό έκκλησάκι για να προσενηθ'η, ένας συνάδελφός του τον έπ-πληξε και του έλεε άπειλητικά:

— Πρόσεχε να μην ξαναμυλήσ' μήν την κατορημένη άποστάσιδα, γιατί θα σε κλείσει σε μία φυλακή, όπου δεν λά έλπει ούτε τον ήλιο, ούτε το φεγγάρι...

Ο ίδιος κληρικός, όσάκις άπ'ήνθη τον λόγο στην Ιωάννα, την άποκαλούσε επί-τιμη, «ευνωμένη», «άδερ», «άγιο», «κόρη», «έταίρα»...

Στις 23 Μαΐου 1431, η Ιωάννα άφ'ήνθη σε βαρεία κι' έξητησε να έξεμολογήσ' η έ-ξοτελ'αν πράγματι στη φυλακή, όπου έπα-ρτετο, ένα πνευματικό, μά άμέως τη έα μερα, άδ'αφορώντας για την κατάσταση την υπέβαλαν σε νέα μαρτυρία και έξε-μολούσε.

Ο Άγγλος κληρικός Γουίλ'έμος Έσχα-την έπεσκέφθη στο κελί της κι' άρχισε να την βρείη και να την άπειλ'. Τέλος της φώναξε λυσσώντας από όργη:

— Άποτεινόμεν' σε σένα, άπιστη, και λέω ότι ο βασιλεύς σου είνε αμείβετος και σχισματικός...

Μά την πίστι μου, κύριε, άποκρίθη-την έπεσκέφθη στο κελί της κι' άρχισε να την βρείη και να την άπειλ'. Τέλος της φώναξε λυσσώντας από όργη:

— Άποτεινόμεν' σε σένα, άπιστη, και λέω ότι ο βασιλεύς σου είνε αμείβετος και σχισματικός...

Μά την πίστι μου, κύριε, άποκρίθη-την έπεσκέφθη στο κελί της κι' άρχισε να την βρείη και να την άπειλ'. Τέλος της φώναξε λυσσώντας από όργη:

— Άποτεινόμεν' σε σένα, άπιστη, και λέω ότι ο βασιλεύς σου είνε αμείβετος και σχισματικός...

Μά την πίστι μου, κύριε, άποκρίθη-την έπεσκέφθη στο κελί της κι' άρχισε να την βρείη και να την άπειλ'. Τέλος της φώναξε λυσσώντας από όργη:

— Άποτεινόμεν' σε σένα, άπιστη, και λέω ότι ο βασιλεύς σου είνε αμείβετος και σχισματικός...

Μά την πίστι μου, κύριε, άποκρίθη-την έπεσκέφθη στο κελί της κι' άρχισε να την βρείη και να την άπειλ'. Τέλος της φώναξε λυσσώντας από όργη:

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ - ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟ ΘΕΡΟΣ ΤΟΥ 1887 - Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΟΛΙΣ ο Δικαστούλος τελείωσε την προσφώ-νησί του στο πλήθος, η γυναίκες που ήσαν μα-ζυμένες γύρω, συγγενισσές του ή περισσότερες, άρχισαν να κλαίνε και να μοιρολογάνε.

Ο Δικαστούλος τις άκουσε και συγκινήθη-κε. Συγκράτησε όσ'όσο τη συγκίνησί του και, γυρίζοντας προς το μέρος τους, τους φώναξε:

— Σωπάτε, βρέ γυναίκες, τί κλαίτε;...

Κοιτάζω... Άμέσως κατόπιν άρπαξαν πάλι τον μελλο-θάνατο κακούργο οί δήμοι για να τον δέσουν στη σανίδα της λαμητόμου.

Ο Δικαστούλος άρέφθηκε στα χέρια τους, ήσαν την παραμυχή άντίστοιχοι. Τον έδεσαν έτσι γερά, ήσαν την σανίδα προς τα έμπρός και πέρασαν το κεφάλι του στη λαμητόμη.

Έτσι φάνε η τελευταία στιγμή.

Τι πλήθος ήσαν βουδ', Κανένας όδ'όρμος, κανένας ήθρυσιός...

Ο δήμος Άμοιράδης πήρε στο χέρι του το σχοινί της μα-ρτυρίας της λαμητόμου και περιέμενε...

— Σιωπάτε με!... φώναξε για άσπερν' φορά ο κατάδικος.

— Ο Θεός να σε συγχωρή! άποκρίθηκαν πολλοί άπ' το πλ'η-θος και ίδιος η Μανάτισσος, που έξακολουθούσε να κλαίνε σιγά, πονώντας τους λυγμούς των.

Έξαυτη άντήρησε το σχετικό πρόσταγμα.

Ο Άμοιράδης τράβηξε το σχοινί και το κούρ'η έπεσε, λάμποντας σαν άστρατή κά-τ'ε τον καλαμαρό ήλιο.

Μά—πρώτα περ'έγω!— το κεφάλι του κακούργου δεν άποχωρίστηκε άπ' το σώμα του.

Οι δήμοι ταραχτήκαν.

Οι άξιωματικοί που παρίσταντο στην έκτέλε-ση...

— Δεν έχομε άλλα, της άποκρίθηκαν ά-π'αυτού, θέσέσε τα, άν δεν θέλεις να μείνης άμνηστη!

Καί' αϊτόν τον τρόπο, η Ιωάννα έπεσε θύ-νη της καυχόμην τεχνάσματος. Μόλις ντύ-θηκε τα ρούχα, έμπησαν στο κελί της καμιά σκόνη των Ιεροεξεταστών, οί όποιοι η συνέλαβαν ήδ'ην έπ' αυτοφώρου να παρα-βάν το λόγο της και την έμνηνσαν στους δι-καστές με την κατηγορία της... ύποτροπ'η.

Αιδή της έπαυλήμους του έγκληματος. Κα-τόπιν αϊτόν οι δικασταί συνήλθαν β' αστικά την έα μερα και, άφου τους έδόθηκε η άπορ'η ήσ'ήσαν, την κατεδίκασαν σε θάνατο, χα-ρακτηριστικώς αϊτήν ως άρετινή και μάγισσαν.

Στις 30 Μαΐου, η Ιωάννα ντ' Αρκ όδηγή-θηκε σ' αυτόν τον μαρτύριο με συν'δεια 12 ή νέα με τόλη, μεσ'ω να διακρίν'ε να να όρκω στο τη ζωή μου, ότι ο βασιλεύς έ-σ'όλος είνε ο πιο εύγενικός και πιο χριστι-ανικός άπ' όλους τους βασιλείς!

Κατόπιν της έξητησε να γίν'η έξομολο-γή, αλλά μόλις της έξηγήσαν τη σημασία του όρκου, η Ιωάννα άρνήθηκε μ' έπ'αυτήν την ύπόθεσι.

— Εξόμωσε, της έφώναξε μ' άγανάκτη-ση ο άταίσιος Έσχαρντ, γιατί άλλός; θα σε κλείσει στην φυλακή!

— Εξόμωσε, της έφώναξε μ' άγανάκτη-ση ο άταίσιος Έσχαρντ, γιατί άλλός; θα σε κλείσει στην φυλακή!

— Εξόμωσε, της έφώναξε μ' άγανάκτη-ση ο άταίσιος Έσχαρντ, γιατί άλλός; θα σε κλείσει στην φυλακή!

— Εξόμωσε, της έφώναξε μ' άγανάκτη-ση ο άταίσιος Έσχαρντ, γιατί άλλός; θα σε κλείσει στην φυλακή!

— Εξόμωσε, της έφώναξε μ' άγανάκτη-ση ο άταίσιος Έσχαρντ, γιατί άλλός; θα σε κλείσει στην φυλακή!

— Εξόμωσε, της έφώναξε μ' άγανάκτη-ση ο άταίσιος Έσχαρντ, γιατί άλλός; θα σε κλείσει στην φυλακή!

— Εξόμωσε, της έφώναξε μ' άγανάκτη-ση ο άταίσιος Έσχαρντ, γιατί άλλός; θα σε κλείσει στην φυλακή!

— Εξόμωσε, της έφώναξε μ' άγανάκτη-ση ο άταίσιος Έσχαρντ, γιατί άλλός; θα σε κλείσει στην φυλακή!

— Εξόμωσε, της έφώναξε μ' άγανάκτη-ση ο άταίσιος Έσχαρντ, γιατί άλλός; θα σε κλείσει στην φυλακή!

— Εξόμωσε, της έφώναξε μ' άγανάκτη-ση ο άταίσιος Έσχαρντ, γιατί άλλός; θα σε κλείσει στην φυλακή!

— Εξόμωσε, της έφώναξε μ' άγανάκτη-ση ο άταίσιος Έσχαρντ, γιατί άλλός; θα σε κλείσει στην φυλακή!

— Εξόμωσε, της έφώναξε μ' άγανάκτη-ση ο άταίσιος Έσχαρντ, γιατί άλλός; θα σε κλείσει στην φυλακή!

— Εξόμωσε, της έφώναξε μ' άγανάκτη-ση ο άταίσιος Έσχαρντ, γιατί άλλός; θα σε κλείσει στην φυλακή!

— Εξόμωσε, της έφώναξε μ' άγανάκτη-ση ο άταίσιος Έσχαρντ, γιατί άλλός; θα σε κλείσει στην φυλακή!

— Εξόμωσε, της έφώναξε μ' άγανάκτη-ση ο άταίσιος Έσχαρντ, γιατί άλλός; θα σε κλείσει στην φυλακή!

— Εξόμωσε, της έφώναξε μ' άγανάκτη-ση ο άταίσιος Έσχαρντ, γιατί άλλός; θα σε κλείσει στην φυλακή!

— Εξόμωσε, της έφώναξε μ' άγανάκτη-ση ο άταίσιος Έσχαρντ, γιατί άλλός; θα σε κλείσει στην φυλακή!

— Εξόμωσε, της έφώναξε μ' άγανάκτη-ση ο άταίσιος Έσχαρντ, γιατί άλλός; θα σε κλείσει στην φυλακή!

σι, έσπεισαν ν' ανέθουν επί του Ιωριώματος.

Το πλήθος είχε συνταραχθεί επίσης. Κραυγές και ξεφωνητά ά-κουγόυντουσαν:

— Τί τρέχει;

— Γιατί τον βασανίζετε;

— Κρίμα!... Είνε κρίμα!...

Η όργη του πλήθους έσπρόφετο κυρίως εναντίον των δημίων:

— Κακούργοι!... Χαπάηδες!... Δολοφόνοι!...

Τι συνέβαινε λοιπόν; Κάτι το φρικιαστικό, κάτι το άπρόοπτο. Πέφτοντας το μαχαίρι της λαμητόμου, μπλέχτηκε στην άκρη του σακακιού του Άμοιράδ'η κι' έχασε τη φόρα του. Έτσι, παρ' όλο το βάρος του, δεν έκοψε έντελως το κεφάλι του καταδίκου, του δ-ποίου το σώμα πνάν'ονταν τώρα από δυνατούς στασιμούς.

Χωρίς να χάνουν καιρό, οί δήμοι ξαναβέβαιαν το μαχαίρι ψηλά και το άρ'ησαν να ξαναπέση. Τη φορά αϊτή η κεφαλή του Δικα-στούλου έκ'υλησε στον έδικό σάκω της λαμητόμου.

Η δολοκυστήρη είχε βανατοληθεί.

Άμέσως μετά την κατωόμηση, παρέλαβαν το πτώμα του Δικα-στούλου οί συγγενείς του και το μετέφεραν στο νεκροταφείο των Κα-λαμών. Έκει, άφου το έπλυναν και το έμοιολόγησαν, κατά τα Μα-νάτικα έθ'μα, το έθαψαν τέλος σε μία άκρη...

Καί' τούτα έχόμεθα στα της έκτελέσεως του περ'αυτού Δημ. Κον-τογιώργου.

Ο Κοντογιώργος έπρόκειτο να καρατομηθ' μαζί με τον Δικα-στούλο στις Καλάμω, μά την τελευταία στιγμή έλήφθη η άπόφασις να μεταφερθ' και να έκτε-λεσθ' στην Πάτρα. Άπου έ-όκειτο να γίν'η η καρατόμηση και ένός άλλου διασώμου κακούργου, του Πέτρου Αδ'ουστίνου.

Ο Δημήτριος Κοντογιώργος κατήγετο άπ' το Αϊβαλί και δούλευε ως ναύτης σ' ένα καΐκι. Μά μερα όμως που το καΐκι βρισκόταν στην Προέ-δα έλογαρχισε μ' έναν άλλο ναύτη και τον έ-σώωσε.

Την όρα της συνάντησ'ς, ο καπετάνιος του καΐκιού άπ'ου'αζε. Βρισκόταν μονάχα σ' αυτό ένας άλλος ναύτης, ο όποιος μόλις έλδε τί έγινε, τρώσσε κι' άρχισε να ξεφωνίζει.

Ο Κοντογιώργος, βλέποντας πως κινδυνεύει να τον πιάσουν, φρόβισε το ναύτη πως θα του κόψη το λαιμό, άν έξακολουθήσει να φωνάζ'η. Ο ναύτης φρόβηθηκε και σώπασε. Κατόπιν αϊτού, ο Κοντογιώργος άρχισε να του μιλά φιλικά, προ-σπαθώντας να τον κάνει συνεχό το.

— Τι φωνάζεις, βρέ; του έλεε. Θεός να ρθ'ών να μ'ας πιάσουν; Δεν κατάλαβες πως φταίς και σ'υ για το φωνικό πούκαμα;...

— Φταίω; τρώβλεις ό ναύτης.

— Και βέβαια φταίς. Έπρεπε να με κρατή-σες και να προλάβ'ης έτσι το κακό. Μά ό,τι έγινε, έγινε πιά. Τώρα πρέπει να κυτάξουμε πως θα ξεφύγουμε. Τι λές; έσύ να κάνουμε;

— Ξέρω 'ώ... — Εγώ 'ώμος ξέρω.

— Τι θα κάνουμε;

— Θα φύγουμε από την Προέδεα, και τώρα άμέως μάλιστα.

— Θα πάρουμε τα βουτιά;

— Όχι, βρέ. Τι γυρίζεις στα βουτιά, άφου έχομε στα χέρια μας όλοκληρο καΐκι; Θα κάνουμε λοιπόν πανά κι' όπου το βγάλει ή άκρη...

— Χωρίς τον καπετάνιο;

— Θα γίνουμε έμεις καπετάνοι. Θα γυρίζουμε στο πέλαος και θα κουρσέψουμε δεκα καράβια συναπάνταξ. Το πέλαος είνε άπέ-ραντο, φόβος να μ'ας πιάσουν δεν ύπάρχει. Θα πλουτίσουμε έτσι σε λίγο καιρό και θα πάμε να ζήσουμε μαζ'ακι άπ' την Ελλάδα. Τι λές; Σ' άρέσει το σχέδιό μου;...

Ο ναύτης, όξ' από φόβο, όξ' από κοιταμάρα, δέχτηκε. Έσχι-ξαν λοιπόν το πτώμα του φονεψέντος ναύτη στη θάλασσα, κάνανε πανά κι' άνοίχτηκαν στο πέλαος.

Ταξέδευαν ένα όλόκληρο ήμερονύχτω και πιάσανε τέλος στην Πάτρα, για να προμηθευτούν τσιγάρα και νερό.

Φαίνεται όμως πως κατά τη διάρκεια του ταξιδιού, ο σύντροφος του Κοντογιώργου σκέφτηκε πιο λογικά και πιο φρόνα και κα-τόλαβε πως ό όρμος που ήρε μαζί με τον κακούργο συνάδελφό του ήταν πολύ επικίνδυνος και θα τον οδηγούσε στις φυλακές ή στην λαμητόμο.

Ταξέδευαν ένα όλόκληρο ήμερονύχτω και πιάσανε τέλος στην Πάτρα, για να προμηθευτούν τσιγάρα και νερό.

Φαίνεται όμως πως κατά τη διάρκεια του ταξιδιού, ο σύντροφος του Κοντογιώργου σκέφτηκε πιο λογικά και πιο φρόνα και κα-τόλαβε πως ό όρμος που ήρε μαζί με τον κακούργο συνάδελφό του ήταν πολύ επικίνδυνος και θα τον οδηγούσε στις φυλακές ή στην λαμητόμο.

Ταξέδευαν ένα όλόκληρο ήμερονύχτω και πιάσανε τέλος στην Πάτρα, για να προμηθευτούν τσιγάρα και νερό.

Φαίνεται όμως πως κατά τη διάρκεια του ταξιδιού, ο σύντροφος του Κοντογιώργου σκέφτηκε πιο λογικά και πιο φρόνα και κα-τόλαβε πως ό όρμος που ήρε μαζί με τον κακούργο συνάδελφό του ήταν πολύ επικίνδυνος και θα τον οδηγούσε στις φυλακές ή στην λαμητόμο.

Ταξέδευαν ένα όλόκληρο ήμερονύχτω και πιάσανε τέλος στην Πάτρα, για να προμηθευτούν τσιγάρα και νερό.

Φαίνεται όμως πως κατά τη διάρκεια του ταξιδιού, ο σύντροφος του Κοντογιώργου σκέφτηκε πιο λογικά και πιο φρόνα και κα-τόλαβε πως ό όρμος που ήρε μαζί με τον κακούργο συνάδελφό του ήταν πολύ επικίνδυνος και θα τον οδηγούσε στις φυλακές ή στην λαμητόμο.

Ταξέδευαν ένα όλόκληρο ήμερονύχτω και πιάσανε τέλος στην Πάτρα, για να προμηθευτούν τσιγάρα και νερό.

Φαίνεται όμως πως κατά τη διάρκεια του ταξιδιού, ο σύντροφος του Κοντογιώργου σκέφτηκε πιο λογικά και πιο φρόνα και κα-τόλαβε πως ό όρμος που ήρε μαζί με τον κακούργο συνάδελφό του ήταν πολύ επικίνδυνος και θα τον οδηγούσε στις φυλακές ή στην λαμητόμο.

Ταξέδευαν ένα όλόκληρο ήμερονύχτω και πιάσανε τέλος στην Πάτρα, για να προμηθευτούν τσιγάρα και νερό.

Φαίνεται όμως πως κατά τη διάρκεια του ταξιδιού, ο σύντροφος του Κοντογιώργου σκέφτηκε πιο λογικά και πιο φρόνα και κα-τόλαβε πως ό όρμος που ή

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

(Στο προηγούμενο συνέχισμα)

Ἄνδρ. Κ. ρ. ρ., Πάτερς. Τὸ πόση-
μα σας εἶπες τὰ ἔσχατα δὲν εἶνε
κακό, μὰ θέλει διόρθωσι. Ἡ ἀνάγκη
τῆς ρήμας σὰς ἔκαμε τὰ ἀδυνατο-
τε ὠρισμένους στίχους καὶ τὰ τοῦ
προηγούμενου γράψατε. Διορθώστε τοὺς

ῥαχος, Σταμ. Σταμ., Σιρο
Σταματιοῦ, Ρῶμος Φίλλας,
δοτα ἔργα τῶν Α. Παπαδία,
Κενυτάλλη,

Μπορούνται ανεργάζονται οι κ.κ.
 Θ. Στ. Δάρνη, Στέφ. Δάρνης,
 Θ. Βελαντίτης, Κ. Καροφύλης,
 Σ. Παύλος Νιρβάνας, Κλέων Πα-
 λούκας, Α. Πορφυράς, Χάρης
 κ.κλ. Επίσης δημοσιούνται (άνε-
 γν.) Ανδρέα Κακαβίτσα, Κώστα
 Βώκου, κ.κλ. κλ.

Διὰ τοῦ νέου
ΤΑΜΕΥΤΗΡΙΟΥ ΠΡΟΝΟΙΑΣ
ΛΑΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ
ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΟΥΣ ΟΔΗΓΙΑΣ

Α. Κ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ-ΑΘΗΝΑΙ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

— Ποτέ μου δεν είδα
 πουκάμισο πειό καλο-
 σιδερωμένο. Είδαι δυ-
 βαύρος, Μαρία!
 — Όχι 'εγώ, κνέριε, αλλά τό
ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΣΙΔΕΡΟ!

ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡ. ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΙΡΑΙΩΣ. ΣΤΑΔΙΟ 4